

ДЖОАНА ЛИНДЗИ

БАРТ

ИЗДАТЕЛСТВО
БАРТ

ПЛЕННИЦА НА ЛЮБОВТА

Джоана Линдзи създава приказни истории,
които се преаръщат в действителност.

Романтик Таймс

Джоана Линдзи

Пленница на любовта

ГЛАВА ПЪРВА

Влудяваше я усилието да не разопакова пратката, поставена върху ниската масичка до бюрото. Розалин Уайт би могла да се закълне, че има силна воля, но явно тя ѝ изневеряваше, когато нещата опираха до единствената ѝ страст. Все пак, опитваше се да не мисли за колета и да не поглежда непрекъснато към него.

Времето обаче летеше. Още тази вечер трябваше да е приключила с преглеждането и оценките на студентските работи. Обикновено ги взимаше със себе си къщи, но днес нямаше да се прибира у дома. От колежа направо щеше да тръгне към приятелката си Гейл, с която да прекара почивните дни. А в понеделник си беше взела почивен ден, за да отиде на зъболекар – посещение, което многократно бе отлагала. Така че се налагаше да остави прегледаните и оценени работи на бюрото си, за да може заместничката ѝ да ги върне на студентите.

Обичаше да планира живота си и програмата ѝ за следващите три дена беше изцяло запълнена. Не бе предвидила обаче известието от пощата, което откри в пощенската си кутия на връщане от работа вчера, за дългоочаквания колет от Англия, нито пък отделеното време да откара по спешност снощи съседката си Керъл в болницата. Двете извънредни събития забавиха проверката на работите от писмения изпит.

Тази сутрин, на път за колежа, спря да вземе колета от пощата, дори пхна в чантата си ножица, за да може веднага да го отвори. Забави я дългата опашка в пощата и едва успя да пристигне навреме за първия си час. А по-късно не намери свободна минутка да задоволи любопитството си.

Програмата ѝ в петък беше най-натоварена – три последователни часа и междучасия, изцяло ангажирани от студенти, които не бързаха за други семинари и я затрупваха с въпроси. Днес се наложи да разговаря с двама от тях, за да им каже, че са скъсани. Реши, че ще успее да хапне набързо и да отвори колета, преди да се заеме с преглеждането на писмените работи. Но точно тогава деканът изпрати да я повикат.

При мисълта за тази среща кръвта ѝ отново кипна. Преди да го чуе от друг деканът Джонсън сам искаше внимателно да ѝ съобщи лошата вест за назначаването на Бари Хортън в катедрата. Най-голямата катастрофа в живота ѝ беше Бари Хортън – ярко доказателство за това, че една жена може да бъде наивна и лековерна във всяка възраст. А сега щеше

да ѝ стане колега.

Деканът подходи много дипломатично наистина, но всъщност я беше повикал, за да се убеди, че тя няма да създава пречки и няма да поднови обвиненията си срещу Бари. Като че ли би се подложила втори път на такова унижение.

Сега беше гладна, разгневена от незаслужения успех на бившия си годеник, без да може да се съсредоточи върху писмените работи пред себе си, защото колетът до нея я изкушаваше да го разопакова. Подложи на изпитание волята си. Обеща си да не го докосва, докато не оцени и последната тема от изпита и... по дяволите всичко останало.

Старинните оръжия бяха нейната страст, единственото нещо, от което се интересуваше освен средновековната история, нейната специалност. Баща ѝ ги колекционираше – необичайно хоби за свещеника от малко градче. След смъртта му тя наследи сбирката му от старинни оръжия и постепенно я обогатяваше – когато можеше да си го позволи. При всяко свое посещение в Англия отделяше толкова време на антикварните магазини, колкото и на проучванията за книгата, която пишеше за нормандското нашествие в страната през 1066.

Беше взела със себе си продълговатия пакет и в класната стая. Не ѝ се искаше да го оставя в колата, но по-скоро, да го губи от поглед. Прекалено дълго го бе чакала да пристигне. След като за първи път чу за съществуването на Проклятието на Бладдринкър¹, ѝ бяха нужни цели три години да открие собственика му. С въодушевление разбра, че древният меч е обявен за продан, но не на търг, където знаеше че цените са прекалено високи за нея. После дойде разочарованието от опита ѝ да се спогоди с ексцентричния собственик на меча – сър Айзък Диърборн. Той просто отказа да ѝ го продаде. Още четири месеца преминаха в пазарлъци и уточняване на подробностите, но вече без личното ѝ участие.

– Някоя жена не бива да притежава Проклятието на Бладдринкър – беше заявил сър Айзък Диърборн без никакви други обяснения, когато тя за първи път се свърза с него. И повече не отговори нито на следващите ѝ телефонни обаждания, нито на писмата ѝ. Но Дейвид, скъпият Дейвид, нейният брат по душа, ако не по рождение, осиновеното от семейството ѝ сираче, се бе заел с непосилната задача вместо нея. Найсетне, след четири месеца, той се съгласи да изпълни необичайните изисквания на Диърборн и покупката бе осъществена.

Розалин изпадна в екстаз, когато Дейвид ѝ се обади от Англия да

---

1. От англ. *blad* (кръв) и *drink* (пия) – Кръвопиеца – Б.ред.

съобща, че изпраща меч. А после се учуди на думите му:

– Няма как да ми възстановиш парите, Роузи. Наложил се да подпиша клетвена декларация никога да не продавам и дори да завещавам на жена този меч. Никъде обаче не се споменава, че не мога просто да го подаря. Така че, приеми го като подарък за рождения си ден – за петдесет години напред.

Тя определено беше длъжник на Дейвид, нищо че той на шега бе нарекъл меч подарък за рожден ден. Проклятието на Бладдринкър щеше да глътне всичките ѝ спестявания заедно със заем от още двадесет хиляди. Сумата не беше голяма за възможностите на брат ѝ, женен за богата наследница, която го обожаваше и пръскаше за него парите си. Съпругата му Лидия колекционираше къщи, всъщност цели резиденции, така както Розалин събирала оръжия. Но и двете удоволствия бяха вид разточителство и Розалин беше задължена на Дейвид, независимо от факта, че с радост ѝ бе купил меч.

Накрая не можеше да се съпротивява повече на изкушението и докато търсеше ножицата в чантата си ръцете ѝ трепереха. Хвърли поглед към вратата на класната стая и си помисли дали първо да не я заключи, но веднага се присмя на себе си. Май се поддаваше на лека форма на параноя. Колежът бе почти пуст. В този късен час бяха останали само няколко преподаватели и театралната група, която репетираше избраната от господин Хейли за този семестър пиеса. Нямаше кой да влезе, но дори и да се случеше, тя нямаше какво да крие. Въпреки упоритото твърдение на Диърборн, че мечът не може да бъде притежаван от жена...

Е, сега той беше нейна собственост. Принадлежеше ѝ. И щеше да се превърне в бисера на колекцията ѝ, най-старото оръжие в нея, най-старото, което би могла да открие. Бе копняла за този меч, без да го е виждала, от момента, в който чу за него – само защото бе толкова древен. Все още не бе зърнала нито Проклятието на Бладдринкър, нито неговата снимка. Но Дейвид я бе уверил, че мечът е в превъзходно състояние за възрастта си, съвсем леко ръждясал. Звучеше невероятно, като се вземе предвид, че ръкохватката датираше от осми век, а стоманеното острие – от десети. Явно всички, които го бяха притежавали досега бяха полагали изключителни грижи за него и ревниво го бяха пазили от хорските очи. Самата тя възнамеряваше да постъпи по същия начин.

Срязва дебелиите найлонови ленти около кашона, отвори го и отстрани поставената за уплътнение слама. Под нея намери кутия от полирано до блясък махагоново дърво. Розалин тихо се засмя при вида на широката панделка, с която Дейвид бе украсил кутията.

Внимателно извади махагоновия футляр и бутна кашона на пода. Развърза панделката и нанизаният на копринената лента ключ се плъзна и падна в дланта ѝ. Когато пхна ключето в ключалката и чу лекото шракване при завъртането му. Розалин несъзнателно затаи дъх.

Със страхопочитание закова очи в изумителния къс история с хилядолетна давност. Дългото, потъмняло от старост двустранно острие, бе нащърбено само на две места. Покритият със сребърни инкрустации ефес меко заблестя на светлината от настолната ѝ лампа. В центъра му имаше вграден мътен кръгъл кехлибар с големина на двадесет и пет центова монета. Три по-малки кехлибара красяха заобления му край, а около дръжката беше гравирана фигура, наподобяваща животно, навярно дракон или змия, но с такава причудлива форма, че не можеше да се определи точно.

Изработката беше прекрасна, а качеството – превъзходно, щом мечът бе успял да оцелее на открито векове наред. Обикновено толкова добре запазени бяха само намерените при разкопки предмети. Имаше скандинавски произход. Дори Дейвид да не ѝ го беше казал, тя пак щеше да разпознае оръжието на езичник. Меч, направен за богат човек и наречен Проклятието на Бладдринкър. Меч на викинг.

Розалин беше професор по история. Въпреки че епохата на викингите не беше от най-любимите ѝ, тя доста добре я познаваше. Скандинавците се славиха с това, че са кръщавали оръжията с имена, необикновени като техните собствени. Макар че досега не бе попадала на толкова страшно име – Проклятието на Бладдринкър. Нямаше представа защо първият му собственик го е нарекъл така, а значението на името се бе загубило през вековете.

И тъй като новата придобивка в колекцията ѝ изцяло я бе обсебила, щеше да размишлява над това. Колко ли живота е отнел? Няколко или неизброими? Древните скандинавци, ужасът на северните морета, са били агресивен и кръвожаден народ. Нападали, плячкосвали и се оттегляли. Мечът навярно е бил използван в битки векове наред, щом като не е бил погребан с първия си собственик според обичаите на викингите. А защо е станало така? Може би го е загубил? Може би не е загинал в сражение, а е умрял в мирно време, след като е подарил оръжието? А може и да е загинал в битка, но далеч от приятели и бойни другари, в чужда земя, и не е имало кой да изпълни езическите обреди по погребението му?

Знаеше, че никога няма да намери отговор на безкрайния низ от въпроси. Разочарованието ѝ като учен направо бледнееше пред

удоволствието да притежава меча.

– Проклятие на Бладдринкър – каза Розалин на глас и взе древния меч, неспособна да устои на желанието да го подържи в ръцете си. – Няма вече да те използват за това, за което си бил създаден. Няма да проливаш нова кръв. Но ти давам дума, че ще се грижа за теб.

Пръстите ѝ се склочиха около изненадващо топлата дръжка и тя вдигна меча от леглото му от златистожълто кадифе. Беше по-тежък, отколкото очакваше. Щеше да го изпусне, ако не беше подсилила китката си с другата ръка. И както държеше оръжието вдигнато пред себе си, чу слаб гръм в далечината. Миг след това откъм прозорците на стаята се възпламени мълния, и тя уплашено възкликна. Сякаш в лицето ѝ се насочиха десетина фотографски светкавици, които я заслепиха и известно време нищо не виждаше.

Оръжието натежа в ръцете ѝ. За да не го изгърве и острието да се стовари върху масичката, тя го подпря с отворена длан. Нарани пръста си в една от нащърбените части и трепна от болка, а сърцето ѝ лудо заби при мисълта за избегнатата на косъм злополука. Въпреки че почти не виждаше в тъмнината, Розалин внимателно сложи меча в кадифеното му легло, като същевременно проклрнаше синоптиците. Сутринта за днес и утре бяха предсказали ясно време. Никак не я привличаше идеята за тричасово шофиране в дъжда до къщата на Гейл.

– Чухте ли гръмотевицата, професор Уайт? – достигна до нея гласът на господин Форбс, нощният пазач, откъм вратата. – Много странна работа.

– Не намирам нищо странно в неочакваните бури – отвърна тя.

Розалин бързо затвори капака на кутията, но засега не беше в състояние да я заключи. Позна гласа на господин Форбс, но ѝ беше невъзможно да го види. Възприемаше само светлината около бюрото си, защото черните петна пред очите ѝ скриваха останалата част от стаята.

– Точно в това е проблемът, професоре. Небето е ясно, цяла вечер си беше такава. Едно облаче не се вижда.

Тя започна да спори с него, спомнила си за гърма малко преди мълнията, но когато се опита да различи някои предмети в стаята, погледът ѝ попадна върху непроверените изпитни работи. Нямаше време за дебати върху природните аномалии, дори случайно да се интересуваше от проблема.

– Не бих се тревожила за това, господин Форбс – каза тя, приключвайки темата. – Ако бурята утихне, преди да стигне до нас, аз ще съм доволна.

– Да, госпожо – отговори той и затвори вратата. Когато го чу да си тръгва, тя за момент разтърка очи зад очилата с телени рамки. Погледна отново към бюрото си и забеляза, че хаотично движещите се върху него черни петна вече са по-малко.

И точно тогава я стресна друг мъжки глас, дълбок и непознат, в който явно звучеше... Дали не беше гняв? Или само раздразнение? Каквото и да беше, от този глас кожата ѝ настръхна.

– Не трябваше да ме викаш, лейди.

ГЛАВА ВТОРА

Понеже не откри никакъв смисъл в чутите думи, Розалин предположи, че нещо не е доразбрала.

– Моля? – попита тя.

Опита се да различи в тъмнината неясната фигура до прозорците.

Светлината от настолната лампа не стигаше дотам, а освен това пред очите ѝ все още мерзеееха няколко петна. Различи само едър силует, зад който се открояваха сградите на колежа. Докато се взираше, усети настъпилата тишина. Мъжът не отговори. Просто си стоеше там. Заедно със зараждащата се тревога по гръбнака ѝ отново пробяга тръпка.

Ядосана на себе си, Розалин се опита да се пребори с неприятното усещане. В тази стая професорът и авторитетът бе тя, а той сигурно беше студент. И безспорно господин Форбс щеше да я чуе, ако извика. Но мисълта, че е била дотолкова не на себе си, та дори не го е усетила да влиза, ѝ се стори обезпокоителна.

Тогава си спомни с какво беше заета, преди господин Форбс да я прекъсне. И с нотка на подозрение в гласа, тя попита:

– От колко време се спотайвате в сумрака, господин...

Той не се представи. Изобщо не ѝ отговори. Сега вече цялото ѝ раздразнение се насочи към него. Розалин стана, отиде до вратата и запали лампата в стаята, за да огледа посетителя си. Светлината заля всяко ъгълче на просторното помещение и освети лицето на мъжа, който се беше втренчил в лампите по тавана. Мръщеше ли се, или само бе присвил очи?

Представляваше наистина изненадваща гледка.

Атлет, без съмнение настоящ или бъдещ футболист². Треньорът на колежа Уестърли би продал родната си майка, за да привлече към студентския отбор мъж с подобно телосложение, въпреки че последният изглеждаше попреминал възрастта за споменатия спорт. Навярно беше на нейните години или малко повече, някъде към трийсетте. Но тялото му се бе запазило изумително атлетично и мускулесто. В групите, в които преподаваше Розалин, имаше няколко такива. Типично за тях беше да пускат шеги и да развалят дисциплината в часовете, отколкото да слушат лекциите ѝ.

---

2. Става въпрос за американски футбол – Б.пр.

Но не беше справедливо да го преценява според обичайните стереотипи, само защото е „мускулест пич“, както студентките ѝ биха се изразили. Най-вече я учуди начинът, по който бе облечен (или съблечен), но в същия момент се досети, че облеклото му сигурно е театрален костюм и почти се усмихна.

Носеше плътно прилепнал панталон от грубо обработена кожа или замша. Крачолите от глезените до над коляното бяха усукани с кръстосани кожени ремъци в характерния за Средновековието стил наречен „пресечно връзване“. Кожена препаска покриваше слабините му до ханша, обхваната с ремък, който се връзваше малко под пъпа, придържайки панталоните на хълбоците. Ако под това парче имаше копчета или пъкцип, те бяха умело скрили.

Розалин реши, че трябва да направи комплимент на новата шивачка на господин Хейли за подчертаното ѝ внимание към дребните детайли. Този панталон можеше да мине за музееен експонат. И никакви гайки по колана, разбира се.

Коланът беше широк близо осем сантиметра и идеално прилепваше към тънкия кръст на мъжа. Изглеждаше съвсем обикновен, като изключим голямата кръгла катарама, боядисана така, че да прилича на златна. Ботушите от обработена кожа, съшити като мокасини, се връзваха отпред точно над глезените.

Мъжът не носеше риза – това бе причинило първоначалната ѝ изненада. Ясно се очертаваха всичките му мускули. Навярно или костюмът не беше съвсем завършен, или сценарият на господин Хейли изискваше да се покажат голите му гърди – с добре оформени, но не прекалено възлести като на шангист мускули, с малобройни светлокафяви косъмчета по тях... Трябваше да признае, че гледката е впечатляваща. А и гримьорите бяха свършили страхотна работа, за да пресъздадат белезите от предполагаеми бойни рани по широкия му гръден кош и яките ръце.

Около врата му висеше гердан или огърлица с древна направа, двоен наниз от филигран с формата на свързани заедно едри мъниста, отново наподобяващи злато. Може би господинът е бил избран за ролята заради дългата си светлокафява коса, която стигаше малко под раменете му. Роля на древен воин, саксонец или... викинг...

Отново тръпка пробяга по гърба ѝ. Какво изумително съвпадение – само преди минути бе държала автентичен скандинавски меч, а ето сега пред нея стоеше някакъв студент театрал, съвсем определено облечен като викинг.

Точно тогава той бавно наведе глава и вече гледаше право в нея.

Сигурно след продължителното виране в лампите пред очите му плуваха цветни петна. Но сега Розалин изпита нещо по-различно от неудобство. Суровата красота на лицето му беше на път да я хипнотизира. Почти правите му вежди се съгъстяваха към слепоочията. Дълбоко разположените му очи имаха приятен светлосин цвят. Скулите му бяха рязко очертани, а носът правилен. Устните му се събираха в тънка линия, квадратната му, изключително мъжествена челюст издаваше агресивност.

Ако се насилеше да се усмихне, на бузите му щяха да се появят трапчинки и да омекотят доста заплашителното му изражение. Но беше малко вероятно това да се случи. Не изглеждаше да е щастлив. Не се бе излъгала, че в гласа му е доловила раздражение или гняв.

Докато стояха втрещени един в друг, мълчанието стана нетърпимо. Розалин тъкмо се канеше повтори въпроса си, когато погледът му бавно започна да се плъзга надолу по тялото ѝ, задържа се малко по-дълго върху откритите ѝ прасци и все така бавно се върне обратно нагоре.

Розалин веднага се изчерви, защото мъжете не постъпваха така с нея. Тя умишлено не полагаше особени грижи за външния си вид – навик, който си бе създала още в гимназията, когато момчетата започнаха да я закачат. Тогава предпочиташе да я оставят на мира. И сега съвсем явно не желаше да я безпокоят. Обличаше се така, че това ѝ желание да личи от километри.

Носеше очила, но лещите им бяха от обикновено стъкло, защото на практика нямаше нужда от тях. Гримираше се рядко. И никога, когато е на работа. Роклите и полите ѝ бяха точно два пръста под коляното. Предпочиташе широки дрехи със свободна кройка или пристегнати с колан под кръста. Освен че бяха удобни и практични, не подчертаваха формите ѝ и не привличаха непристойни погледи. Най-високите ѝ обувки бяха едва с пет сантиметрови токчета, винаги ги избираше непретенциозни и с квадратно деколте, което беше всичко друго, но не и секси.

Вдигаше правата си кестенява коса в старомоден кок на тила. Бари беше казал веднъж, че обича естествените наситеночервени оттенъци в косата ѝ. След като скъсаха, тя сериозно се замисли дали да не я боядиса черна.

Изчервяването ѝ тъкмо беше преминало, когато нейният посетител се обади за втори път:

– Трябваше първо да се облечеш както подобава и тогава да ме извикаш, лейди.

Лицето ѝ отново пламна, понеже гласът му издаде, че наистина е...

засегнат. Дори сведе поглед, за да провери дали блузата ѝ не се е разкопчала, дали коланът ѝ не е паднал, без да забележи, или пък някой от чорапите ѝ не се е смъкнал. Но не, изглеждаше все така спретната и безлична в немачкаемите одежди от полиестер.

Очилата ѝ се плъзнаха надолу по време на огледа. Бутна ги на мястото им и придоби най-строгото си изражение, тип „недоволна даскалица“.

– Не съм останала тук, за да репетирате репликите си. Ако случайно не сте забелязал, театралната зала е през четири врати.

Тя демонстративно се върна зад бюрото си. Седна, взе най-горната писмена работа и си даде вид, че я чете. Но в действителност чакаше мъжът да си тръгне. Не го чу обаче да прекосява стаята, нито да отваря и затваря вратата. Отново се почувствува притеснена.

Отказа се от опитите да не му обръща внимание и се обърна. Все още беше тук, но поне не се беше вторачил в нея с тези смущаващо сини очи. Разглеждаше стаята ѝ с интерес, сякаш за пръв път виждаше чинове и черни дъски, да не говорим за големите карти на света и ярки плакати на средновековни рицари.

Един от тези плакати привлече погледа му и той сякаш разпозна някого.

– Кой талантлив художник е постигнал такава прилика с лорд Уилям?

В зададения с учудване въпрос Розалин отчетливо долови чужд акцент, който не успя да определи. Тя проследи погледа му, отправен към снимката на мъж с дрехи от десети век.

– Лорд кой?

Сините му очи пак се спряха върху нея.

– Уилям Копелето – каза той и този път тонът му подсказа, че тя не би трябвало да задава такъв глупав въпрос.

Съществуваше само един известен Уилям Копелето, човекът, който бе променил историята на Англия, познат още като Уилям Завоевателят. Каква ли прилика можеше да се открие между него – така както бе изобразен в малобройните оцелели гоблени от единадесети век – и младия модел от плаката, като изключим мускулестото тяло?

Розалин сбърчи чело. Той се шегуваше с нея. Или изпробваше нови реплики, които да подхождат на героя му. И двата варианта не ѝ харесваха.

– Вижте, господин...

Този път той не пренебрегна въпросителната ѝ интонация.

– Наречен съм Торн³.

Розалин се вцепени. Многократно бе чувала игра на думи от рода на „На твоето храстче му трябва и няколко трънчета, Роуз⁴“ или „Бих искал да съм трън в храстчето ти, Роуз“ – все груби сексуални подмятания на състуденти, за които предполагаше, че са останали в колежанското ѝ минало.

Изведнъж ѝ хрумна, че този мъж не е заблудил се студент от актьорската група. По-скоро някой го бе изпратил да ѝ скрои номер и единственият подбудител, за когото се сети, беше Бари Хортън. Навярно по този начин искаше да ѝ натрие носа, че е спечелил професорско място. Това обясняваше всичко, дори акцента, защото Бари често споделяше в компанията на няколкото чуждестранни преподаватели в Уесърли и на техните приятели. Изглежда си въобразяваше, че така придобива светски опит.

Гневът, който едва бе овладяла в кабинета на декана, сега се върна с пълна сила. Този крадец, този лъжец, тоя боклук – баща ѝ щеше да се обърне в гроба си, ако можеше да чуе мислите ѝ. Тя безжалостно ги потисна с убедеността, че да си служи с обиди е под достойнството ѝ. Но как да не се вбеси от това, което Бари смяташе за смешно!

– Господин Торн...

– Не, Торн е собственото ми име. Торн Бладдринкър. Само вие, англичаните, бихте поставили обръщението „господин“ пред едно честно име.

Господи, беше я чул да говори на меча и използваше момента да направи шегата по-гадна. Сега смущението ѝ беше пълно. А вероятността той да повтори случилото се тук, дума по дума, пред бившия ѝ годе-ник, съвсем я съсипа.

– Ние, американците, бихме се задоволили и само с „господине“, което и ще направя. Може да си вървите сега, господине, и предайте на господин Хортън, че шегичката му е инфантилна като него самия.

– Благодаря ти, благородна госпожо. Много мъдро постъпваш, като ме освобождаваш. Още по-разумно ще бъде да не ме викаш повече.

Тя изсумтя наум. Дори не се опита да разтълкува странните му думи. Беше му казала да си върви. Продължи да не му обръща внимание, забила поглед в писмената работа, която все още държеше. Но възнамеряваше да извика пазача, ако до две минути не си тръгне.

3. thorn = трън, шип, жило – Б.пр.

4. rose = роза. И двата варианта са съкращения на името Розалия. – Б.пр.

И тогава повторно я стресна далечният тътен на гръмотевица. Спомни си какво се беше случило предния път и бързо затвори очи, но това не ѝ помогна особено. Светлината на мълнията изпълзи класната стая, все така ярка, въпреки стиснатите ѝ клепачи.

Е, цветните петна пред очите ѝ не бяха толкова много и когато ги отвори, видя през прозореца двора и сградите на колежа. Нямахме нито вятър, нито или дъжд. Намръщи се. Затишието нищо не означава, разбира се. След броени секунди можеше да ги залее порой. Проклети синоптици. Толкова ли им беше трудно да направят една точна прогноза при съвременните технически възможности? Несъмнено прищевките на Майката Природа не желяеха да се подчиняват на техните предвиждания.

Но поне бързият оглед на стаята показва, че посетителят си е отишъл. Розалин се зае отново с работата си, като се помъчи да изгони представата за ухилената физиономия на Бари Хортън, когато разбере какъв успех е пожелал номерът му. Сигурно си мислеше, че е все така наивна, както при първата им среща, когато повярва на всичките му лъжи и обяснения в любов.

Единствената утеха, останала ѝ след тази катастрофа, беше, че твърдо е съблюдала моралните принципи на баща си. Бари Хортън наядна на ръката ѝ годежен пръстен и открадна двегодишните ѝ проучвания, но не успя да се вмъкне в леглото ѝ. Поне за това бе благодарна. Явно подсъзнателно е разбирала, че не е искрен. Или чувствата ѝ към него не са били така силни, както си е мислела. Слабо успокоение на фона на това, което бе загубила, но все пак беше нещо.

ГЛАВА ТРЕТА

– Е, ще ми го покажеш ли или не?

Розалин се ухили и седна до Гейл на ръба на леглото. Продълговатата дървена кутия лежеше върху раклата. Снощи Розалин бе пристигнала в къщата на приятелката си толкова късно, че не им остана време да си поприказват. Сега тъкмо бяха приключили със закуската и тя сподели с Гейл, че е получила дългоочакваната антика и даже я носи със себе си. Гейл беше наясно с историята на меча. Всъщност беше наясно и с всичко около самата Розалин.

Израснаха заедно в малко градче в щата Мейн, завършиха едни и същи училища, дори един и същи колеж. Откакто се помнеше, Гейл беше част от живота ѝ и нейна най-близка приятелка. Никой, дори Дейвид, не я познаваше толкова добре – все пак Розалин споделяше и най-незначителните си преживявания с нея, а не с брат си.

Изобщо не си приличаха. Розалин имаше кестенява коса и шоколадово кафяви очи, а приятелката ѝ беше руса и синеока. Първата бе висока, срамежлива по природа и си падаше малко книжен плъх. Втората беше ниска, закръглена от детинство и не се страхуваше от нищо. Характерите им взаимно се допълваха.

В училище и двете не бяха излизали с много момчета. Не защото Гейл не бе опитвала, но в юношеските си години не бе привлекателна и момчетата често ѝ отказваха. Отмъщаваше им с кръвни обиди и така отблъскваше дори тези, които биха проявили интерес към нея.

Розалин, от друга страна, просто нямаше време за приятели. Знаеше какъв иска да бъде живота ѝ и получаването на отлични оценки бе част от този план. За жалост не можеше да се похвали с изключителни умствени заложби и се налагаше да заляга над уроците повече от другите, за да изкара необходимите бележки. Постигна сегашния си пост с цената на години упорит труд. Но от много четене не успя да се порадва на активен социален живот.

Гейл се бе разхубавила. Е, все още си беше закръглена, но това не я притесняваше, а всички я харесваха заради лъчезарната ѝ усмивка. След втори курс заряза колежа и се ожени за третия мъж, който ѝ предложи брак.

Розалин не би направила подобно нещо, дори и някой да се беше сетил да поиска ръката ѝ. Момчетата идваха при нея, за да им помогне в

учението. Малобройните ѝ гаджета бързо откриваха, че представите ѝ за добре прекарано време изключваха натискане на задната седалка на колата. И понеже те предпочитаха да правят точно това, бързо си намираха други приятелки.

Бари Хортън се оказа първият мъж, когото тя допусна до себе си. Гейл симулира припадък, когато научи за това и изкрещя „Най-сетне“, защото по онова време Розалин бе на двадесет и шест. Бари пристигна като преподавател в колежа Уестърли година след нея и я привлече заради общата им любов към историята.

Незавършила последния си курс, от колежа Уестърли и още няколко престижни учебни заведения забелязаха високия успех на Розалин и я поканиха да работи при тях. Предпочете Уестърли, разположен в малко градче само на три часа с кола от къщата, в която тя и Гейл се бяха преместили. Втората причина за избора ѝ бе обещанието да стане хоноруван преподавател още на първата година, ако отговори на всички изисквания. И тя се справи.

Започна да се среща с Бари малко след като стана член на факултета и откри, че не всички мъже искат първо да я опипат и после да разговарят. Той я ухажваше интелектуално и затова толкова ѝ допадна, че скоро реши, че е влюбена в него.

Предложението му дойде доста по-късно, но броени дни след като бе приела да се омъжи за него, той открадна записките и за книгата върху Средните векове, която пишеше. В началото тя дори не разбра и с разбито сърце си мислеше, че по случайност двегодишният и труд е отишъл в кошчето за боклук, както Бари бе подхвърлил. След година обаче, книгата ѝ излезе от печат с неговото име.

Той бе направил всичко възможно да я накара да сключат брак преди публикацията. Но по една или друга причина, тя все отлагаше. Ако беше суеверна, щеше да заключи, че кръстница вълшебница е бдяла над нея в този момент, за да я предпази от още по-сериозна грешка.

Тя, разбира се, заведе дело срещу Бари и едва не бе уволнена, понеже деканът я посъветва да оттегли обвиненията си и тя отказа. В края на краищата загуби, след като бе представена в съда като разярена, отмъстителна жена, която е напусната от любимия си и се опитва да си разчисти сметките с него. Лъжи от горе до долу, като евентуално се изключи намеъкът, че е разярена, но тя не успя да докаже правотата си. Бари обра лаврите от нейния труд, но и научи Розалин на ценния урок никога да не се доверява на мъж.

Това се случи преди шест месеца и тя сериозно се бе замислила

дали да не напусне Уестърли и да се премести някъде. Вече не искаше дори да живее в един и същи щат с Бари, да не говорим за един и същи колеж, където неминуемо се натъкваше на него. Тук можеха да му се разминат и всякакви безвкусни шеги като вчерашната.

Щеше да вземе решение след посещението в Кавенуо Котидж в Англия, единственото наследство от прабаба ѝ. Ходеше там всяко лято, откакто придоби собственост преди пет години. В Кавенуо Котидж правеше повечето си проучвания. Пак там за първи път чу за Проклятието на Бладдринкър.

Отвори кутията с меча със същото нетърпение и възбуда както предишната вечер. Но сега почувства и нещо друго, затова прошепна на приятелката си:

– Гледай, но не пипай.

Гейл се засмя:

– Сякаш става въпрос за мъж, Роузи.

Розалин изсумтя.

– Познаваш ме прекалено добре, за да говориш такива неща.

Представа нямаше защо изрече тази забрана, но репликата сама се изплъзна от устата ѝ и прозвуча някак собственически – нещо съвсем неприсъщо за нея. Вярно, гордееше се с колекцията си, обаче не я пазеше ревниво.

Вместо да се поправи, тя продължи:

– Толкова е стар, че се страхувам да го излагам дори на влиянията на въздуха, камо ли на мазнината на ръцете ни. Глупаво изглежда, след като е оцелял през вековете. Но няма да се успокоя, докато не го видя в безопасност зад стъклена витрина.

– Не те обвинявам. Едно смъртоносно оръжие като това тук наистина се нуждае от защитата ти – произнесе Гейл сериозно, но минута по-късно двете се заливаха от смях. – Въпреки всичко е красиво, нали? Направо те предизвиква да го докоснеш. Затваряй по-бързо кутията, преди изкушението да ме е победило.

Гейл само я дразнеше, но Розалин действително затвори и заключи кутията. Ако мечът предизвикваше някого, то това беше тя, защото отново изпита снощното страстно желание да го вземе в ръцете си. Реши, че става суеверна. Нямаше друго обяснение.

– Спомена, че те „познавам прекалено добре“ – каза Гейл. – Бедата е в това, че си права. Най-сетне получи древния меч, който преследваше почти четири години, кариерата ти се нареди според твоите изискванията, така че кога ще се погрижиш за несъществуващия си социален

живот?

Розалин трепна вътрешно, понеже очакваше, че ще стигнат до тази тема.

– Нали опитях?

– Хайде де, Роузи, не всички мъже са мижитурки като Бари. Пък и ти опита с интелектуалец. Какво ще кажеш за спортист или работник, човек, който използва не ума, а мускулите си и пет пари не дава за книгата, която пишеш. Той не би те притеснявал, но редовно ще те хвърля в леглото – отбележи си глагола, между впрочем.

Гейл си падаше по силните мъже. Розалин неволно се усмихна, но започна да се оправда:

– Съвсем наскоро скъсах с Бари...

– Твърде отдавна беше...

– Търсих подходящ – излъга Розалин.

Приятелката ѝ нетърпеливо я прекъсна:

– Къде? В колежа ли? Ти другаде не ходиш. Я се погледни. Прекалено много работиш, Роузи. Имаш торбички под очите. Само ангажменти и никакви удоволствия...

– О, стига. Сигурна бях, че през почивните дни ще се държиш с мен като строга майка и ще ме накараш да проспя половината си престой при теб.

– Майтапиш ли се? Ще те замъкна на всички сбирки, за които се сетя. Една от нас трябва да ти намери мъж. Ще си отспиш, като се прибереш. И вземи го направи. Не искам и следващия път да изглеждаш така, сякаш всеки момент ще се разпаднеш.

Розалин въздъхна.

– Май попрекалих със задачите си напоследък, а и нося в къщи работи за проверка. Но краят на семестъра приближава. Това лято ще си дам пълна почивка в Англия.

– Да бе – отвърна Гейл скептично. Розалин ѝ беше съвсем ясна. – Когато не търсиш нови антики или материали за книгата си, ще се съсипваш от тичане. И кога ще ти остане време да общуваш с хора или да се отпуснеш?

– Ще си почина, обещавам ти. А общуването... Все още не съм готова да рискувам, Гейл. Може би като се върна.

– Ами ако срещнеш в Англия идеалния мъж? Недей да се опитваш да планираш интимния си живот, както правиш с всичко друго.

– Добре, ще подхожда без предубеждение – каза Розалин, само за да приключат с темата. – Сблъскам ли се Прекрасния принц, няма да го

пренебрегна.

– Честна дума?

Розалин кимна неохотно. В края на краищата, нейната дума нямаше значение. Неколцината мъже, към които не беше безразлична някога, почти не я забелязваха. Освен това, как да се реши на друга връзка, изискваща доверието ѝ, когато Бари го бе унищожил без остатък? Някой ден...

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

– Не мога да повярвам, че го носиш със себе си – отбеляза Дейвид, докато си сипваше шотландско уиски на малкия бар в ъгъла. – Ако ми беше минала мисълта, че ще го направиш, щях просто да го пратя тук, в Кавену, за да те чака.

Розалин не смееше да срещне погледа на брат си и затова си играеше с ледените кубчета в чая си.

Не можеше да признае до каква степен е завладяна от мечта. Дейвид не би ѝ повярвал, а и тя не знаеше на какво се дължи. Така или иначе, сърце не ѝ даде да остави Проклятието на Бладдринкър в Щатите.

Изпусна първия си полет до Англия, защото на път за летището обърна колата и се върна да вземе оръжието. Пристигна в Лондон ден по-късно. Поради някаква необяснима и за самата нея причина усещаше, че трябва да държи антиката близо до себе си, поне в страната, в която е и тя.

Но брат ѝ заслужаваше някакво обяснение, затова каза:

– Не бих могла да чакам още цял месец до лятната ваканция, за да дойда тук и да го видя за първи път. Не е толкова необичайно, че го донесох със себе си. Като се има предвид колко е ценен и колко ненадеждни са алармените системи – особено моята, която е доста остаряла... Щях да се притеснявам за него през цялата си почивка. Освен това в апартамента до мен се настаняват някакви хора и още не сме се запознали. Камιονът с мебелите им пристигна едва преди няколко дни. Знаеш как ме изнервят новите съседни. Не съм сигурна дали се нанася поредният масов убиец или поредната ти най-добра приятелка – продължи тя.

Той се усмихна и вдигна чашата си за поздрав:

– Закачах те, Роузи. Не съм забравил с какво нетърпение го очакваше. Няма да се изненадам, ако всяка вечер го слагаш в леглото си.

Той все още се шегуваше, но беше толкова близо до истината, че тя се поизчерви от смущение. За последния месец на няколко пъти почти го бе направила. Привързаността ѝ към точно тази антика беше абсурдна, даже неестествена.

Притежаваше и други стари оръжия. Предишната перла на колекцията ѝ, великолепна тридесетина сантиметрова кама, датираше от петнадесети век. Канията ѝ имаше две джобчета, с миниатюрни прибори за хранене с дръжки от скъпоценни камъни. Розалин я обожаваше, но, за

разлика от Проклятието на Бладдринкър, камата никога не бе предизвиквала у нея такава буря от чувства. За Бога, та тя се отнасяше с меча като със своя рожба – безпокоеше се, когато не бе пред очите ѝ; дразнеше се, ако друг го докосва; страхуваше се да не се повреди или загуби.

Беше в паника почти през целия полет, представяше си, че нехайни товарачи го блъскат напред-назад, въпреки че го бе опаковала с такова педантична грижливост. Митническата проверка се оказа същински ад, защото всеки миг очакваше някой непознат да ѝ нареди да отвори кашона и... но имаше късмет. Мечът премина незабелязан, само един от трите ѝ куфара предизвика интерес. Със сигурност обаче щеше да помоли Дейвид да го транспортира обратно в Щатите с частния самолет на жена си и да си спести повторно кошмарно изживяване.

Навярно Дейвид би определил чувствата ѝ като съвсем нормални, след като с години бе чакала да се сдобие със скъпоценния предмет. Дори щеше да я увери, че тревогите ѝ са временни и скоро ще преминат. Розалин реши, че няма да му даде шанс да тълкува. Не можеше да си признае първите симптоми на маниакалност, дори и пред сърдечно обичания си брат. Щом тя не разбира причините, защо да се надява, че той ще успее?

Усмихна му се, за да покаже, че е разбрала шегата и зачака да седне на дивана до нея. Сутринта я беше посрещнал на летището и оттам пристигнаха направо в Кавенуо Котидж. Жена му Лидия в този момент се намираще във Франция за да разговаря с декораторите на най-новата си придобивка, един замък край Троа. Очакваха я да се върне в края на седмицата, така че Дейвид щеше да прекара няколко дни с Розалин в Кавенуо Котидж.

Без кръвна връзка. Нямахше причина двамата да си приличат само защото са живели в един дом. Но по ирония на съдбата прилика помежду им съществуваше. Видеха ли ги заедно, всеки би се закълел, че са брат и сестра, а нито Розалин, нито Дейвид си правеха труда да коригират това мнение.

Той бе запазил рожденото си име, Дейвид Малън, което пък караше останалите да смятат, че някога Розалин е била омъжена. Различните им фамилии позволиха на Дейвид да поеме преговорите с предишния собственик на меча, когато Розалин не успя да се спогоди с него.

И двамата бяха стройни и високи. Имаха дълбоки шоколадено кафяви очи, без никакви златни петънца, които да им придават по-светъл нюанс. Въпреки че неговата тъмнокестенява коса нямаше меките червеникави отблясъци на косата на Розалин, и двамата бяха с добре

очертани скули и издължени очи, а веждите им се сключваха под еднакъв ъгъл.

Тя беше петгодишна, когато Дейвид – на седем години – загуби родителите си и дойде да живее с нейното семейство. Ако питаша нея, той ѝ беше истински брат, а и самият Дейвид мислеше така. Все пак има неща, които е неудобно да споделяш с роднини или с добри приятели – връстници. И едно от тях е вероятността да си изпаднал в нервна криза.

Без да сменя темата, а само за да поизмести насоката на разговора, тя продума:

– Знаеш ли, чувствам се някак виновна, че притежавам Проклятието на Бладдринкър поради голямата му историческа стойност и красота. Все си мисля, че мястото му е в музей, където всички да му се възхищават.

Дейвид повдигна вежди и попита с прикрита усмивка:

– Възнамеряваш да направиш дарение ли?

Розалин се ухили:

– Не бих твърдяла точно това. Ще си живея с вината.

– Като каза музей, се сетих, че зададох същия въпрос на сър Айзък, след като мечът стана мой. Старецът наистина е ексцентричен. Заяви, че не би го поверил на институция, където жена може да го докосне.

– Спомена ли изобщо защо не трябва да го продава на жена?

– Представа нямал.

– Какво?!

Брат ѝ се засмя.

– Такава беше и моята реакция. Но Сър Айзък ме убеди, че баща му го завещал със страховито предупреждение – ако не искал да прекара вечността в страданията на прокълнатите, трябвало да се погрижи мечът никога да не попада в ръцете на дама. Явно бащата на Диърборн е подписал клетвена декларация подобна на моята, когато за първи път се е сдобил с Проклятието на Бладдринкър. Същото се е случило и със собственика преди него. Диърборн не разполагаше с информация за по-далечни времена – поне за най-старите притежатели. Ще ти доверя нещо, Роузи, което Сър Айзък не призна направо, но пролича в думите му и начина му на действие. Бих се заклел, че той вярва, че оръжието е прокълнато.

– Заради името му ли?

Дейвид сви рамене.

– Би трябвало да признаеш, че е странно всички собственици така да се страхуват и толкова да пазят меча. Сигурно има причина.

– Най-вероятната е някоя легенда – толкова стара и неясна, че не е оцеляла през последните векове. Нали знаеш колко суеверни и надарени с въображение са били хората през Средновековието. Езическите богове, магьосниците и вещиците, демоните и дяволите, даже елфите и феите са имали голямо значение тогава, защото са вярвали в тях. Този меч е имал на разположение хиляда години, за да придобие лоша слава. Жалко, че легендата за проклятието или каквото там суеверие е свързано с него, не се е запазила. Всичко бих дала, за да я науча.

– Не е трудно човек да се досети, че е замесена жена или жени.

Розалин кимна утвърдително:

– Което само по себе си е странно, ако се замислиш. В исторически план, с малки изключения, жените не са били свързвани с никакви оръжия. Кралиците са командвали армии, но не са участвали в сражения.

И после се усмихна:

– Пак с малки, но забележителни изключения.

– А, сега ми стана ясно. Да не би да поиска да се сражаваш, когато докосна меча?

Тя се разсмя и отговори:

– Не чак да се сражавам. Но имах желание да го изпробвам върху Бари, когато ми сервира една доста безвкусна шега, за да отпразнува професорското си място.

Дейвид се намръщи, понеже не му бе споменала случая. Тя самата почти го бе забравила и вече можеше да го разкаже без смущение.

– Какво е направило този път това копеле? – попита той.

– Отнякъде бе разбрал, че най-сетне съм получила или скоро ще получа меча и ми прати млад мъж, облечен като викинг, който много добре си изигра ролята. Нарече се Торн Бладдринкър.

– *Торн Бладдринкър?*

По израза на лицето му пролича, че възмутен от тази част от номера. Дейвид знаеше за каламбурите, свързани с името й – за розовите храстчета и трънчета, които трябваше да понася през годините. Но поне никой не се бе опитвал да твърди, че собственото му име е Торн. В края на краищата, кои нормални родители ще кръстят сина си с такова име?

– Именно – рече тя. – Предполагам, че Бари е обмислял шегичката си от доста време. Случайно ме е видял да влача кашона с меча към класната си стая. След като го прибрах от пощата няхах възможност да го закарам вкъщи. Не е било трудно да се досети какво има в кашона и е имал достатъчно време, за да подготви този цирк вечерта.

– Какво искаш от човек без принципи и...

– Ш-ш-шт – прекъсна го тя, когато лицето му започна да почервенява. Дейвид също презираше Бари. – Някой ден ще му се върне. Убежден съм, че възмездието рано или късно достига тези, които временно са му се изплъзнали.

Розалин смени темата, докато брат ѝ се поуспокои и изхвърли Бари Хортън от ума си. Доста лесно успя да го развесели, понеже притежаваше особено забавно чувство за хумор, което разкриваше само пред близките си. После се върна на проблема, който в момента я бе заинтригувал.

– Та кажи ми, защо сър Айзък изобщо сключи сделката с меча, щом го безпокои някакво глупаво проклятие?

– Защото беше истински разтревожен. Смята, че не му остават много години живот, а има само дъщери. Те са наследнички на имението му и той искаше да продаде антиката далеч от тях, преди да умре.

Тя поклати глава.

– Невероятно е, че в този век и на тази възраст някой вярва в проклятия.

– Да, но ти спечели от това – ухили се той. – Ако сър Айзък не вярваше, че оръжието е прокълнато, ти никога нямаше да го получиш. Но ето, седим си ние тук като доказателство, че няма защо да се страхуваме от него. Все още не ме е сполетяло нещастие за това, че дадох меча на жена – каквото и да е то. А и ти все още не си се превърнала в камък, нито пък забелязвам да посивяваш...

Той се прекъсна и се разсмя, когато Розалин хвърли по него възгледница от дивана.

ГЛАВА ПЕТА

Когато Розалин получи в наследство Кавенуо Котидж, въображението ѝ нарисува старомодна, обвита с бръшлян, уютна малка къщичка от две три стаи. Но когато я видя, гледката на подобната на резиденция къща с четиринайсет стаи и гараж за четири коли, в който преди са държали каретите, с четирите акра земя и дом за пазача, който се покриваше с първоначалната ѝ представа, я разтърси.

Щастливо обстоятелство беше, че заедно с къщата „наследи“ и Джон Хюмс и съпругата му Елизабет – и двамата вече не в първа младост. Бяха работили за прабаба ѝ почти двадесет години и се грижеха всеотдайно за имението и градините.

Сградата беше на повече от двеста години. Беше основно ремонтирана в последните десет от тях, което не налагаше на Розалин да я продава, все още поради невъзможност да я стопанисва. Никога не би имала средства за основаването на огромната къща, а подобни разходи неизбежно щяха да се наложат. Не би я оставила и да се превърне в руини с единствената мисъл да остане нейна собственост. Но засега не се налагаше да се тревожи и затова и междувременно тя се наслаждаваше повече на историческата ѝ красота, отколкото на размерите ѝ.

Не познаваше много добре прабаба си Морфин. Тя посети семейството на внука си само два пъти и то, когато Розалин бе малка. Нейните родители не можеха да си позволят лукса да пътуват до Англия. Заедно с Кавенуо Котидж обаче, Розалин наследи и всички лични вещи на Морфин – очарователни дневници от младостта ѝ и пълен с антични мебели, старовремски дрехи и бижута таван. Истинска съкровищница за човек като наследницата ѝ Розалин.

Розалин запази главната спалня за себе си. Стаята бе по голяма от всекидневната и трапезарията на американското ѝ жилище, взети заедно. Дори леглото тук бе антика, с балдахин, а ръчно изработената кувертюра беше поне на петдесет години. Освен личните вещи на Розалин и пишещата машина, която бе купила при първото си посещение в страната, за да печата записките си, всичко в спалнята беше по-старо от нея. Особено Проклятието на Бладдринкър.

На път за банята погледна към дървения футляр. Непреодолимото желание да се спусне към кутията и да я отвори тук беше по-слабо, отколкото в Щатите. Цял месец се беше борила с него, решена да не

допусне да я завладее. Щеше да си позволи да се люби на меча, чак когато силното ѝ желание да го направи попремине.

Днешният ден бе единственото изключение. Когато разопакова оръжието след пристигането си, направи го, за да се убеди, че мечът не се е повредил при полета. Но все още не го бе докосвала. Най-трудно съдржаше именно порива да го вземе в ръце.

Това се бе превърнало в част от нейната идея фикс. Дори се отказа да постави оръжието в скъпата стъклена витрина, направена специално за него в центъра на колекцията ѝ, която очакваше новата придобивка. Нямаше обаче да постави Проклятието на Бладдринкър на място, където би го виждала по всяко време, не и докато искаше да го гледа *през цялото* време.

В по-ново време в Кавенуо Котидж била направена модерна водопроводна инсталация. Банята към нейната спалня предлагаше и душ, и вана. Въпреки че Розалин много обичаше да се излежава във водата, тази вечер бе прекалено уморена за подобно удоволствие. Започваше да усеща часовата разлика. Даже се учуди, че е още будна. Дейвид вече си беше легнал.

Затова набързо си взе душ. Загърната в дебела хавлия, тя се запъти към старинния гардероб, в който по-рано бе подредила дрехите си. Извади копринена нощница в нежносин цвят и я хвърли върху леглото, където тя заблестя като езерце до махагоновата кутия на меча. Още не се бе подсушила, за да я облече, затова отиде тоалетката първо да разреши косата си.

В огледалото се отразяваха леглото и кутията и тя изведнъж забеляза, че точно в този момент няма желание да я отвори. Навярно заради умората. Или просто мечът се чувстваше по-добре тук, в Англия, която за известно време беше напуснал, и сега по-слабо ѝ въздействаше – о, Боже, пак ставаше суеверна и приписваше на оръжието емоции и подбуди. Проблемът беше в нея, причината се таеше във въображението ѝ и тя щеше да се справи с нея.

Но си обеща обезателно да разгледа Проклятието на Бладдринкър, веднага щом не се чувства предизвикана да го направи. Усмихна се на отражението си, доволна и облекчена от решението си да не бърза с „наградата“. Все пак, въпреки понамалелия от умората интерес, обещанието си е обещание. Остави разресаната си коса свободно да пада по раменете ѝ, взе от чантичката си ключа и се приближи до леглото.

След няколко секунди държеше меча в ръцете си, а дръжката му бе все така топла, както си я спомняше от предния път. И тогава, по

странно стечение на обстоятелствата, чу познатия звук на далечна гръмотевица. Въпреки запалената в стаята лампа проблесна ослепителна мълния и освети задния двор, към който бяха обърнати двата прозорца на спалнята ѝ. Светлината ѝ проникна дори през пердетата.

Розалин хвърли поглед навън и се намръщи. Щеше да ѝ се наложи да затвори прозорците, ако се задаваше буря. Нямахме капандури, които да предпазват от дъжда, защото над нея беше огромното таванско помещение, толкова високо, че би могло да се превърне в нов, трети етаж, стига да ѝ се занимаваше с това или да разполагаше с необходимите нари.

Докато се взираше в тази посока, очите ѝ съгледаха фигурата на застанал в ъгъла мъж и тя едва се сдържа да не изкрещи от уплаха. И не кой да е мъж. Това беше *той*, мъжът, който се бе нарекъл Торн Блад-дринкър – представата на Бари за шегата. Не повярва на очите си! Премигна, но видението не изчезна. И нейният задръстен от проблеми и умора мозък просто не искаше да го приеме.

Изключено беше Бари дотолкова да се е увлякъл в шегата, та чак да плати на непознатия билета му до Англия. Но дали не грешеше? От друга страна, ако мъжът и без друго е трябвало да пътува до тук, бившият ѝ годеник би подскочил от радост при възможността да изпипа номера, режисиран с такъв успех от него първия път.

Това със сигурност беше същият мъж, появил се в класната ѝ стая онази нощ. Лицето и тялото му не можеха лесно да бъдат забравени и оказаха върху нея същото въздействие както тогава – чисто физическо привличане. Това разкритие никак не я зарадва.

Подобни вълнения не я спохождаха често. На няколко пъти ѝ се бе случвало да хареса външността на даден мъж, но от това нищо не се получило, защото не отговориха на чувствата ѝ. И Розалин всеки път с любопитство се питаше какво ли би било усещането, ако си допаднеха взаимно. Но не и в настоящия случай.

Сега мъжът бе облечен в други дрехи. Но не бяха съвременни. Пак носеше театрален костюм, който, обаче, тя би описала като раздърпан.

Не беше сменил панталона и ботушите. Или бе нахлузил подобни на тях. Мръсно бялата му туника с дълги ръкави бе раздрана отпред и едва-едва се държеше на кръста му от колана. Изминаха няколко минути, докато Розалин осъзнае, че тъмните петна по нея вероятно са от кръв. Още толкова време ѝ трябваше, за да забележи кръвта, която капеше от ъгълчето на устата му.

В момента, в който заключи, че се е бил с някого, в главата ѝ

пробягна тревожна мисъл.

– О, Господи, нали не сте наранил Дейвид, когато със сила сте влязъл в къщата?

– Какъв Дейвид? Точно се биех с брат си Тор. Надали пак ще се осмели да ми се опре. А сега ме изпрати обратно, жено, искам да довърша...

Не забеляза лицето му да е гневно. Но мигновено различи гневните нотки в гласа му, понеже засилваха акцента му. Шега, не шега, но присъствието на този огромен мъж в спалнята ѝ, при това раздразнен срещу нея, беше доста обезпокоително. И ако не беше направо разярена, тя сигурно щеше да се изплаши.

Прекъсна го с думите:

– Веднага престанете, господине. Не ме интересува колко време сте репетирал репликите си, публиката ви не е възхитена. Тази глупост продължава твърде дълго. Ще дам под съд вас и Бари, ако не спрете да...

Той я прекъсна:

– Ти ме повика, лейди. Нямах особена охота да се подчиня на заповедите ти.

Тя го изгледа с присвити очи.

– Значи не искаш да зарежеш ролята си, така ли? И си сигурен, че това ме забавлява? Бари направо те е заблудил, ако ти е казал, че ще се забавлявам.

Внезапно върху лицето му изписа любопитство.

– И при вас има от зърната.

Забележката му съвсем я слиса.

– Какво?

– Черните?

Когато тя най-сетне се досети, че той ѝ говори за черни боровинки, се видя в чудо и обезсърчена въздъхна. И преди да успее да продума, той заяви:

– Но като се замисля, ако си ме пожелала за постелята си, брат ми може да почака.

Беше се вторачил в хавлията, с която бе загърната, и в няколкото сантиметра от горната част на бедрото ѝ, които виждаше от мястото си, от другата страна на леглото. Лицето ѝ пламна от наглостта му.

Розалин държеше меча така, че върхът на острието му опираше в дюшека. Инстинктивно тя го вдигна пред себе си, но реакцията на мъжа съвсем я обърка.

Той се разсмя, отметнал глава назад. Изглеждаше искрено

развеселен.

Колкото и да бе абсурдно, тя си отбеляза наум, че посетителят наистина *има* трапчинки. И изобщо нямаше намерение да ѝ обясни какво толкова го е развеселило.

– Моят меч не може да пролее моя кръв. Сега това могат само боговете... И Волфстан Лудия, ако някога ме намери.

Розалин просто не чу думите му след „мечът ми“. В нея изведнъж заговори гласът на *собственика* на въпросното оръжие.

– Вашият меч? *Вашият* меч! Давам ви две секунди да изчезнете от къщата ми или ще извикам полицията!

– Значи не ме каниш в леглото си?

– Изчезвайте!

Той сви рамене. Отново се захили. И после изчезна пред очите ѝ. В далечината пак изтрещя гръмотевица, последвана от блясък на мълния.

Цели пет минути Розалин се взираше в мястото, където бе стоял. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Не беше в състояние да разсъждава. Кожата ѝ настръхна.

Когато разсъдъкът ѝ се възвърна, тя внимателно прибра меча и пхна кутията под леглото. Облече нощницата си и чак когато тя покри коленете ѝ, издърпа хавлията изпод нея – нещо, което никога не беше правила преди, нито пък бе изпитвала необходимост да го прави.

Погледът ѝ постоянно се връщаше към опустелия ъгъл на стаята, който си оставаше все така пуст. Дори след като се пхна в леглото, тя дълго седя с вперени натам очи. Изобщо не си помисли да загаси лампите.

Най-сетне отпусна глава на възглавницата и въздъхна уморено. Сутринта, вече опочинала, ще търси логично обяснение за случилото се. Засега единствената и ясна мисъл бе, че губи разсъдъка си.

ГЛАВА ШЕСТА

Сънувала е! Това беше обяснението за станалото снощи – или за това, което си въобразяваше, че се е случило. По някакъв начин тя подсъзнателно бе свързала възбудения си интерес към мечата с шегата на Бари, за да задоволи любопитството си. Но както обикновено става в сънищата, тя не беше успяла да зададе своите въпроси.

Било е сън, разбира се. Най-простото и логично обяснение. И все пак, колко жалко. Веднъж да сънува хубав мъж, а тя да се прави на обидена и да го гони! Можеше да задоволи освен любопитството й относно мечата, и друго нейно желание, а той определено беше готов да го направи. Дори точно го определи: да спи с нея. Тя трябваше само да каже „Да, чудесно“ и тогава...

При тази мисъл тя се усмихна на себе си. Едва ли има по-безопасен секс от този насън. Забравяш за морал, вина, съжаление, дори за своята индивидуалност и се отдаваш на удоволствие от нещо, което реално не би направила. Но тя разбира се не изневери на същността си и пренесе в най-необикновения, най-интересния си сън принципите, възмущението и сприхавостта си. Наистина жалко.

Розалин се почувства удовлетворена от това тълкувание, едва след като прекара цял час в щателно търсене на жици и скрити камери, които да възпроизведат в стаята й толкова жив образ. Не откри подозрителни предмети. Но не бе и очаквала да намери нещо подобно.

Въображението на Бари не бе способно да роди такъв номер. А и бе твърде голям скъперник, за да се охарчи за скъпоструващата апаратура само за една мистификация. Докато движеха заедно, най-екстравагантната му идея за подарък се свеждаше до букет цветя, накъсани от него край пътя за колежа. Пази Боже да се отбие в цветарски магазин. Колкото по-евтино, толкова по-добре, беше неговото мото.

Явно шегата на Бари бе започнала и завършила в Щатите с единствен опит да се посмее. Но се оказа, че е имала по-голям успех, отколкото е предполагал, щом като Розалин сънува този сън след месец и подсъзнанието й точно възпроизведе образа на привлекателния съучастник на Бари.

Дейвид й остави колата си, за да я ползва през ваканцията, което означаваше, че утре се налага да го закара на гарата. Днес щеше да я придружи до съседния град. Там имаше голям магазин с вносните

американски стоки, с които двамата бяха свикнали. Когато тръгнаха, зад волана седна Розалин, за да свикне отново с дясното движение. Дейвид напомняше в коя седна да кара, когато навлизаше в насрещното платно. А това често се случваше през първите дни на престоя ѝ в Англия.

На път обратно за вилата Розалин реши да му разкаже за странния си сън. Когато свърши, той се ухили:

– Явява ти се първият собственик на меча и ти го изритваш, преди да го попиташ за проклятието?

– Не съзнавах, че сънувам, Дейвид. Бях убедена, че в стаята ми отново се е вмъкнал приятелят на Бари, който се представя за притежател на оръжието – и тогава тя самата се усмихна. – Освен това, ако му бях задала този въпрос, евентуалният отговор щеше да бъде сътворен от подсъзнанието ми, а аз все още нямам представа с каква орис е белязана моята придобивка.

– Да, но щеше да е интересно да разбереш дали то е в състояние да роди правдоподобна теория. Удивително нещо е това, подсъзнанието. Тези, които вярват в прераждането, твърдят, че всичките ти животи са закодирани дълбоко в него.

Розалин го погледна иронично и в резултат излезе от платното на завоя на тесния провинциален път. Едва след като овладя колата и двамата спряха да се смеят на малкото произшествие, тя помоли:

– Обсъждането на едно абсурдно проклятие само по себе си е откачена работа. Хайде да не намесваме и преражданията.

– Съгласен. Само че не си сънувала гръмотевица и мълнии. Снощи тъкмо се унасях в сън, когато ме разбудиха.

Тя се намръщи и той добави:

– Но пък звуците, които чуваме найе, понякога се пренасят в сънищата ни.

– Вярно – отвърна тя, но забележката му я накара да осъзнае една подробност, която не бе отчела преди. И двата пъти, в класната стая, и снощи в съня ѝ, викингът се появяваше в мига, в който докосваше меча с ръка. А на нея непреодолимо ѝ се искаше да държи в ръце оръжието, още от момента, в който го получи. Да не би...

Вътрешно се стегна, за да овладее развихрената си фантазия. И за да се убеди, че всичко е само плод на въображението ѝ още щом пристигна остави брат си да разтоварва покупките, а тя директно се качи в стаята си. Този път без капка колебание измъкна кутията изпод леглото. Сложи я върху завивките, отвори я и повдигна дръжката на меча колкото да успее да я обхване с ръка.

Чу се гръм. Не погледна към прозорците да види дали ще последва светкавица. Вниманието ѝ бе приковано към ъгъла, където предната нощ бе видяла Торн Бладдринкър. И той се появи с кълка от охранена птица в ръка, която поднасяше към устата си.

О, Господи, не, това не се случва в действителност. Не е реално призракът на първия собственик на меча да се намира в спалнята ѝ посред бял ден. Не актьор, а истински викинг. Един автентичен *мъртъв* викинг. Дух. Не вярваше в привидения, но какво друго можеше да бъде? И по някакъв начин бе свързан с оръжието... *неговото* оръжие. Не, това не се случваше в действителност.

В присвитите му очи, отправени към нея, ѝ стана ясно, че я обвинява и съвсем не му допада да се мотае тук.

– Извика ме от празненството на Один, лейди. Върни ме обратно или ме нахрани, защото ми се е отворил такъв апетит, че трябва веднага да бъде задоволен.

– Вървете си – промълви тя съвсем тихо.

Очите му още повече се присвиха. С едно ухапване откъсна месото от кълката, която държеше, и я захвърли зад гърба си. Костта се удари в стената и падна на земята. Той не изчезна. Стоеше и дъвчеше месото, после облиза пръстите си.

– Ако не харесвах толкова много празненствата на Один, щях да си остана тук, защото страшно ми досаждаш с повикванията си. Но те предупреждавам, лейди, можеш да ме изпращаш обратно и аз ще си тръгвам, но само ако пожелаеш. Ако реша да остана, нищо, което кажеш или направиш, няма да те отърве от мен.

И неочаквано Торн се усмихна, а на Розалин ѝ прималя от чаровниците му трапчинки – усещане, несъвместимо със страха, който изпитваше.

– Извикай ме отново, лейди, и ще ти го докажа.

Тръгна си, както бе дошъл, за миг. Никакво бавно изчезване, кълба дим и неземни звуци, които хората свързват с духовете. Освен ако гръмотевиците и светкавиците не са свързани с призраците, защото при заминаването му пак загърмя и засвятка. Но той със сигурност беше изчезнал и Розалин зяпна птичата кост, която си лежеше на пода, както беше паднала.

Привидение, което оставя след себе си предмети и яде с огромен апетит? Тя не вярваше в такива явления толкова, колкото и в проклетия.

Започна да се кикоти, но накрая смехът ѝ зазвуча като стенание. Очевидно все още сънуваше. Остави меча да падне върху кадифеното си легло, затръшна капака на кутията и се сви на кълбо в леглото – дано

по-бързо се събуди.

ГЛАВА СЕДМА

Розалин слезе долу с леко замаяна глава. Когато се отърси от дрямката си, птичата кост се намираще все още в спалнята ѝ. Сега тя я държеше с два пръста, сякаш беше умрял плъх, който трябва да изхвърли. И точно с това намерение се запъти към кухнята, където завари Дейвид, който тъкмо започваше да приготвя вечеря за двама. Стоеше с гръб към сестра си, а на плота пред него лежаха наредени разнообразни зеленчуци.

Като го видя, тя промълви първото нещо, дошло ѝ на ум:

– Ощипи ме, Дейвид. Мисля, че продължавам да сънувам.

Той се обърна, хвърли ѝ един поглед и каза:

– За Бога, изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Розалина с мъка потисна истеричното си желание да се разхили. Хрумването му да определи бледостта ѝ точно *с тези думи* беше твърде иронично съвпадение, за да може разумно да го понесе. Но той за щастие забеляза предмета, който сестра му гнусливо държеше, и добави:

– Котката на Елизабет ли го е домъкнала вътре?

Простичкият въпрос рязко я върна в света на нормалното и разумното.

Разбира се, ето го логичното обяснение. Котката на Елизабет Хюмс понякога се вмъкваше в къщата, а котките обичат кокали не по-малко от кучетата, особено пилешките. Нямах сега да се опитва да обяснява незначителния факт, че бе видяла първо въпросната кост в ръката му. Явно я е забелязала, преди да задреме, но е била прекалено уморена, за да си даде сметка какво точно представлява. Ето защо я е сънувала.

Отиде до кухненската кофа за отпадъци и пусна в нея костта. Усмихна се и попита брат си:

– Имаш ли нужда от помощ?

Той промърмори нещо за навика ѝ да не обръща внимание на темите, които не желае да обсъжда. Направо ги пропускаше покрай ушите си.

– Радвам се, че цветът на лицето ти се върна, но искам да разбера, защо беше така пребледняла преди малко. Нали не се разболяваш, Роузи?

– Не, не мисля.

После сви рамене. Реши, че няма да ѝ навреди да признае:

– Сънувах почти същия сън като снощи, с духа на оня викинг, Торн Бладдринкър. Пак се материализира в ъгъла на стаята ми и при появата му се чу гръм.

– Защо вече го наричаш дух?

– На хиляда години е – отвърна тя, – а идва в наше време, макар и само в сънищата ми. Как другояче би предложил да го наричам?

– Обезсмъртен, да речем.

Тя награди забележката му единствено с изсумтяването, което заслужаваше. Това го разсмя и той добави:

– Този път попита ли го за проклятието?

– Бях прекалено изплашена. Само му казах да си върви. Преди да изчезне ме предупреди, че мога да го отпратя, но че щял да си тръгне само ако той поиска. И в случай, че реши да остане, нямало начин да се отърва от него.

– Поне докато се събудиш.

При тези простичките думи тя изпита истинско облекчение и широко се усмихна. До този момент не си беше давала сметка колко силно е нервното ѝ напрежение.

– Жалко, че не се сетих за това, докато спях.

– Щом вече го знаеш, следващия път навярно ще успееш да...

– Следващ път няма да има, Дейвид, – прекъсна го тя, а в гласа ѝ прозвуча повече решителност, отколкото сигурност.

– Ако все пак се случи, задръж го достатъчно дълго и го попитай за проклятието. Любопитен съм да разбере какъв отговор ще изплува от подсъзнанието ти.

Но Розалин не беше. И без това от първия сън насам умът ѝ беше ангажиран с твърде фантастични мисли, а съвсем не беше наясно с възможностите на подсъзнанието си в областта на фантазмагориите.

– Между другото – продължи брат ѝ, – няма да се учудя, ако гръмотевицата този следобед е предизвикала съня ти. Може и да не си забелязала, но бурята, която така и не се разрази снощи, вече започна.

Не бе забелязала. Погледна през кухненския прозорец и видя, че навън вали проливен дъжд. Но усмивката ѝ грейна като слънце.

– И през ум не ми е минавало, че някога ще се радвам на дъжд. Честно да ти призная, напоследък се бях поуплашила от тези светкавици и гръмотевици от ясно небе. Поне сега са предвещавали съвсем нормална буря.

Той избухна в смях:

– Май ставаш суеверна, а?

Тя леко се изчерви, но усмивката не слезе от лицето ѝ.

– Малко.

През останалата част от деня успя някак си да забрави за призраците, викингите и хилядолетните проклетия и да се наслади на компанията на Дейвид, докато все още я има. Но не ѝ беше лесно.

Планираше да се заеме с проучванията си следващата седмица. Трябваше да посети музеи и книжарници, на стари библиотеки, в които се пазеха истинско богатство от неиздавани вече книги и, разбира се, места – арени на древни битки. Нямаше време за анализ на сънища, който на практика не би задоволил любопитството ѝ относно проклятието. Каквито и отговори да дадеше подсъзнанието ѝ, те нямаше да съответстват с действителността и...

Обаче по-късно същата вечер в главата ѝ започнаха да се въртят отново тези идеи. Свита на леглото си, Розалин се опитваше да заспи, но едно зрънце съмнение правеше това невъзможно. Ами ако не е сънувала?

Много важно „ако“. Нейната логика хитро се измъкваше и неотклонно следваше фактите. Не бе открила доказателства, че е жертва на безвкусна шега. Ако не бе и сънувала, значи е разговаряла с привидение. А това пораждаше маса други въпроси.

Торн Бладринкър си беше тръгвал по нейна заповед всеки път, но дали не бе казал истината – че ще остане, щом пожелае? Та какво знаеше тя за призраците, освен че не вярва в тях или не беше вярвала в тях? Неизбежната поява на първия собственик ли беше проклятието на мечта?

Предишният притежател е бил предупреден, че го чакат вечни мъки, ако мечът попадне в ръцете на жена. Само жена ли бе способна да „извика“ духа? Той с нея ли щеше да остане, докато тя притежава оръжието. Последната възможност изглеждаше едновременно ужасяваща и пленителна. Ако ѝ е отредено от Съдбата да бъде тормозена от призрак, хубав като...

Тя притисна лице във възглавницата и изстена. Дали пък не започваше да вярва в тези глупости? Но какво, ако... какво, ако Бладринкър наистина беше дух на хиляда години, дух на викинг...

Сърцето ѝ силно заби, когато ѝ хрумна друга вероятност. Дали той е бил свидетел на всичките векове след смъртта си? Дали би могъл да ѝ разкаже като очевидец за Средновековието, да ѝ разкрие неизвестни факти и да ѝ помогне в изследванията?

Самата възможност дотолкова я развълнува, че тя отхвърли завивките си, за да вземе мечта, но се овладя и мъчително въздъхна. Наистина

е трябвало хубаво да си почине, преди да пристигне в Англия, вместо да си обещава, че ще го направи тук. Това според нея бе единствената причина за развихреното ѝ въображение.

Е, не изключваше още една – ентузиазмът, с който се ровеше в миналото. Но и това не бе извинение за подобни суеверия. Не съществуваша привидения. Нито пък проклетия. За разлика от странните сънища.

Беше време да ги забрави. Имаше и идея как да го направи. Просто щеше да спре да мисли за тях, да се отдаде на заслужен отдих и чак тогава да започне проучванията, заради които бе дошла в Англия. Искрено се надяваше, че постигне ли това, нищо няма да наруши спокойствието ѝ през следващата седмица.

ГЛАВА ОСМА

След като остави брат си на гарата, Розалин избра по-дългия път към дома, който минаваше покрай живописни местности, както я бе по-съветвал Дейвид на тръгване. Той я предупреди, че ако не си почине и не си намери никакви забавления, ще стигне до срив от изтощение. Тя се съгласи с него. Но въпреки добрите ѝ намерения въпроси от предната нощ отново започнаха да я торМОЗЯТ. А тя символично се бе потупвала по рамото, че е успяла да изхвърли от съзнанието си всякакви сънища и съновидения и да се порадва на прекараните с Дейвид часове, преди неговото заминаване.

Разбира се, лесно е да забравиш обезпокоителните събития, когато имаш с кого да разговаряш и да се шегуваш за други неща. Но сега остана сама и вниманието ѝ с учудваща бързина се върна към безумната хипотеза, която я бе завладяла снощи – че в действителност Торн Блад-ринкър е дух, а не странно съновидение.

Разполагаше с един-единствен начин да превърне хипотезата си в теория, а щом веднъж намерението се загнезди в ума ѝ, трескавата възбуда постепенно завладя цялото ѝ същество. Ще се престраши. Все някога щеше да докосне меча си отново, така че защо да чака и да се терзае от ненужни колебания?

Потънала в размисли, тя престана да забелязва пейзажа покрай пътя. Ако нейният призрак се появи и, както бе заплашил, реши за известно време да се помотае наоколо, как да се справи с него? Но беше малко вероятно съвсем да остане. Розалин разчиташе на нежеланието му да се отзовава на нейните повиквания. Всеки път настояваше да го върне там, където си живее поначало. Освен в случаите когато не се привижда на някого.

Трябваше просто да го убеди, че няма да го задържа за дълго и че се нуждае от отговорите му на нейните въпроси. Надяваше се да ѝ съдейства.

Без значение дали е в състояние да го управлява, тя бе твърдо решена да го извика, стига да не е само сън. Подробностите за миналото, които можеше да ѝ разкрие, бяха твърде важни и си заслужаваха да рискува.

Този път за нищо на света няма да се разколебае. Никога не бе шофирала така безразсъдно, както сега, по обратния път към вилата. Щом

пристигна, изтича нагоре но стълбите към спалнята си.

Като предпазна мярка заключи вратата. Скри ключа да не би духът да избяга от стаята ѝ, докато му обяснява нещата. Или поне се надяваше, че така няма начин да избяга. Ако притежаваше способността на призраците да минава през врати и стени, тогава не виждаше как би могла да го задържи пряко волята му.

Задъхана, Розалин измъкна кутията с меча изпод леглото и я отвори. Този път се вторачи в ъгъла, още преди да докосне топлата дръжка на оръжието. Потръпна в очакване да чуе силен гръм.

Трясъкът не закъсна, Торн Бладдринкър също.

Истина беше! Сърцето ѝ биеше почти болезнено. Значи не е било сън. Сънищата не са подвластни на човешките желания. А нейният дух се подчиняваше на волята ѝ.

Стоеше там, облечен направо официално според стандартите на времето си. Тъмносинята туника бе с изящна бродерия около врата, която се спускаше надолу от двете страни на остро деколте до средата на гърдите му. Две големи, кръгли златни плочки прикрепяха късо наметало със същата бродерия към широките му рамене. Ботушите му бяха с по-фина изработка от предишните – този път шевовете им не се виждаха. Препасаният около тънкия му кръст колан, издаваше склонност към изпипване на детайлите в облеклото – златните му плочки бяха в унисон с тези по раменете на мъжа.

При всяка нова среща ѝ се струваше по-хубав и по-хубав. Беше леко задъхана, когато го поздрави:

– Здравей, Торн Бладдринкър.

Гласът ѝ веднага привлече погледа на яносините му очи и той въздъхна с такава досада, че се чу до другия край на стаята. Дори прокара ръка през дългата си къдрава грива с явно раздражение. Розалин се подсмихна. Призракът ѝ отново не искаше да е тук.

И тогава очите му я приковаха към пода.

– Виждам, че си се преборила със страха от мен.

Не беше съвсем вярно, но не ѝ се спореше на тази тема. Вместо това се извини:

– Съжалявам, че те отвличам от някакъв... специален случай. Няма да те задържам много днес.

– Да ме задържаш? – намръщи се моментално той. – Играеш ли си с мен или какво?

Свъсената му физиономия толкова я уплаши, че започна да заеква:

– Не... естествено, аз... изпитвам любопитство. И ще се радвам да

разбера как успявам да те извикам.

– Вече знаеш как – изръмжа той. – Държиш меча ми в ръка. Ясно ти е, че това ти дава власт да ме викаш.

При тези думи очите му се приковаха върху старинното оръжие. Собственическото ѝ чувство сякаш избухна, тя пусна меча и бързо затвори кутията, след като изрече:

– Това разбрах, но... всеки път изискваш от мен да те върна. Какви ще са последствията, ако не го направя?

Изражението му показва, че въпросът ѝ съвсем не му хареса но не отказа да ѝ отговори:

– Призоваваш ме чрез моя меч, лейди, така че само ти притежаваш силата да ме отпратиш. Имам право да избира – дали да си тръгна, или да остана – но не и да изчезна, ако ти не ми наредиш.

– С други думи, изборът е твой, ако искам да те отпратя, но е мой, ако не искам?

Удостои я с рязко и ядно кимване. Не му се нравеше, че е под нейна власт, както и на нея не ѝ харесваше, че е беспомощна, ако той реши да не ѝ се подчини. При условие, че не я заблуждаваше.

Розалин предположи, че ще разбере каква е истината в случай, че му хрумне да поседи или да си замине без нейна заповед. Междувременно беше по-добре да го разпита, а не бе изключено последното да отнеме часове, даже дни.

С това наум, тя предложи:

– Защо не седнеш?

Между двата прозореца имаше удобен стол, друг такъв стоеше зад писалището ѝ. Но той се приближи до леглото и седна върху него, точно до кутията с меча. Тя незабавно я грабна и я пхна под леглото, по-далеч от него. Това предизвика свиване на устните му, което можеше да се приеме за усмивка. Но тя не би заложила кариерата си срещу подобно твърдение.

Беше приседнал странично на леглото, с лице към нея. Погледът му бързо се плъзна по тялото ѝ – от свободно падащата блуза без ръкави до провисналите бермуди, които изобщо не си подходяха – което при нея бе принципно положение. Когато си беше в къщи, тя оставаше косата си свободна, но току-що се бе върнала от гарата и косата ѝ бе вдигната и прибрана в стегнат кок – строго официална прическа за пред хората. Разбира се, носеше и очилата си.

За секунда Розалин предположи, че той навярно се опитва да открие зад този ѝ образ жената, увита единствено в хавлия, със спусната

кестенява коса. Но лицето на Торн Бладдринкър не издаваше какво става в главата му за разлика от нейното. Присъствието му силно я объркваше. Той беше наистина едър мъж, по-точно едър дух. И тялото му във всяка своя част изглеждаше силно, масивно... опасно. Но ако бе безпътен, нищо не я застрашаваше. Това хрумване я подтикна да зададе глупавия въпрос:

– Как се чувстваш като призрак?

Той веднага се разсмя:

– Аз съм от плът и кръв като теб, лейди.

За миг изненадата ѝ се смени с гняв:

– Не е възможно. Призрак си.

Сега вече бе напълно объркана. Беше разчитала на него да ѝ разкаже за историческите епохи, които обхващаше нейната специалност. От отговорите му можеше да разбере дали ѝ казва истината, или ѝ поднася сложна мистификация.

На него все още му бе забавно, поне ако се съди от усмивката му.

– Не за първи път чувам това обвинение. Както казах, само боговете са в състояние да проляят моя кръв... И Волфстан Лудия. С нетърпение очаквам да ме намери.

Ядът ѝ не беше преминал, но бе твърде заинтригувана от последното изказване, за да не попита:

– Искаш да умреш в битка с него?

Той поясни високомерно:

– Напротив! Ще докажа, че не е достоен противник за мен.

– Значи тогава ти ще го убиеш?

Той въздъхна:

– Не, вече е мъртъв, убит от вещицата Гунхилда, за да ме тормози. Затова ме мрази и никой викинг не би го обвинил. С проклятието си Гунхилда го лиши от Валхала⁵.

– Валхала? Чакай малко... Празненството на Один⁶? Вчера спомена, че съм те измъкнала от празненството на Один – във Валхала ли?

– Че къде другаде?

– Я стига – каза тя, съвсем загубила търпение. – Валхала е мит, също както Один и Тор, и...

Спря, когато се сети какво ѝ бе споменал предната нощ – че се е бил с Тор, с *брат си* Тор. Отвратена вдигна ръце.

---

5. Валхала – пантеонът на скандинавските богове. – Б.пр.

6. Один – върховният бог в скандинавската митология – Б.пр.

– Това е то. Ако ще ме убеждаваш, че си бог на викингите, разговорът ни е дотук. Достатъчно насилих представите си, за да приема, че си дух. Митичните богове ми идват в повече.

Думите ѝ така го разсмяха, че едва не се изтъркали от леглото. И понеже се забавляваше за нейна сметка, бузите ѝ пламнаха. Тя промълви напрегнато:

– Това как да го разбирам – да или не?

Трябваше да изчака първо смехът му да утихне, за да успее да ѝ отговори:

– Не съм бог. Малка свита поклонници знаеха, че съм безсмъртен и ме следваха. Но това бе дело на проклятието, преди брат ми да се смили над мен и да ме допусне във Валхала.

– Но ти твърдиш, че брат ти е божество.

– Прекланяха му се по-дълго, отколкото на мен. За разлика от мое-то име, което бе забравено, легендите запазиха неговото за потомците.

Розалин долови нотки на неудовлетвореност в гласа му и се изкуши да разбере причината.

– Това неприятно ли ти е?

– На теб нямаше ли да ти бъде? – отвърна той. – Нищо не прави по-добре от мен и когато се съгласи да се бием и победителят най-често съм аз. Но, за мое нещастие, си навлякох и проклятието на Гунхилда.

Тук Розалин въздъхна. Ясно бе, че я примамва да приеме поднесените от него измислици за факти.

– Вещицата Гунхилда... Караш ме да вярвам във вещици и викингски богове, а аз просто не...

– Не ме интересува в какво вярваш или не, лейди. Нямам намерение нищо да ти доказвам. Това, че съм тук, е достатъчно...

– Ако си тук – поправи го тя. – Почти съм на прага да се усъмня отново.

С усмивка на уста Торн Бладдринкър тръгна да заобикаля леглото, за да се приближи до нея. Сърцето ѝ се качи в гърлото.

– А, май че е време да си тръгваш – изстреля тя колкото може побързо, но явно не достатъчно.

– Благодаря ти за позволението, но още не съм готов да си отида по твоя заповед.

Стоеше точно пред нея, на няколко сантиметра разстояние. Въпреки, че тя беше малко над средния ръст за жена, сто седемдесет и три сантиметра, той се извисяваше с цяла глава над нея. Налагаше ѝ се да го гледа с извита нагоре глава и това я впечатли. Едва не припадна, когато

видя ръката му да се насочва към лицето ѝ.

Силно стисна очи и дъхът ѝ спря. Очакваше... и тя не знаеше какво. Нещо изпитано, неприятно натрапчиво? Нещо крайно ужасяващо. А усети само как свали очилата ѝ.

– Украшението ти ми се вижда странно. Как се нарича?

Розалин рязко отвори очи. Той внимателно разглеждаше очилата ѝ. Дори въпросът му сам по себе си не издаваше, че предметът му е свършено непознат, начинът, по който ги държеше – хванал с пръсти стъклата вместо рамките – говореше красноречиво за това.

Не я нападна. Не се смрази от близост на привидението, както можеше да се предположи. Бавно се отпусна и прошепна:

– Очила.

Той отново я погледна и очите му повече не се откъсната от нейните. Хвърли предмета зад гърба си, както преди птичата кост, без да го е грижа къде ще падне.

– Украшенията трябва да красят жената, лейди. Защо носиш нещо, което не подчертава красотата ти?

– Очилата не са скъпоценен накит – започна да обяснява тя, но останата с отворена уста, понеже той отново вдигна ръка към лицето ѝ.

– Какво...

Не довърши. А той не отговори. Пръстите му вече бяха стигнали целта си – здравия кок на тила ѝ. Само с едно движение измъкна металните фиби, които го прикрепяха, така че да паднат върху лявата ѝ гръд. Почти до гръдта ѝ напипа още една фиба, изтегли я и с любопитство я разгледа. Розалин предположи, че щом Торн приключи с огледа, тя ще последва очилата. Не сбърка. Погледът му се върна към лицето на домакинята и сега се задържа на кестенявата ѝ коса, стигаща до кръста ѝ.

– Така е по-добре. Радвам се, че ми показва какво криеш. Мисля, че не съм чак толкова против ти да притежаваш на меча ми.

Трябваше да е невероятно тъпа, че да не разбере напомнянето как я бе видял само по хавлия и бе предположил, че го е извикала да спи с него. Отново се изчерви. Преди обаче да реши какво да му отговори, той за трети път протегна длан.

Докосна тесните презрамки на блузата без ръкави.

– Как се съблича тази странна туника?

Сърцето ѝ подскочи и тя продума сърдито:

– Това е блуза и ще си остане на мен. Ако си мислиш, че ще търпя да изследваш всяка моя дреха...

– Не, твоите одеяния не представляват интерес за мен – отрече

мъжът, въпреки че попипа тънкия плат. – Виждам, че лесно ще се скъса. Ако предпочиташ да я запазиш, лейди, сега е времето да го кажеш.

Сърцето ѝ се качи в гърлото и заседна там. Едва ли той имаше точно това предвид.

– Достатъчно неща свали, Торн. Не пипай другите.

В отговор Торн подпъхна пръсти под презрамките. Той сви в юмруци дланите си и дрехата леко се опъна върху раменете ѝ. Последва бързо движение и лятната блузка се раздра по средата на две парчета отпред и на гърба, които се смъкнаха върху ръцете ѝ.

Преди да се съвземе от шока, тя чу разочарованата му въздишка.

– С каква измишльотина си се привързала?

Сутиенът ѝ. Беше зяпнал сутиена ѝ. По изражението му разбра, че вече е решил как да се отърве от него.

Розалин бързо вдигна ръце и ги склучи на гърдите си. По негово време грабежите и изнасилването може и да са били нещо обичайно, но в момента се намираха в нейното време.

Отчаяно се опита да пренебрегне факта, че е полуоблечена и му се сопна:

– Не зная, какво си мислиш, че правиш, но то не ми харесва. Не очаквай да получиш всичко, което пожелаеш тук. Първо се моли за позволение, а моят отговор е не.

Той само се ухили:

– Да не съм толкова смахнат, че да питам.

– Не схващаш същността...

– Напротив, разбирам те напълно. Искаш да се унижавам, а това аз няма да направя. И последната мома, която притежаваше мечата ми, приказваше подобни глупости. Но теб предупредих, че притежавам невероятен апетит.

– За храна – бързо му напомни тя.

– И за битки... и жени. А отдавна не съм се отдавал на удоволствия с прилична девойка.

– Съчувствам ти, но ще се наложи да продължиш въздържанието си още малко.

– Не съм на това мнение.

Торн седна на леглото нейната страна и в следващия миг Розалин усети как ръцете му обгръщат бедрата ѝ, как я придърпва към разтворените си крака – все по-близо и по-близо – докато тя не загуби равновесие и не залитна към него. Чу го да се смее миг преди гърдите им да се сблъскат и тогава той се претърколи и тя се оказа отдолу.

Възбудата я заля на вълни. Наболата по страните му брада драскаше кожата ѝ, докато устата му намери нейната и той впи устните си в нея. Тялото, притиснало я към кревата, далеч не беше призрачно, а реално, здраво, тежко. А устните, които я изпиваха, бяха най-чувствените, чиито вкус бе усещала.

Страхът, който Розалин все още изпитваше, засили бурята от чувства, която я завихри. Сърцето ѝ биеше силно както никога досега. Кръвта и бушуваше и тялото ѝ отмаля. А когато зъбите му леко захапаха долната ѝ устна, преди да я засмучат, тя бе дяволски близо до...

Не успя да издаде звук, когато устните му се отлепиха от нейните се плъзнаха надолу. Би могла да го спре, можеше да опита да се овладее, но бе прекалено заета с усещанията, породени от първото цялостно пробуждане на тялото си.

Тогавя той със зъби дръпна надолу сутиена ѝ. Огромните му ръце държаха тялото ѝ от двете страни, на милиметри от гърдите ѝ, но без да ги докосват. Близостта им я подлудяваше. Гърдата ѝ изскочи от чашката, повдигната от дантеленя плат под нея връхчето ѝ незабавно набъбна. В мига, в който той забеляза как то се втвърдява, топлите му устни се склучиха около зърното, и бавно го засмукаха.

Розалин изстена, а тялото ѝ се изви и се притисна към източника на горещото усещане. Не беше но силите ѝ да се противопостави. Точно за такава привличане бе мечтала. За първи път всичко бе чудесно и тя гореше от страст. В този момент той се усмихна или по-скоро – ухили се.

– Все още ли ме смяташ за призрак, лейди?

Значението на думите му бавно си проправи път към нейното объркано съзнание, но когато накрая тя го осъзна, почувства... не беше сигурна какво, но не бе приятно. Действията му искаха само да ѝ докажат, че не е безпльтен. Всъщност нямаше да я изнасили или люби, каквото и определение да бе избрала. И сега, идвайки на себе си, Розалин не знаеше дали е разочарована или облекчена.

– Два пъти те предупредих, скъпа. Извикай ме отново и ще се наложи да задоволиш всичките ми нужди.

– Да не би да ме принудиш и да се бия с теб? Аз ли ще използвам меча, или ти?

Би могла да добави, че не знае защо го казва, но беше ядосана. Как се осмеляваше да иска такава цена за необходимите ѝ сведения?

А Торн нагло отвърна:

– Срещу теб ще използвам един-единствен меч.

Усмивката му запрати истината в лицето ѝ.

– Предпочитам да мина без грубостите на някакъв си викинг – рече тя през зъби и го блъсна. – Присъствието ти тук е нежелателно, Торн Бладдринкър.

Разбираше, че ако той сам не се отдръпне, тя не би могла да го избути от себе си. Положението ѝ се струваше унизително. Но той се надигна и отново седна на ръба на кревата. Взря се в очите ѝ с толкова настойчиво, че дъхът ѝ секна. После погледът му се сведе върху все още разголените ѝ гърди и тя осъзна, че сама не е помръднала.

Изохка и бързо се измъкна от леглото, оправи сутиена си и почти изтича до гардероба в другия край на стаята. Чу зад себе си гърления му смях. Този звук я разгневи по-силно от всичко. Но преди да се обърне и да го изпепели с някоя яростна забележка, в далечината проехтя гръм.

Не бе необходимо да се оглежда, за да види, че Торн Бладдринкър е изчезнал. Отпусна рамене с... облекчение, разбира се. Да, определено с облекчение. Нямахше да се вайка за нереализираните възможности. Явно не бе способна да се справи с негодник на хиляда години. Да изгние дано в митичната си Валхала! Защото тя никога повече нямахше да постъпи толкова глупаво – да го призове отново.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Пет дълги дни Розалин успя да не мисли за ултиматума на Торн Бладдринкър. Опитваше се да не си спомня какво бе правил с нея на леглото ѝ, но не беше толкова лесно. Тези няколко минути бяха така безумно вълнуващи, така изключително приятни, че не можеше да ги изтрие от съзнанието си. Дори и да припишеше опиянението, в което бе изпаднала на страха си, щеше да си е чиста проба самозалъгване, да не си признае, че Торн страхотно я бе възбудил.

А не знаеше какво представлява той.

По-лесно ѝ беше да приеме, че е призрак. Някои хора вярваха в такива неща, кълнях се, че са ги виждали. Тя просто спадаше към групата на скептиците чиято максима бе „око да види, ръка да пипне“. Дори историите за извънземни бяха по-правдоподобни, понеже много хора твърдяха, че съществуват. Но безсмъртие? Да живее човек хиляда години и да няма един сив косъм за доказателство? И да разправя, че обитава митичен рай, запазен само за викингите? Как пък не!

Тогава кой беше Торн Бладдринкър? Ексцентричен шегобиец, който може да си позволи скъпа прожекционна техника, с която да я залъже, че се появява и изчезва заради прокълнат меч? Но той беше от плът и кръв. Нямахме нищо призрачно в тялото, което покри нейното, нито в топлите му устни и...

Разполагаше с начин да го докаже. Ако в къщата бе внесена такава екипировка, тя трябваше да е тук – във всяка стая, даже и в колата, която ползваше. Но защо пък да я търси и да разпердушини имението без нужда, когато стигаше да изнесе оръжието навън и да го скрие, за да не я безпокоят.

Но ако пак се материализира? Това ще покаже... че поне не е зрителен ефект, илюзия, постигната с високи технологии. Не би разкрило обаче що за явление е викингът. За това и за още много други неща трябваше лично да го разпита. Яви ли ѝ се пак, при условие че тя реши да рискува, най-напред трябваше да се справи с предупреждението му. Сега тази единствена мисъл се въртеше в главата ѝ.

„Извикай ме отново и ще се наложи да задоволиш всичките ми нужди.“

Представата да задоволи нуждите му – сексуалните му нужди – запалваше огнени тръпки дълбоко в слабините ѝ. Почти съжали, че е

обременена с наследените от баща ѝ строги морални принципи. Никога преди не бе поставяла под въпрос условието да се омъжи девствена, но вече го правеше. В края на краищата, колко други двадесет и девет годишни жени можеха да заявят, че не са спали с мъж? Доста трудно ще бъде да открие дори една в тази епоха.

Сексуалната революция избухна през шестдесетте и седемдесетте години. През осемдесетте жените вече завоюваха известни позиции и предприеха стъпки за постигане на равенство с мъжете. Становищата за еманципацията на жената и ролята ѝ в обществото непрекъснато се меняха. Безспорно нежният пол спечели доста, но някъде по пътя загуби истинските кавалери.

Бари беше нагледен пример за типа мъже, които се навъдиха на тяхно място. Не бе отварял пред нея врати; не ѝ бе придържал стола, докато седне, преди самият той да се настани на масата; нито бе настоял да я последва в апартаментата ѝ, когато на няколко пъти се случи да я изпрати. Срещаша се пред заведенията, които се канеха да посетят и не възразяваше тя да плаща своята част от сметката. И Розалин не го бе намирала за странно. Беше продукт на седемдесетте години, въпреки че в едно отношение си остана старомодна.

Точно този факт я изнервяше и объркваше, когато се сгодиха с Бари. Изпитваше ужас от перспективата да му обясни необичайното си състояние през първата им брачна нощ. Каква ирония, мъжете вече не очакваха да се оженят за девственица. В най-добрия случай бившият ѝ годеник щеше да приеме твърдението ѝ с недоверие. Не бе изключено да ѝ се присмее и подиграе: Не, определено не бе жадувала за удобния случай да му разкрие моралните си принципи.

А и той никога не беше създавал проблеми от отказа ѝ да спи с него. Отдаваше го на нейната съдържаност, даже го беше признавал. Оставила го бе да си мисли, че няма друга причина. Разбира се, той и не гореше от нетърпение да я вкара в леглото си. Това би трябвало още тогава да разколебае доверието ѝ, но в онзи момент той изобщо не прояви настойчивост, нито пък се ядоса, както би направил някой друг годеник, и тя изпита единствено облекчение.

Положението с Торн Бладдрикър обаче бе различно. Той ѝ постави ултиматум и това не ѝ допадна. Изгледите да се люби с него бяха заладели мислите ѝ и пораждаха усещания, които разтърсваха тялото ѝ. Но истината беше, че той бе определил цена за информацията, която Розалин искаше да получи от него. Плътта ѝ трябваше да послужи за разменна монета, а тя считаше, че това е унижително, подло и абсолютно

неприемливо.

Каквато и друга цена да бе поискал, тя нямаше да се поколебае да я плати. Все едно, че купува книга за изследванията си или плаща за обиколка на историческа забележителност с екскурзовод. Честно си признаваше, че викингът заслужава нещо в замяна. Но тялото ѝ, по-точно девствеността ѝ? Беше твърде висока цена. Розалин бе убедена, че той го знае и именно затова бе вдигнал наддаването толкова високо – за да не го вика пак.

Накрая си позволи да анализира задълбочено този проблем и отново се разгневи, но скоро откри начин да го заобиколи. Общо взето и двамата имаха право да си играят на заплахи и ултиматуми. Щом откри разрешението, тя приготви една голяма кошница за пикник, грабна кутията с меча, седна зад волана и не след дълго остави имението зад себе си.

Изборът на най-подходящата обстановка ѝ отне известно време, а тя едва не подмина мястото, идеално за целта ѝ. Между две ниви златна пшеница, зад малко възвишение, което я скриваше от пътя, се намираше тучна ливадка, изпъстрена с диви цветя. Летните корони на няколко невисоки дървета пазеха гъста сянка. Усамотението се нарушаваше единствено от прелитащите пеперуди и лекия следобеден ветрец.

Освен природата наоколо не се забелязваше нищо друго, а тя можеше да принадлежи на който и да е век. Затова и Розалин хареса мястото. Не желаше създадените през двадесети век предмети да разсейват нейния викинг. Нужно ѝ беше цялото му внимание, поне докато сключат споразумение.

Два пъти се върна до колата, за да пренесе багажа, кошницата и кутията с меча. След броени минути вече бе разстлала едно одеяло под сянката и бе отворила капациите на кутията с антиката и кошницата, натъпкана с неща за ядене. Все още внимаваше да не докосва Проклятието на Бладдринкър.

Храната трябваше да послужи за утешителна награда. Торн нямаше да се зарадва на нейния ултиматум, затова и реши, че не е зле да се погрижи поне за една от нуждите му. Останалите щяха да останат незадоволени. Не възнамеряваше да се пазари за интимния си живот, както той я бе заплашил, а в този век щеше да му е невероятно трудно да води и битките, на които бе свикнал.

Последната идея дори я развесели. Горкият човек. Щеше да му предложи наистина неизгодна за него сделка. И в този миг осъзна, че изобщо не подлага на съмнение появата му. Тук обаче нямаше скрити

машинарии. Ако се появи с гръм и трясък, тя ще трябва да повярва, че е...

Розалин изстена. Не искаше да се замисля върху този въпрос, да се сблъсква с факти, които изглеждаха абсолютно неправдоподобни. Вероятно всички те имаха своето обяснение, без да се налага изцяло да изостави всички известни убеждения. Тя щеше да го открие!

Посегна към оръжието, но отдръпна ръка, защото изведнъж сърцето ѝ хаотично ускори ударите си, кръвта ѝ запрепуска по вените ѝ и някъде в нея... о, Боже, възбуждаше се само при мисълта, че ще го види отново. Никой мъж не ѝ бе въздействал така. Не е належащо да се пазари с него. Просто да... не. Не! Не и като разменна монета за сведенията, от които се нуждае! Не и с мъж, за когото още не бе сигурна, че съществува.

Пое си дълбоко дъх, овладя възбудата и емоциите си и здраво склочи пръсти около дръжката. Както обикновено тя беше топла – още един дребен факт, който не се подчиняваше на нормалната логика. Металът би трябвало да е студен и да се загарява само при контакт. Но не и при този меч.

Слънцето се скри. Дори и да бе просветнала пълния Розалин не я видя, но гръмотевицата не можеше да не чуе. Торн Бладринкър обаче не застана пред нея. Бързо се обърна. Нямахше го и тук. Почувства се... смазана, разбита от разочарование. Сякаш току-що бе загубила нещо много, много скъпо на сърцето ѝ. Испита желание да заплаче, даже да закрещи. Но не го направи. Тя захвърли меча, осъзнала, че цялата история е била номер, жестока шега, изпълнена от... без значение кой беше мъжът, вмъкнал се в спалнята ѝ. Не беше готова да размишлява върху това в момента, нито пък как и защо е било извършено. Беше прекалено...

– Изненадваш ме, лейди. Предполагам, че ще предпочетеш легло.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Розалин бавно вдигна глава и го видя – Торн Бладдринкър, яхнал един от по-ниските клони на дървото над нея. Клатеше крака напред-назад и с това ѝ заприлича на малко момче. Но нямаше нищо детско в широката и порочна усмивка, предназначена за нея. Тя издаваше намеренията му – да сложи край на продължилото твърде дълго въздържание.

За секунда Розалин го изгледа с безразличие, но в следващия миг чувствата ѝ се смениха от униние до... е, сега определено не беше унила. Трескава възбуда би било добро описание на състоянието, в което започваше да изпада.

Наистина ли бе решила, че ще успее да се справи с него? Той беше представител на най-агресивното, войнолюбиво, най-варварското племе в човешката история, което с безподобна арогантност вярваше в рай, запазен изключително за тях. Рай, в който се влизаше само след смърт в бой, с оръжие в ръка. Това бе показателно за начина им на мислене, за начина, по който и този мъж мислеше.

Щеше незабавно да се втурне към колата си, ако мисълта ѝ внезапно не се насочи в съвсем друга посока.

– Как се качи там горе? – изтърси тя с надеждата въпросът ѝ да отвлече вниманието му.

Той повдигна рамене в отговор и доста широката бяла туника, която носеше, се плъзна надолу и оголи голяма част от гърдите му. Тъмно-кафявите му гамаша бяха натъпкани във високи меки ботуши, прикрепени към колената му с кръстосани кожени ремъци. Щеше да го възприеме като случайно срещнат почти безопасен, ако на широкия му колан не висеше ножница. В нея нямаше меч, но това не я успокои, защото до нея бе втъкната зловеща наглед кама с дълго острие.

И тогава той измърмори.

– Ти можеш да ме призоваваш, но аз избирам къде да стъпя. Засега предпочитам да не докосвам земята.

Фактът, че когато реши да слезе от дървото ще се озове точно пред нея, я накара да отскочи и да се премести извън обсега му. Чу тихия му смях. Наясно беше какво усеща тя, какви са опасенията ѝ спрямо него. Това едва ли ѝ осигуряваше добри позиции за пазарлък.

Розалин беше облечена с дълга до глезените пола на сини и жълти цветя, жълто копринено потниче над полата без колан и сандали. Ако не

бе толкова топло, би сложила дреха с дълъг ръкав. Но и така облеклото ѝ бе най-близко до модата по негово време. Все пак до началото на този век женските крака над колената са се показвали само в спалнята и едва няколко по-смели жени бяха нахлузили мъжки панталони. Не знаеше в кой век е било последното призоваване на Торн, но възнамеряваше да научи.

Носеше очилата си като шлем, косата ѝ бе прибрана в още по-стегнат кок от обикновено, просто като предпазна мярка. Съзнаваше, че поема риск той отново да свали очилата и фибите ѝ, но по-важно бе да му покаже, че не смята умишлено да го съблазнява.

Розалин изправи рамене и се опита да поправи току-що създадено впечатление, че е страхливка. И с тон, който заковаваше дори стокилограмовите атлети от колежа по местата им, заяви:

– Бих искала да говоря с теб, Торн.

Не го впечатли. Всъщност изражението му, преди да се отскочи от клона, показваше, че му е забавно.

– Направи го... след това.

Беше се приземил приблизително на два метра от Розалин, но за жалост не си остана там. Тя не отстъпи. С бягане не би поставила ультиматума си по-убедително, а се налагаше да го изрече мигновено, преди той да стопи разстоянието между тях.

– Още една стъпка и няма да се върнеш в своя свят.

Той спря на две крачки от нея. Можеше да протегне ръка и да я докосне, но не го направи. Вместо това се втрени в краката си, сякаш очакваше, че там е скрит капан, заложен специално за него. Понеже се убеди, че в изпъстрената с розови цветчета зелена трева няма нищо необичайно, викингът се озърна наляво и надясно, всъщност огледа навсякъде около себе си. Усети, че е нащрек, може би преценяваше изгледите цяла армия да се е скрила в житото.

Все още без да я поглежда, той се опитваше да съзре връх на стрела или проблясване на меч и настойчиво попита:

– Обясни ми, лейди. Какво ще ме задържи тук?

В този момент тя се поколеба дали да не хукне към колата – това, което предстоеше да му признае, със сигурност щеше да го разгневи, а той и без друго беше неспокоен и изпълнен с опасения. Но трябваше да му отговори.

– Аз.

Той бавно вдигна очи към нея. В началото ѝ се стори объркан, а покъсно само любопитен.

– Ти ли? Как?

Тя прочисти гърлото си и измънка:

– Като не произнеса думите, с които те освобождавам.

Той пак не се ядоса, напротив, развесели се.

– Значи ще ме запазиш за себе си?

Изводът му я стресна, но тя го изгледа присвила очи, за да му покаже, че не ѝ е смешно.

– Неправилно тълкуваш думите ми. От теб искам единствено отговори на въпросите си. И не ми посягай. Ако се споразумеем няма да те задържам нито миг.

– Не съм съгласен.

Неизвестно защо, Розалин не бе предвидила такъв категоричен отказ.

– Защо не? – извиси глас тя.

– Желяя те.

Тези прости думи имаха съкрушителен ефект. Краката ѝ се подкошиха и от устните ѝ се отрони подобен на стон звук. А това, което произващите му сини очи предизвикваха в нея...

– И ти ме желаяш – добави той.

– Това... това е извън... не съм съгласна с твоята цена.

Лицето му се стегна.

– Ще ме задържиш тук и няма да се погрижиш за глада ми?

– Подготвила съм се за това. Зад теб има кошница, пълна с храна.

– Знаеш, че нямам това предвид, лейди.

Сега вече беше разярен. Но странно, това ѝ вдъхна нова смелост.

– Ще задоволя само нуждата ти от храна – твърдо рече тя. – Ще ти осигуря и легло за спане, подчертавам, спане. А твоето предложение е неприемливо. Ние едва се познаваме.

– Аз те вкусих и ти ми хареса. Повече не ми трябва да те познавам.

Ето ги пак, горещите вихрушки в слабините ѝ. Бузите ѝ пламнаха. Откровеността му бе типично варварска. Чудеше се дали Торн е в състояние да подходи с такт към дадена тема.

– Тогава нека го кажа с други думи. Аз едва те познавам – и забрави, че си ме целунал. Няма да го разискваме. Ще държиш ръцете и физиката си далеч от мен, или никога не ще видиш своята Валхала.

– Моята физика?

Розалин беше изумена, че най-сетне контролира гласа си и той звучи строг и безпристрастен, въпреки че си умираше от неудобство.

– Тялото ти – поясни тя и още по-силно се изчерви, особено когато

той отметна глава и се засмя от сърце.

– Много мъдро спомена и двете, лейди. Добре, няма да ти посягам. Позволи ми сега да си тръгна и ще отговоря на въпросите ти.

Прекалено лесно отстъпи.

– Очакваш да ти повярвам? Няма да стане. Ще изпълня молбата ти, след като получа необходимата информация.

– А аз да ти повярвам ли?

– Май предимството в момента е на моя страна. Наистина не искам да те задържам много. Просто удовлетвори любопитството ми. Изцяло.

– А ти ще удовлетвориш ли моето?

Беше го накарала да приеме условията ѝ, но чак сега си отдъхна. Любопитството му? Всичко се развиваше като по предписание. Най-накрая разполагаше с нещо в замяна, което да успокои чувството ѝ за вина, че го насилва да ѝ сътрудничи.

– Естествено – усмихна му се тя колебливо. – Какво искаш да научиш?

– В кое време живееш?

– Двадесети век.

Той изсумтя и се огледа.

– Не е много различно от последния век, в който ме викаха.

Розалин се бе надявала тъкмо на това, когато бе избрала ливадата. Не коментира изказването му, а на свой ред попита:

– В коя година беше това?

– Наричаха я хиляда седемстотин двадесет и трета, а аз не харесвам тези нови епохи, освен... Да водите някоя война, в която да изпробвам силите си?

Защо ли не се учуди, че това е едно от първите неща, които го интересуват? Мислено поклати глава. Викинги, винаги жадна за битки. Не бе зле постоянно да си го напомня.

– Опасявам се, Торн, че съвременните войни не приличат на вашите. Оръжията, които навярно си забелязал в седемнадесети век, пистолетите и взривните вещества, сега са невероятно усъвършенствани.

Усети, че той не проумява казаното от нея, може би не разбираше понятия като „усъвършенствани“ и „взривни вещества“, затова поясни:

– Не се използват мечове. Никой не обича да се приближава толкова до врага. Освен това, в страната цари мир.

Очевидно последното не му хареса. Разочарованието му си пролича.

– И в коя страна си ме извикала?

– Англия.

Тук той се ухили:

– А, англичаните никога не поддържат мир за дълго.

Примерите от историята го подкрепяха, затова Розалин се почувства задължена да изтъкне:

– Понеже трета световна война би изтрила човешкия вид от лицето на земята, държавите сега, включително Англия, разрешават проблемите си по-дипломатично.

– Имало е световна война? И съм я пропуснал?

Тя повдигна очи при този нов изблик на разочарование.

– Нямаше да ти допадне нито последната, нито тази преди нея. Забрави за това, Торн.

И за да отвлече вниманието му от темата, тя обобщи:

– Повече от двеста години не са те призовавали, ще забележиш безброй разлики. Историята не познава по-драстични промени от настъпилите през последното столетие. Някои от тях ще ти харесат, но повечето – едва ли. Например това, което искаше да правиш с мен, е противозаконно без моето разрешение.

– Противозаконно?

– Срещу закона.

Той се усмихна:

– Аз сам си кова закона, лейди, и с меч го налагам.

Тя поклати глава:

– Съжалявам, но подобни действия не са приети тук.

Изражението му показваше, че той ще постъпва така както си знае. Тя разбра, че спорът им може да продължи безкрайно, без да постигнат съгласие. Не искаше да го задържи, просто ѝ бяха необходими определени факти. Освен всичко друго, нейна беше вината, че му напомни за предишното му „посещение“.

Но той сам смени темата:

– Вече видях някои от разликите. Портретът на Уилям, приликата е невероятна, като жив е.

След тези думи вече нямаше никакво съмнение, че за първи път се бе появил в класната ѝ стая в Щатите и че реално съществува. Оставаше ѝ да проумее защо и как се е получило така.

Реши да почака с тези подробности. Щом бе възбудила интереса му към настоящето, не би се възпротивил да сподели знанията си за миналото.

– Не беше портрет, а увеличена фотография – каза тя, а Торн я

зияна не разбиращо. – Ела, ще ти покажа.

Отиде до одеялото и коленичи върху него, за да прерови чантичката си. Забеляза, че и той се е приближил и клекнал до нея, чак когато вдигна портфейла си и се обърна – за да го види на сантиметри от нея.

Не гледаше с какво се занимава, а наблюдаваше лицето ѝ. В един безкраен миг Розалин срещна погледа му и не намери сили да отмести очи. Заля я същата топлина, която бе усетила предишния път, същото сладостно присвиване в слабините ѝ. Представи си как погалва бузата му, после обвива ръце около врата му, а неговите устни се притискат към нейните. Дъхът ѝ спря. Можеше почти да усети вкуса им...

Затвори очи. Господи, лудост беше да го задържа около себе си, когато близостта му упражняваше такова въздействие върху тялото ѝ. Не, поправи се Розалин, лудост беше, че не направи това, което току-що си бе представила. Изохка вътрешно при тези противоречиви мисли. Само да не я бяха възпитавали така, само Торн да беше обикновен мъж, който не се появява и изчезва по прищевките на някаква си антика...

Когато отново го погледна, той ѝ се усмихваше. Знаеше. Знаеше точно какво ѝ причинява и бе уверен, че скоро ще получи желаното.

– Щеше нещо да ми показваш, лейди.

Така ли? А, да снимките. Концентрирай се върху тях, намери начин да го удивляваш, така да го заслепяваш със съвременни чудеса, че да не разполага с време да омагьосва чувствата ти.

Отвори портфейла си, след това и отделението, в която държеше фотографиите. Първата снимка направо пъкна под носа му и започна да му подава останалите една през друга.

– Ето снимки на хора, които познавам: родителите ми, брат ми, Дейвид, най-добрата ми приятелка, Гейл, Бар... по дяволите, не мога да повярвам, че още я пазя.

Грабна снимката на Бари, за която бе забравила, и почна да я къса на малки парченца.

– Нали ти стана ясно колко често ги разглеждам – изръмжа тя.

– Защо го направи?

Преди да му отговори Розалин се наведе и изхвърли в кошницата унищожената снимка.

– Защо скъсах фотографията ли? Не понасям мъжа на нея.

– Но нали е скъпа?

– Съвсем не. Опитвах се да ти обясня, че плакатът, който видя в класната ми стая, когато се появи за първи път, е също снимка, подобна на тези, само че с по-големи размери. Не е рисувана от художник. И

Уилям Копелето определено не е позирал за нея. Изображението се получава с фотоапарат, малък като кутийка уред, открит преди повече от век. Ще ми се да бях взела един и да ти покажа как се правят снимки...

Спря, защото Торн вече не я слушаше. Навярно повечето обяснения бяха непонятни за него и той не схващаше смисъла на думите я. Може би вниманието му бе ангажирано с друго откритие понеже беше почнал да тършува из чантата ѝ без позволение.

Съвсем естествено, тази волност възмути Розалин. Но си наложи да стисне устни и да преглътне негодуванието си. В края на краищата, тя щеше да спечели, ако нещо привлече вниманието му. Не биваше да забравя това и да обуздава темперамента си.

Да се ядосва на един мъж олицетворение на мъжкото себелюбие, би било чиста загуба на време. Отношението му към жените беше варварско, той сам беше варварин. Тя знаеше къде е било мястото на „нежния пол“ в неговата епоха – при добитъка и запасите с медовина, част от имуществото. На практика, в онези години жените са имали дори по-ниска стойност от стоката за продан.

Дали ще го е грижа, ако тя се обиди? Ако демонстрира характер? Ни най-малко. Розалин се усмихна. Общуването с него щеше да е истински урок по история. Вътрешно се поздрави за обширните си познания в тази област, защото ѝ помагаша да пренастрои мисленето си. Не се и съмняваше, че без тази нагласа викингът щеше постоянно да я вбесява, а това щеше да провали намеренията ѝ да получи сведения.

Прехапа език и зачака да види какво е възбудило интереса му. Джобното флаконче с парфюм? Малкият калкулатор със слънчеви батерии? Или пакетчето хартиени носни кърпички, които бе купила на летището?

Торн измъкна ръката си. Държеше червилото ѝ. Разгледа лъскавия метален цилиндър основно, от всички страни. Логично бе да го заинтригува, понеже той свързваше метала единствено с направата на оръжия. Дори го почука с нокътя на показалеца си, за да се убеди, че е метал, при което капачката леко се отмести. Той не пропусна движението. Очите му се разшириха от учудване, когато издърпа капачето и се захвана да изследва кухото цилиндърче. Напразно се опита да пхне широката си пръст вътре. Беше безкрайно очарован и развълнувано съобщи причината:

– Не съм виждал толкова тънко изчукан метал – идеално кръгъл и със страховтно качество. Вашите ковачи са гениални, лейди!

Розалин не можа да сдържи усмивката си. Ако нещо толкова

древно като червилото го изумяваше, сигурно щеше да изпадне в шок, когато му покаже телевизор или... Господ да му е на помощ, самолетът ще го побърка!

– Трудно ще откриеш ковач в наши дни, Торн. Западнаха, когато конят престана да бъде жизненоважен за човека. Няма значение, ще разбереш това по пътя за вкъщи.

Изведнъж много ѝ се прииска да го вкара в колата. Ще се изплаши ли, или ще се преклони пред возилото? Или ще го възприеме като средство да стигне по-бързо до някоя битка? За да не избухне в смях, трябваше да престане да си представя реакциите му и да изтика от ума си обрза му – размахал диво меч през отворения прозорец, докато профучава край танкове и подвижни ракетни установки.

– Що се отнася до метала – продължи тя, – от него в наше време се изработват предмети с всякакви форми и размери. Използваме и пластмаси, стъклопласти и... както и да е, едни фабрики произвеждат детайлите, други ги сглобяват и така се раждат съвременните удобства, които ние по принцип приемаме за даденост. Ти самият ще се сблъскаш с много от тях. Но не ме карай да ти обяснявам как работят. Технологията не е моя специалност.

Той изсумтя в отговор и Розалин се досети, че обясненията ѝ са абсолютно непонятни за него. Отново се бе заел да разглежда находката си, но чак сега бе забелязал съдържанието на долната част. Розалин се усмихна и посочи:

– Дръж тази част и завърти дъното.

Той го направи. Очите му заблестяха, когато червилото се показа от цилиндъра. После завъртя дъното в обратната посока и то хлътна навътре. Близко минута го движеше нагоре-надолу, точно като дете, което е направило откритие.

Накрая попита:

– За какво служи?

Това поне можеше да обясни. С обикновени, познати за него думи.

– За да оцветява устните, женските устни.

– Защо?

Усмихна се по-скоро на самата себе си:

– И аз често съм се чудила. Едно от стотиците козметични средства, които се използват за разкрасяване.

Погледът му се плъзна по устните ѝ и се задържа там толкова дълго, че отново започна да ѝ става горещо. Невероятно беше колко лесно я възбужда, но очите му правеха точно това.

Розалин тъкмо се канеше да се обърне, за да се предпази от въздействието му, когато той отмести очи към бледоморавото червило и отбеляза:

– Ти не си го използвала.

Успя да отвърне, макар че гласът ѝ бе напрегнат:

– Рядко го правя.

Той ѝ връчи гилзата.

– Покажи ми.

Това беше заповед. Явно очакваше да му се подчини безусловно. В момента това не я разгневи. Щеше да изпълни всичко, за да забрави, колко силно е било изкушението да се хвърли на врата му.

С няколко бързи и умели движения тя постави червилото върху устните си и ги разтри една в друга. Направи го без огледало и машинално прокара пръст по горната си устна – ако се е размазало малко червило, да го изтрие.

Когато отново вдигна очи, той многозначително я попита:

– Как е на вкус?

Розалин разбра в каква посока бяха тръгнали мислите му – ако изобщо се бяха отклонявали.

– Няма да научиш – отсече тя.

В отговор Торн взе от нея червилото и бавно, дразнещо бавно, го прокара по средата на езика си. През цялото време я наблюдаваше как гледа устата му като омагьосана.

Накрая той присви устни, погледите им се срещнаха и тя го чу да казва:

– Не е безвкусно, но предпочитам теб.

Тя изстена и отчаяно забута към него кошницата с храната. Почти изкрепя:

– На ти, яж! Аз отивам да се разходя.

Какво ти ходене, тя почти спринтира в обратната посока, надолу по поляната, а смехът му я следваше по петите.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Торн наблюдаваше Розалин, докато тя тичаше през ливадата. Искаше да гледа разпуснатата ѝ коса, която вятърът развява; устните ѝ, разтворени да срещнат неговите; и тази гореща чувственост в очите, която Розалин не можеше да скрие. Искаше да почувства гъвкавото ѝ тяло под своето и да знае, че така много ѝ харесва.

Очароваше го, че тя го желае, но постоянно отрича. Никоя от предишните собственички на меча не си забраняваше да използва тялото на първия му притежател. Те или изпитваха сексуална страст, или не, но никоя не се бореше срещу влечението си.

Гунхилда щеше да се обърне в гроба си, ако научи колко силно го привлича тази жена. Когато старата вещица го прокле и го свърза навеки със собственото му оръжие, тя не бе предначертала удоволствия за викинга.

Магията ѝ го подчини на жените, на техния произвол и капризи. Гунхилда бе наясно, че Торн мрази най-много това. Не бе сгрешила.

Все още мразеше тази зависимост, но сега вече намери обезщетението за дългите години на ярост – тази жена със странен начин на изразяване и странно име Професор. Той се беше борил с чувствата, които тя предизвикваше у него, защото мразеше нейната власт над него, както и тази на всеки друг. Но вече бе приключил с битката. Не бе в състояние да се концентрира върху нищо друго, откак за първи път усети вкуса ѝ. Не възнамеряваше да я напуска, независимо дали го моли, или не.

Тя безспорно бе по-различна от останалите. Не използваше уменията му, за да убие враговете си. Не настояваше да ѝ доставя удоволствие, дори напротив. Не се отнасяше с него като със свой роб. Но, от друга страна, тя нямаше представа, че част от проклятието го задължава да изпълнява заповедите ѝ, да не я лъже или наранява. Щом като не смееше да му разреши да си тръгне, значи не осъзнаваше доколко е силна властта ѝ. Но щом веднъж го освободеше, той ще командва парада.

Жените в по-стари времена бяха наясно с проклятието и той ги презираще, защото се възползваха от властта си докрай. Даже онези, които бяха кротки в началото, бързо се научаваха да заповядват и ставаха ненаситни, щом разберяха на какво е способен викингът.

Повечето от тях бяха богати, разглезени и покварени, още преди мечът да попадне в ръцете им. Една дори бе убила, за да го притежава,

защото знаеше за тайната му. Гробът се отвори и за нея, когато съпругът ѝ научи за намерението ѝ да го замени с по-млад и високопоставен благородник. Е, грешката си беше нейна – когато изпрати Торн да убие мъжа ѝ, не му заповяда да мълчи.

За нещастие Торн трябваше да убие човека. Проклятието не му предлагаше избор – нареждането беше категорично. Не че всяко добро сражение не го радваше, независимо дали е за справедлива кауза или само за надмощие. Убийството обаче ненавиждаше, а двубоят с толкова възрастен мъж не беше нищо друго.

Не се бе наложило да го направи. Обичаше да си представя, че Един се бе намесил в този момент. Торн първо съобщи истината на съпруга на алчната и глупава дама. И тъй като последната присъстваше, за да види смъртта му, вместо него умря тя. С това властта ѝ над Торн автоматично приключи и за негово удовлетворение мъжът ѝ бе спасен. А Проклятието на Бладдринкър не попадна в ръцете на друга жена близо четиристотин години, чак до хиляда седемстотин двайсет и трета.

Не обичаше да си спомня това време. Никой период на призоваване не си заслужаваше да го помни, е, с изключение на един. Блайд просто го бе изпратила да се бие рамо до рамо с нейния господар и да го защитава, а това бе благородно. Торн съжаляваше, че е напуснал тези времена и новите си приятели.

При всяко следващо повикване той се бе опитвал да се върне там. Един го бе уверил, че е възможно при едно условие. Но жените, на които викингът се подчиняваше, не биха му направили тази услуга – да го придружат в миналото. Твърде много се страхуваха, че ще изгубят собствената си епоха, а и неговите желания не се ползваха с предимство.

Дори не смееше да подхвърли въпроса пред тази дама. Тя прекалено бързо отказваше – както на него, така и на себе си. А и не вярваше нито на проклятието, нито на разказите му къде и как живее, когато не е с нея. Как да я убеди в единственото предимство, от негова гледна точка, което оръжието притежава? Дори и да я убеди, защо да очаква от нея да удовлетвори молбата му?

За първи път подлагаха на съмнение неговата реалност. В края на краищата всеки е наясно, че вещиците съществуват и че техните проклетия са наистина страшни. И куцо, и сакато... е, поне в миналото тия неща бяха известни. Чудеше се защо тази жена не ги знае. Да не би вече да няма вещици? Унищожили ли са ги? Или са по-потайни от преди?

Не беше от значение дали съществуват, или не. Беше пробвал да се освободи от проклятието с помощта на друга магьосница, която уж била

по-могъща от Гунхилда. Бяха се присмели на наивността му да вярва, че която и да е вещица ще обезсили клетвите на своя посестрима, дори и да е в състояние да го постигне.

Гунхилда го бе дразнила, че имало начин да бъде освободен от магията, но че той не трябвало да говори за това. Ако някоя от жените сама го попита, можел да ѝ обясни как отново да стане господар на собствената си съдба. Ала никоя не се поинтересува. Изобщо не би им хрумвало да го освободят от плен. В главите им се въртеше само как да го използват.

Торн забеляза, че Розалин от време на време се навеждаше да откъсне диво цвете. Нито веднъж не погледна към него. Но той не откъсваше очи от нея.

Яде от храната, която тя бе донесла, но не забелязваше какво пъха в устата си. Просто протягаше ръка към кошницата и взимаше каквото напипа. Ако нещо не успяваше да съдвече, просто го изплюваше. Не си струваше да го разглежда, вниманието му бе съсредоточено върху фигурата в далечината.

Все някога щеше да му се отдаде. Не се съмняваше в това, но не бе наясно кога ще стане. Не му беше споменала какво иска от него, към какво е насочено любопитството ѝ. Но бе твърдо решена да го задържи, докато удовлетвори интереса ѝ.

Много хитро го бе накарала да отстъпи. Притежаваше смелост в излишък. Отстоя позициите си, въпреки че се страхуваше, без да знае, че е безсилен да я нарани.

Мечът ѝ даваше пълна власт над него. Торн я желаше и това също го превръщаше в неин роб. Не бе и предполагал, че ще се случи, но в момента не се бунтуваше срещу това робство, щом тя е господарката.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Розалин не можеше да повярва, че е постъпила толкова безразсъдно. Беше оставила Торн Бладдринкър насаме с меча му. Ако попадне в ръцете му, нямаше представа как да си го вземе. Ами ако с това властта и над него свърши? Дали щеше да си тръгне и да отнеси оръжието?

Осъзна каква глупост е сторила, като се отдалечи, за да охлади страстите си. И в същия миг се затича обратно. Изненада се, когато заваря меч в кутията, а одеялото и поляната наоколо – замърсени с хранителни отпадъци. Торн се втрени в нея така, сякаш умираше от глад, макар че явно бе опустошил всичко, което бе донесла.

Това върза езика ѝ и тя изломоти:

– Помислих, че си... Нали не си... Престани да ме зяпаш така.

Когато той отмести очи, тя съжали, че е изпълнил нареждането ѝ. Господи, не знаеше какво иска. Не, знаеше. Да ѝ разкаже за миналото. Наложил си да се съсредоточи върху това и да не се разтапя под погледите му.

За да постигне последното, тя се зае да оправя бъркотията, създадена от Торн. Вдигаше от тревата разни предмети, цъкайки с език неодобрително.

– Не бих нарекла никой твой съвременник „чистник“ и съм наясно, че не си чувал за контрол върху замърсяването или глоби от петстотин долара. Все пак ще се наложи да си служиш с кофите за боклук, докато си тук. В днешно време предпочитаме да оставяме околната среда така, както сме я заварили при пристигането си. А това означава да почистваме боклуците.

– Караш ли ми се, лейди?

Тя рязко се извърна, но върху лицето му бе изписано само любопитство – или явната му страст бе нещо мимолетно, или я прикриваше.

– Не бих... – започна тя, но промени намерението си. Щом често ще са заедно, не си заслужава да се безпокои дали дадена дреболия ще го обиди или не. Особено когато я занимават толкова други грижи.

– Да, май ти се карам. Не захвърляй където ти попадне вещите, с които не си служиш. Слагай ги пак на мястото им, връщай ги на притежателя им или ги изхвърляй, според случая.

– Не е ли очевидно, че аз точно така постъпих – взмути се той.

„Смята, че го хокам несправедливо, защото не съм му обяснила

добре“, реши Розалин и въздъхна. Нима се налага да обмисля предварително всичко, което казва? Това би било непосилна задача.

– Съжалявам. „Изхвърлям“ означава „пускам в най-близкото кошче“. И тъй като наблизко няма такава, засега ще сложим отпадъците в кошницата и ще ги вземем с нас, за да оставим поляната чиста.

– Дивите животни няма да са ти благодарни, лейди.

Сега той самият говореше назидателно. Розалин приседна на петите си и поклати глава. Значи това е било причината така да разхвърля всичко? Обича да храни дивите животни. Такава доброта и великодушие никак не се връзваха с характера на един викинг и за секунда това я обърка.

Тя смутено призна:

– В Англия не са останали дивите животни, с които ти си свикнал, Торн. Хайде да ми угодиш и да ми помогнеш да изчистим, а? Ти хвани краищата на одеялото и изсипи всичко в кошницата, докато аз почистя останалото.

Тя вдигна от одеялото кутията с меча от страх да не възприеме молбата ѝ буквално. И тогава си призна какво я бе накарало да хукне към него.

– Предположих, че не е изключено да вземеш оръжието си, но ти не си го пипал, нали?

Той вече се бе изправил, за да изпълни поръчението ѝ, така че не гледаше към нея, когато отвърна:

– Копнея да си го получа обратно, но без твое нареждане не бих го докоснал.

– Не можеш или не би го сторил?

– Проклятието не позволява. Само ти си в състояние да положиш меч в ръката ми.

Надяваше се, че не я лъже. Това би намалило с едно притесненията ѝ.

– А ако ти разреши да го подържиш?

Сега вече се втренчи в нея толкова напрегнато, че тя затаи дъх.

– Тогава аз ще контролирам положението. Ще ми направиш ли тази услуга?

– Ако това означава да изчезнеш, в никакъв случай – поклати глава тя. – Оръжието ми принадлежи, Торн. Няма да се откажа от него.

Мъжът придоби такъв унил вид, че Розалин едва се удържа да не отвори кутията с думите „Ето, вземи го“. Потисна импулса си, без да разбира защо изобщо реагира така.

– Ти можеш ли да си тръгнеш?

– Ако ми предоставиш цялата власт и се откажеш от собствеността си, да. Но ако ми го дадеш само да го ползвам, не, докато изрично не ми гарантираш правото да си тръгна.

– А ако ти го дам назаем – това значи, че аз си оставам собственик – но после от разсеяност те пусна да си ходиш? Ще отнесеш ли меча ми, така че никога повече да не те призова?

– Невъзможно, лейди. Аз бих тръгнал, но без него, освен ако ти не ме придружиш, за да остане той в ръцете ми.

Тя, във Валхала? В компанията на спорещите пияни викинги в митичната зала за пиршества на Один? Не, благодаря – нито в настоящия й живот, нито в отвъдния!

Розалин се сети, че Торн може би й разправя това, което тя иска да чуе, че я лъже. Нямаше как да определи каква е истината преди да стане прекалено късно, с други думи преди той да се изпари с оръжието й. И то ако му повярва, че живее във Валхала и че е този, за който се представя. Но *как* да повярва на това? Как да повярва, че всичко това се е случило? Тя силно се оципа и съвсем ясно го почувства. Не можеше да няма някое логично обяснение за тези странности.

Трябваша и факти. Факти и доказателства. И тя щеше да се добере до тях. Знаеше как да потвърди поне по-голямата част от информацията за миналото, която смяташе да получи от него. А той трябваше да напегне за нея паметта си. С това щеше да подкрепи твърдението си, че действително е бил привикван в онези дни.

– Да приключим с тази тема засега – рече тя, хвърли първата шепа боклук в кошницата и отиде да обере останалия. – Между другото, не ми е приятно да ме наричаш „лейди“. В твоята епоха обръщението е било знак на уважение, но някои американци му придават различно значение, особено когато са ядосани. Както и да е, името ми е Розалин. Ако желаш, викай ми...

– Роуз?

Той мигновено се разсмя, а тя силно се изчерви. Нима даже и хилядолетен... каквото и там да беше, вижда връзка между имената им? Дали това го развесели? Реши да разбере.

– Ще споделиш ли с мен шегата, която те разсмя?

– Шегата ли? Просто си мислех, че се казваш „професор“. Защо се обръщат към теб така, с какво се занимаваш?

– История. Посещавах колеж, за да я изучавам, а сега я преподавам.

– Цялата история?

– Не цялата. Средновековието и най-вече единадесети век.

Той отбеляза все още усмихнат:

– Да, добре познавам тези времена. Много ми допаднаха войните им.

Изявлението му възбуди Розалин почти колкото... е, не точно, но беше дяволски близо. Хиляди въпроси се завъртяха в главата ѝ. Но щеше някак да ги потисне, докато се върнат във вилата и седне с тетрадка в ръка.

Зарадвана, тя промълви:

– Не мога да ти опиша колко съм щастлива да го чуя, Торн, и ще те помоля да ми разкажеш после в големи подробности.

– Да ти покажа...

Тълкувайки погрешно думите му, тя го прекъсна:

– Не са ми необходими демонстрации, а факти.

Не забеляза разочарованото му изражение, понеже се бе вторачила в току-що вдигнатия от нея предмет – увит в целофан сандвич, отхапан само веднъж. Зъбите на Торн бяха преминали през целофана. Тя се извърна към него:

– Не се ли сети да махнеш опаковката, преди да го ядеш?

Той беше свършил своята част от неприятната работа и я наблюдаваше. Само за секунда сините му очи се отклониха към споменатата вещ и после пак се спряха върху нейните. Повдигна рамене съвсем леко, почти незабележимо.

– Гледах теб, а не какво дъвча. И да те предупредя, Розалин, обичам да те гледам.

Топли вълни я заляха и тя тихо изстена. Как да го накара да не ѝ говори така, да не я зяпа така? Но не, изискването ѝ беше да не я докосва. Не беше в положение. Да се пазари за допълнителни неща не беше в неин интерес.

Освен това тя го принуждаваше да стои тук, повече или по-малко срещу волята му. Не би било справедливо да го лишава от всичко, което му харесва. Така че, как да справи с неговото въздействие върху нея?

Сигурно никак.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Розалин затаи дъх, когато стигнаха върха на хълма и Торн за първи път зърна колата ѝ. Или по-скоро, колата на Дейвид – чисто нов, лъскав черен Форд седан, изработен по поръчка за шофиращия в Англия американец, с волан от лявата страна. Но видът ѝ съвсем не бе претенциозен. Лидия караше лимузини и няколко модела „Бентли“, но съпругът ѝ предпочиташе да не показва съдържанието на портфейла си по този начин.

А Торн Бладринкър не се слиса, нито се удиви на возилото.

Изглежда го само за миг. Всъщност интересът му бе предизвикан от лайстните, върху които съсредоточи вниманието си.

Неволно Розалин се разочарова от реакцията му, или по-точно от липсата на такава. Разбира се той все още не предполагаше на какво е способна колата.

Тази мисъл оправя настроението ѝ и тя поясни, без да я е питал:

– Спомняш ли си светлината на тавана на класната ми стая. Торн? Получава се от електричество, което се изпраща до необходимите места. Никакви миризливи газови лампи или свещи – освен при повреда.

В погледа му се четяха толкова въпроси, че тя въздъхна.

– Не ме карай да ти обяснявам електри...

Той я прекъсна:

– Тази повреда ще повлияе ли на меча ми?

Само това ли го вълнува? Розалин поклати глава. Тя бе по-изненадана от него.

– Не, силата на меча има свръхестествена природа. А силата, за която споменах, задейства вещи с механична същност. Ще зърнеш много такива, когато се върнем в Кавенуо Котидж. Познати са и други източници на енергия – батерии, бензин, а ти ще откриеш едно от нещата, задвижвани с последния.

Тя продължи да върви към форда, сложи оръжието на задната седалка и отвори багажника, за да прибере Торн кошницата. Все още го очакваше да се впечатли, но той само промърмори раздражено:

– Какво е това чудо?

– Бил си в седемнадесети век. Видял си изящните картини от този период и навярно си забелязал някоя и друга карета, докато си пребивавал там. Сто години по-късно най-пищните известни...

– Те какво общо имат с това? – нетърпеливо я пресече той.

– Това е автомобил или, както е популярно сега, кола. Когато е бил изобретен, наричали са го „карета без кон“. Затова започнах отдалече, за да разбереш промените.

– Карета без кон? Значи стои на място?

– Напротив – усмихна се тя. – Захранва се с бензин и може да те отведе навсякъде.

– Жива ли е?

Май трябва да промени стила на обясненията си. Забележчици като „захранва се“ ще го объркат допълнително.

– Не, не е. Това е съвременна карета, Торн. Ела, ще ти покажа какво е заменило конете. То я задвижва.

Розалин отвори предния капак и накратко довърши:

– Това е мотор. Работи с бензин и това му придава „конски сили“. Той, на свой ред, принуждава колелата да се въртят. Готов ли си да ти покажа как става?

– Бих предпочел да яздя, лейди.

Обръщението издаваше неговото объркване, съмнения и, вероятно, безпокойство. Нима с такова нетърпение е очаквала да го подложи на подобни чувства? И все пак не би изминала пеша петте километра до вилата заради него.

– Използваме конете за развлечение, а не като превоз – изтъкна тя. – Когато хората искат да отидат някъде, правят го с коли или... е, хайде да се придържам към тях засега. Това возило ще ни закара вкъщи за броени минути, просто трябва да влезем в него.

Розалин взе ръката му и го отведе до дясната предна врата на форда, отвори я и натика Торн вътре. Когато премести седалката му назад, за да разполага с повече място за дългите си крака, той изръмжа и се наложи Розалин да се заеме с нови пояснения за удобствата на подвижните седалки.

Когато най-сетне зае мястото на шофьора, беше загубила всякаква надежда, че ще му е забавно и единственото ѝ желание бе да го успокои. Затова го предупреди:

– Завъртя ли този ключ, моторът ще заработи и ти ще го чуваш, така че не се притеснявай от звука. И моля те, не се тревожи, когато автомобилът започне да се движи. Направен е, за да се движи. Разбрано? Готов ли си?

Кимна ѝ рязко, отсечено. Беше изключително напрегнат и предпазлив. Държеше се за седалката с две ръце и гледаше право през предното

стъкло, към дългия път пред тях. Еднообразието на пейзажа се нарушаваше единствено от някаква стара плевня в далечината.

Розалин въздъхна. Почуди се дали да не отложат още малко тръгването, за да му даде допълнителни указания, но реши, че нищо не би улеснило първото му пътуване, така че задейства стартера. Беше забравила обаче за радиото, което се включи заедно с мотора. Очите на Торн се приковаха към него и той извика:

– Говори! Нали каза, че не е жив!

Тонът му бе така обвинителен и недоволен, а изражението му – такава комична смесица от възмущение и благоговение, че тя се разсмя въпреки всички усилия да се сдържи. По тази станция предаваха новини и говореше един човек, затова Торн бе убеден, че го е излъгала.

– Този глас не е на колата, а на радиото. По него пускат и разнообразна музика – и тя пропусна няколко шумни рок програми, докато намери нещо по-мелодично. – Виждаш ли, радиото е просто друга придобивка и ни развлича.

Той не я слушаше, а се блещеше срещу апарата и се опитваше да разбере дали не го мами. Тя свали надолу стъклата на прозорците, но той дори не усети, изцяло погълнат от изследването си.

Розалин сметна, че колкото по-бързо пристигнат къщи, толкова по-добре. Но когато включи на скорост и даде газ, той направо подскочи и тя наби спирачки, при което колата занесе в прахоляка край шосето.

Вече не се сещаше как да успокои и него, и себе си. Беше толкова нервна, че чак се тресеше. Но, после нещо ѝ дойде на ум. Разрешението ѝ хрумна доста бързо, защото все за това си мислеше, откакто викингът се отзова на повикването ѝ. Помощта си е помощ, трябваше да му я окаже и да изтрие от съзнанието му ужаса от първото возене с кола.

Затова се обърна, наведе се и сложи ръка на врата му, за да го подтикне да доближи глава до нейната. При допира въпросителният му поглед мигновено се прехвърли към нея и стана сладострастен, когато усети какъв е отговорът. Но не помръдна дори на милиметър. Сигурно изчакваше тя да поеме инициативата, за да не наруши уговорката им.

Розалин не беше против, не я интересуваше споразумението. Намерила си бе извинение да го целуне, което да не противоречи на нравствените ѝ принципи. И възнамеряваше да го осъществи мигновено, преди да променила решението си. Без да се бави обви ръце около врата му и между няколко кратки встъпителни целувки прошепна:

– Отпусни се. Не го приемай като кошмарно преживяване. Наслади

се на пътуването.

И тогава го целуна продължително. Той ѝ отвърна и за секунди пое нещата в свои ръце, като провали плановете ѝ да не се увлича.

Езикът му бе настъпателен като самия викинг, навлизаше дълбоко и си играеше с нейния. Все пак „играещ си“ не бе най-точното определение. В начина му на действие личеше някакъв дивашки глад, който явно я затрогна, понеже го целуваше със същия плам и сякаш не можеше да му се насити.

Представа нямаше колко е продължило това. Беше замаяна, когато приключи, и доста време не успя да си поеме дъх. Осъзна, че се е настанила почти в скута му и Торн я прегръща. Изненада я само факта, че не са се прехвърлили на задната седалка.

Естествено, той не подозираше, че има такъв вариант. А и тя се бе заклела да не научи от собствен опит как е там, отзад. Но в този миг не би се противопоставила и това я изплаши. Като се има предвид колко вгълбена беше в последната целувка, не бе изключено да я обезчести, без изобщо да разбере.

Не смееше да го погледне в очите. Страхуваше се, че ще зърне в тях сексуален глад и отново ще започне да го целува.

Едва промълви:

– Ето, мисля, че и двамата сме по... спокойни.

Не тая дума изразяваше чувствата ѝ в момента. Въпреки това се опита да стане от скута му, но той не я пусна.

Налагаше се да го погледне. Слава Богу, жарта в очите му бе някак си потушена. Но се взираше в нея със старата напрегнатост, на която тя не издържаше.

– Крайно необходимо е да тръгваме, Торн.

– На мен ми е необходимо да...

– Не го казвай – намеси се тя нетърпеливо. – Опитях се да отвлека вниманието ти от колата, но сделката ни си е в сила.

– Не, не е, защото ръцете ми те докосват – внезапно размърда бедра под задника ѝ, преди да добави: – И тялото ми. Ще отговоря на запитванията ти, но след тази покана няма повече да ме отблъскваш.

Когато свърши, лицето на Розалин бе яркочервено. Прав беше, тя предизвика допира му – поне така щеше да го възприеме, колкото и да му противоречи.

– Ще обсъдим това по-късно. Пусни ме сега, нека те откарам вкъщи.

Той изпълни молбата ѝ и тя се шмугна зад волана. Доста време ѝ

отне да върне форда на пътя. Този път не наблюдаваше реакциите на спътника си. По-добре беше да не знае.

Чак след няколко минути установи, че косата ѝ се вее свободно и не носи очила. Навярно Торн бе свалил и изхвърлил „украшението“ ѝ през отворения прозорец. Опита се да си спомни дали бе донесла в Англия втори чифт, но май в багажа ѝ нямаше други.

Но това не я вълнуваше особено. Дразнеше я неговата властност. Не харесваше очилата ѝ и се бе отгървал от тях при първи удобен случай, без да го е грижа за нейното желание. Типично средновековна постъпка. В онези дни мнението на жените не е струвало и пет пари, представителите на силния пол са взимали всички решения и контролирали всяка страна от живота им.

Не биваше да се ядосва. Торн постъпваше като всеки средновековен мъж. Не би променил навиците си и не би престанал да се налага само защото е призован в двадесети век.

Толкова се бе отнесла в размисли, че не забеляза движещото се срещу тях превозно средство. Мили Боже, товарен камион! От най-големите. Беше забравила да спомене, че задвижваните от електричество карети без коне имат различни форми и размери. Един бърз поглед ѝ разкри, че напрежението му се е върнало и даже се е увеличило. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели от силата, с която стискаше дръжката на камата си.

– Затвори очи – предложи тя.

Не очакваше да се подчини, но той го направи. Не че се успокои, дори напротив. Тя изстреля:

– Няма да ни удари. Ще мине покрай нас от другата страна на пътя. След секунди ще изчезне.

– Розалин, освободи ме.

Боже, защо тя не се бе сетила. Щеше да му спести тоя ужас.

– Добре, можеш да си тръгнеш. Ще те извикам отново, когато...

– Благодаря ти – отвърна рязко той, – но ставаше дума за очите ми.

– Какво?

Той не повтори. Камионът профуча край тях и отнесе тревогите ѝ.

– Отвори ги вече, Торн. Отиде си.

Той я изгледа кръвнишки:

– Никога не ми пречи да заставам с лице срещу опасностите. Да не искаш да ме превърнеш в страхливец?

– Какви ги говориш? И защо не си тръгна, когато ти позволих?

– Защо ми е да си тръгвам, когато ти си тук?

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Трапезарията беше образец на старовремска елегантност – виненочервени тапети и разкошна ламперия от махагон. Пламъкът на свещите се отразяваше в стотиците висулки на огромния полилей, в кристалните чаши и излъсканите сребърни прибори. Уведомена от Розалин, че ще имат гост за вечеря, госпожа Хюмс бе надминала себе си.

В момента Розалин седеше срещу госта и се чувстваше доста спокойна. Когато пристигнаха, той бе поискал да разгледа къщата и тя се бе съгласила – но само донякъде. Не желаше викингът да попада в пълната с домакински уреди кухня и положи неимоверни усилия да го задържи настрана от нея.

Слава Богу, останалата част от жилището бе подчертано старомодна, не много по-различна от това, с което викингът се бе сблъскал при последното си повикване. Най-голямо впечатление му направиха електрическите ключове. Толкова ги хареса, че не влизахе в стая, без да ги натисне по пет шест пъти. Не обърна внимание на телевизора, но и домакинята не смяташе да пуска последния. След няколко дни, когато се почувства по-удобно в този век да, но не толкова скоро след мъчително пътуване с кола.

Успя да отклони интереса му от телевизора и стерео уредбата, но бе забравила за телефона. Той звънна, когато бяха на крачка от него и Розалин по навик вдигна слушалката и започна да говори. Дейвид се обаждаше да я уведоми, че отлита за Франция и ще прекара края на седмицата с Лидия.

През цялото време Торн захласнат я гледаше. Чуваше само нейните реплики и когато затвори, се наложи двадесет минути да му обяснява как си приказват хора, отдалечени на километри, дори от единия до другия край на света. Той разгледа тънката жица, която свързваше слушалката с апарата, после кабела, стигащ до контакта и изсумтя. Не й повярва.

Съвременната водопроводна инсталация обаче прие без проблеми. Пусна водата в тоалетната десетина пъти. Опари се с горещата вода от крана и на минутата се втурна да пробва душа, но тя го убеди да почака до след вечеря. Сешоарът, който Торн бе видял и включил, преди тя да успее да му покаже как се ползва, вече лежеше в кофата за боклук, натрошен при захвърлянето му на пода.

Сега го наблюдаваше как си служи с нож и вилица взимайки пример от нея, и не сдържа усмивката си. Всъщност, справяше се съвсем задоволително. Поне се опитваше да ѝ подражава. А това бе добро постижение за човек, свикнал да къса месото със зъби направо от ръката си.

– Какви са тия американци, които вече два пъти споменавах? – изломоти той с пълна с йоркширски пудинг уста.

Толкова силно бе привлечен от храната и всичко останало върху масата, като броим солницата и черния пипер, че Розалин не бе очаквала от него да води разговор. Но темата изглеждаше достатъчно безвредна за храносмилането им.

– Американците са онези, които завладяха Северна Америка и се пребориха с англичаните за контрола върху нея. Опасявам се, че си пропуснал и тази война.

Хвърли ѝ сърдит поглед и тя се разсмя. Бе го подразнила и нищо не ѝ се случи. А щом се бе осмелила да го направи, сигурно започва да се чувства в безопасност в негово присъствие. Изненадващо, особено след забележката му в колата:

„Защо да си тръгвам, когато ти си тук“

Тогавя тя се бе вцепенила. Не защото бе изгубили власт над него, не защото уговорката им се бе провалила – нали Торн не възнамеряваше да си ходи – а заради напълно противоречивите емоции, които изказването събуди у нея. Страх и въодушевление. Откакто се появи в живота ѝ, неведнъж бе обърквал чувствата.

Избягваше да се рови надълбоко в причините. За да отклони разсъжденията си в по-безопасна посока, реши да го помоли да задоволи любопитството ѝ. Все още не бе задала въпросите си за меча и необикновените му способности.

– Между другото, защо предишният собственик на меча си е въобразил, че душата му ще бъде осъдена, ако оръжието попадне в ръцете на жена?

Торн вдигна леко очи от чинията си, само колкото да срещне нейните, и се ухили самодоволно, сякаш е получил заслужени поздравления.

– Явно предупреждението ми е минало пред Жан Пол.

– Жан Пол?

– Най-големия син на последната жена, която притежаваше Проклятието на Бладдринкър. Тя умираше и той щеше да го наследи.

Явно жената не беше от значение за него, дори сви рамене и щеше да зареже темата.

– В състояние ли си да прокълнеш някого? – настоя тя.

Мъжът срещу нея само се усмихна. Дали в момента не я поднасяше? Дали един викинг е способен на това?

– Глупав въпрос – рече тя повече на себе си, отколкото на него. – Ти ме увери, че не си божество.

И почти веднага се сети да го попита:

– Мечът дава ли ми някаква друга сила, за която си заслужава да знам?

Той се ухили до уши:

– Даваше ти.

– Така ли? Защо в минало време? Какво значи това?

– Можеше да ми заповядваш. Нямах право да те лъжа, да те нараня или да не се подчиня на твоите нареждания. Разполагаше с пълна власт над мен.

Втренчи се в него изумена. Нищо чудно, че в колата затвори очи, когато му каза, и буквално помоли за разрешение да ги отвори отново. Плашеше я представата за подобен контрол над викинга.

Изгледа го подозрително:

– Да не би да съм я загубила?

Усмивката му стана още по-самодоволна и тържествуваща.

– Определено. В мига, в който ми позволи да си вървя.

Розалин се облегна назад с въздишка. Би трябвало да се ядоса на Торн, че е пропуснал да спомене за тези възможности по-рано. Но разбира се, той не би отворил пръв дума за това. Тя се бе тревожила за „сделката“ им, а той е бил задължен да изпълнява желанията ѝ. Да, би трябвало да се ядоса, но в действителност не жадуваше за чак такава власт над когото и да било. Обаче фактът че сега е освободен от нея...

Запита се какво ли още е скрил.

– Каква друга мощ се получава от меча?

– Никаква. Останалите способности са за мен.

– Например?

Той остави ножа и вилицата си преди да изрече:

– Върни ми го и ще ти покажа.

– Ами да, защо не!?

Толкова явен сарказъм не можеше да остане незабелязан, в който и век да си роден.

– Имаш ли причина да ме лишиш дори от временна употреба на оръжието?

Усети, че е обиден и отвърна предпазливо:

– Не ме разбирай погрешно, Торн. Сега си в състояние да тръгнеш по своя воля, а какво ми гарантира, че Проклятието на Бладдринкър няма да изчезне с теб? Не бих искала да изпитвам верността ти по този начин.

– Мислиш, че ще те измамя?

– Нали си заблудил Жан Пол, че ще осъдиш душата му на вечни мъки?

Последва дълга, напрегната пауза. После той се разсмя и даже вдигна мълчалива наздравица в нейна чест.

Посвети я в причината за веселието си:

– Впрочем, приятно ми е, че си предпазлива с мен.

Тя премигна:

– Нима? На какво се дължи това?

– Не считам за нужно да ти отговоря.

Тя се намръщи, но скоро се сети:

– Връщаш ми за заяждането, нали? Хайде, признай си.

– Розалин, реша ли да ти „върна“, със сигурност ще го разбереш.

Без да знае защо, задоволството му определено я разгневи.

– И какъв подход ще избереш?

Той отново се разсмя. Раздразнението ѝ нарасна и тя започна да барабани с пръсти по масата. Той се втренчи в тях. Но когато бавно вдигна очи и срещна нейните, страстта в погледа му я накара да се вкамени.

– Да ти покажа ли? – предложи той с дрезгав, чувствен глас.

Веднага ѝ се изясни как точно би си разчистил сметките с нея. Щеше да я завладее сексуално, да я превърне в безволево мекотело, готово на всичко за него. Осъзнаваше колко лесно щеше да му бъде.

– Престани – прошепна тя.

– Какво да престана – леко повдигна вежди той.

Розалин се почуди дали да не смени темата. Налагаше се. Но това, че се държи като самата невинност я разяри.

– Прекрасно знаеш какво. Помолих те да не ме зяпаш така.

– В тази епоха всички ли жени очакват мъжете да им се подчиняват?

И това ако не е въпрос с повишена трудност, здраве му кажи. Поне десет отговора ѝ идваха на ум, но най-добре беше изобщо да не отговаря.

– Остави това. Споразумяхме се за нещо. Ще се придържаш ли към него?

– Включихме ли условие да не те поглеждам? Странно, забравил

съм.

Играеше си с нея, без да скрива, че това му доставя удоволствие. Изнервяше я. Да, трябваше да смени темата, но беше прекалено късно.

– Уговорката, Торн. Ще спазиш ли твоята част?

– А ти спази ли своята?

Тя се изчерви от смущение, но възропта, възмутена от наглостта му.

– Опитвах се да те успокоя и да премахна малко стреса... *По дяволите, той не знае какво е стрес.* Опитвах се да ти помогна да понесеш по-леко първото си пътуване с кола. Дори ти разреших да си тръгнеш, въпреки че си бях обещала да не го правя. Логично е да ми благодариш, а не да ме засягаш.

– Благодаря ти – той кимна снизходително.

Розалин прие, че нарочно не ѝ отговаря. Щеше да я остави да се колебае и ядосва... Стрелна го с очи, а той се усмихна.

Вечерята ѝ бе провалена, апетитът ѝ – вместо охота за ядене усещаше стомаха си на топка... А дали?... Не. Не беше доволна, че викингът се смяташе свободен да постъпва както си иска.

Тя стана, опря ръце на масата и се наведе напред:

– Надявам се, че помниш какво ти казах за закона, за това, какво е приемливо и какво не е тук, защото сега изрично те предупреждавам да стоиш настрана мен. Не настоявай за повече подробности. Ако си съгласен да ми помогнеш в изследователската им работа, ще те чакам в библиотеката след час. Ако не, предпочитам да напуснеш къщата ми.

Поздрави се, че е успяла да изрече това, въпреки буцата, която заседна в гърлото ѝ. Не се надяваше да остане, въпреки предишните му обещания и разочарованието я давеше.

Ако бе анализирала по-добре чувствата си, щеше да установи, че загубената възможност за събиране на научен материал не може да бъде причината за чак толкова обърканите ѝ чувства емоции. Но тя не се замисли. Просто отбеляза, че Торн не се обади, докато тя напускаше стаята.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Розалин прекара най-мъчителния час в живота си в безпокойство дали Торн ще си тръгне, или ще се появи в библиотеката. Измъчваше се, понеже си забрани сама да отиде там и да го почака – в случай, че тя е подранила. Вместо това се заключи в стаята си, закрачи напред-назад и не спря да се ругае, че му е поставила такъв ултиматум.

Кога най-сетне щеше да проумее, че викингът не мисли и не действа като обикновен мъж от двадесети век! Нищо чудно, че не й отговори. Навярно отново го е зашеметила с необичайната си дързост. Жените по негово време не са поставяли ултиматуми и не са командвали мъжете, освен ако не са били короновани особи.

Когато в края на кошмарния час тя се завлече долу стаята беше тъмна. Не се и бе надявала на друго. Дори и да му се е искало да остане, пак щеше да си замине за да й докаже, че не би позволил да му нарежда...

– Къде е електрическият ключ, Розалин? Не успях да го намеря.

Почти подскочи, като чу гласа му. На светлината от коридора зад нея видя Торн в едно от трите кресла. Сърцето й биеше силно – не толкова, че се стресна, а защото той не бе изчезнал.

Но „гостът“ не се интересуваше от реакцията ѝ. Вътрешно Розалин подрипваше от радост, но външно се задоволи спокойно да протегне ръка към настолната лампа и да я запали.

– Помислих си, че това е източник на светлина, но не открих ключ, подобен на тези по стените.

– При лампите е различно, не се натиска нагоре-надолу, а се завърта.

Погледът му сякаш я обвиняваше, че не го е споменала по-рано. Не беше за вярване, че водят такъв спокоен разговор.

Но тя бе прекалено разтревожена, за да пренебрегне проблема, който се въртеше в ума ѝ:

– Наистина си мислех, че ще си отидеш.

– И да ти дам възможност да сключиш нова сделка, когато ме призовеш? Не, сега аз владея положението и смятам да не губя позиции.

Тя се умълча. Как не се бе сетила? Беше се притеснила, че си е тръгнал, докато за нея щеше да е по-изгодно точно това. Тогава тя пак щеше да има абсолютна власт над него.

Но съвсем бе забравила за мощта на меча. Все още не знаеше какво си е наумил викингът, но невъзможността да се ограничат идеите му разстройваше нервната ѝ система.

Е, не ѝ се бе нахвърлил. Напълно се беше отпуснал и Розалин не усещаше сексуално напрежение. Сигурно щеше да спази уговорката... Не, с каква цел ще го прави щом веднъж го е освободила?

Стараше се да избягва щекотливата тема и затова бързо мина на друга:

– Къде се научи да говориш английски толкова гладко? Когато те повикаха за последен път ли?

– Бях принуден да го изуча, след като третото ми призоваване ме доведе в тази страна. По-късно се заех и с френския на норманите.

– Но той няма нищо общо с езика от последните шест века, това е било староанглийски. Цял семестър се мъчих с него в колежа. Толкова е архаичен, като чужд език. И не обяснява защо владееш съвременен английски.

– Назначиха ми наставници.

– Моля?

Изненадата, изписана на лицето ѝ го разсмя:

– Възпитателите на Жан Пол. Майка му настоя, за да я разбирам отлично, когато... общуваме.

Представи си го как седи зад детско писалище в задушна таванска стая, където наследниците на аристокрацията са се обучавали в онези дни, със строг учител, надвесен над него с линия в ръка. Едва не се изкили.

Обузда този подтик до кротка усмивка.

– Предполагам, че учителят ти е бил на ниво.

Настроението му се повиши:

– О, да, *тя* полагаше неимоверни усилия.

Розалин се изуми.

– Тя? Не ме разбирай погрешно, не се съмнявам в думите ти. През седемнадесети век жените учители са били такава рядкост, че спокойно може да се приеме, че не са съществували. Как са ти я намерили?

– Дамата беше слугиня и живееше на тавана – всяка вечер се промъкваше в леглото ми...

Тя го прекъсна, за да не се изчерви още повече:

– Подробностите са без значение за мен. Но истинският ти преподавател е бил мъж, нали?

– Да. По-противна твар не се е раждала в никое столетие.

Отношението му към мен обаче доста се подобри, след като му разбих носа.

Каза го като нещо съвсем естествено.

– Често ли разбиваш носове? – колебливо попита тя.

И когато той се усмихна по-широко, Розалин бързо се поправи:

– Забрави, че съм те питала. Най-добре да не знам.

– Във Валхала не минава пир без една-две битки. Много е забавно.

Поне не боравеше с точни цифри. Но тя полюбопитства:

– Ти участваш ли в тези битки?

– Винаги. И винаги печеля.

Хвали се и, какъвто е голям и мускулист, сигурно има хиляди поводи, Защо ли не се учудва?

Напомни му:

– Не спомена ли, че от време на време губиш от брат си?

– Тор приема предизвикателството ми на сериозно, когато съдия е Один. А сега той не е добре дошъл в залата на Один. Пак се карат.

Дали действително я интересуваше враждата на митични богове, в които не вярваше? Не трябва да забравя, че викингите са известни с измислиците и самохвалството си. Разказвали са си врели-некипели ежедневно. Нали са нямали телевизори да ги развличат.

Последното я развесели и тя си позволи още един въпрос:

– За какво спорят?

– На тия двамата не им е нужно много – сви рамене Торн. – В този случай Тор май обиди краката на Один.

Розалин не очакваше да чуе точно това.

– Какво? Да не би Тор да ги е определил прекалено големи или нещо от този род... Как изобщо се обиждат крака?

– Като ги наречеш твърде малки, за да оставят солиден отпечатък. Брат ми направи по-пълно описание, но не бих го повторил пред теб.

Тя едва не се разсмя. Можеше да си представи какви цветисти ругатни изрича някой скандинавски бог.

– Благодаря, че ми спести... – започна тя.

Но Торн я пресече, като скочи от креслото и се запъти към прозорците. Пътном я попита:

– Откъде идва този звук?

Тя го последва но не долови никакъв необичаен звук... Миг по-късно се досети. Самолет, извършващ редовен търговски полет, ако се съди по шума от реактивните двигатели. Нещо толкова обикновено, че повечето хора изобщо не го забелязваха. Но човек, който не се е сблъсквал с

подобно явление преди, неминуемо би впечатлил.

А Торн бе открил и източника, затова натърти:

– Какво е това?

Розалин хвърли поглед през рамото му, благодарна че е тъмно и само лунните лъчи очертават силуета на машината на фона на облачното небе. Викингът сигурно щеше да изпадне в шок, ако се виждаше отчетливо. И щяха да са необходими куп обяснения.

Тя отвори уста, но в миг размисли. Представи си как би получил нервна криза, ако ѝ хрумне да го качи на самолет, така че се отказа от идеята.

И вместо да се впусне в детайлно обяснение на това съвременно чудо, тя промърмори:

– Птица е. В днешно време отглеждаме по-големички екземпляри.

Торн я изгледа така скептично, че тя не разбра дали ѝ вярва или не. Не смяташе да го пита кое от двете е. Дръпна го настрана от прозореца и добави:

– Не се тревожи, не нападат хора. Съвсем безвредни са. – Ако не се разбият, добави тя наум. И за да отвлече вниманието му, рече: – Що се отнася до изследователското търсене...

Той рязко я прекъсна:

– А, да, признавам си, че съм любопитен. Какво не можеш да намериш, че ти е нужна помощта ми?

– Моля?

– Нали искаше да търсим нещо?

От стойката и изражението му личеше, че му харесва да ѝ предлага помощта си. Освен това усети, че той приема термина буквално и затова тълкува погрешно думите ѝ.

Но преди да успее да го поправи, той вметна:

– Ако попадна на загубения предмет, ще изпълниш ли една моя молба?

Пак ли се опитваше да се пазари? Заобиколен начин да я вкара в леглото си? Отложи уточнението, за да научи какво има предвид.

– Добре – скръсти тя ръце пред гърдите си по негов маниер, – какво искаш?

– Да ми върнеш меча.

Тази реплика поохлади надеждите ѝ, очакваше съвсем друг отговор.

– Вече ти казах, че...

– Какво ще приемеш в замяна? – огорчи се той. – Богатства? Роби?

Дай ми оръжието и всичко ще изпълня.

– Сега стана и приказан дух, който ще стовари в краката ми планини от съкровища – изсумтя тя.

Торн се усмихна:

– Не, ще ограбя някой кралски данъчен агент.

– На кой крал?

– Който и да е крал на Англия.

– Който и да е? Какви безсмислици. В момента на трона седи кралица. А и не бих продала Проклятието на Бладринкър за нищо на света.

Торн се опита да скрие силното си разочарование, но не сполучи, увеси нос и се намръщи. Жалко за него. Но нямаше да я убеди да се лиши от антиката, с каквито и сладки приказки да я увещава, колкото и да ѝ се искаше да изтрие болката от лицето му.

– Хайде да се върнем сега на изследването. Нищо не съм изгубила, това означава събиране на цялата информация по дадена тема.

Той изръмжа. Не я слушаше, а още мислеше за меча си. Но все пак разсеяно ѝ отвърна:

– Съмнявам се, че съм достатъчно опитен в събирането на информация.

– Не ти да я събираш, а аз възнамерявам да я получа от теб. Ти познаваш миналото, Торн. Надявам се да ускориш проучванията ми за книгата, която пиша.

– Ами ако не го направя?

Долови толкова мощно сексуално напрежение, че отстъпи назад.

– Забрави за това – предупреди тя, присвила очи.

Този път той не се престори на самата невинност и не помоли за пояснение. Усмихна се и настроението му се покачи за сметка на нейното.

– Убедена ли си, Розалин? – понижи глас той.

– Напълно – изстреля тя, но сърцето ѝ подскочи от сладострастните тонове в гласа му. – Щом не желаш ми помогнеш, разговорът ни е приключил. Върви си!

Викингът направо се разсмя.

– Надяваш се отново да ме отпратиш? Не е толкова лесно. Но аз не отказах да споделя с теб познанията си. Просто не съм сигурен какво точно ти е необходимо.

Неочакваната готовност да ѝ съдейства я завари неподготвена. В гърдите и нахлу вълнение, примесено с облекчение. И тогава споменът

за плаката ѝ послужи за отправна точка.

– Когато зърна оня средновековен портрет в класната ми стая и го взе за Уилям Копелето, стори ми се, че наистина лично си го познавал.

Призоваваха ли те по негово време?

Той се изненада, но след това на свой ред се въодушеви:

– Да, били сме заедно. Искаш ли да се срещнеш с него?

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Дали желае да се запознае с един от най-великите крале на Англия? Въпросът му така я изненада, че известно време само се взираше в събеседника си. На това учудване се дължеше и абсурдният коментар, който направи:

– Да не искаш да кажеш, че ще извикаш тук духа на Уилям Нормандски?

– Не, но мога да те заведа при него, докато е още жив.

Като чу това, Розалин въздъхна. Редуването на вълнения и разочарования я изморяваше.

Да я заведе при него ли? Това бе невъзможно и тя започна да изразява мнението си, но после спря.

Какви ги говори? Не бе за вярване и фактът, че Торн е при нея, но ето го къде стоеше – съвсем реален и приблизително два метра висок.

Така че изрече колебливо:

– И как ще го постигнеш?

– С Проклятието на Бладдринкър в ръка.

– С меча? Да нямаш предвид, че освен всичко друго, притежава сила, която ти позволява да пътуваш във времето?

– Именно.

– Как?

– Просто ще кажа къде искам да отида и той ще ме пренесе.

– Значи и аз мога да го правя?

– Не, оръжието е свързано с мен. Губи своята мощ ако не присъствам.

Тя пак въздъхна, този път много по-високо. Как не усети, че това е поредната уловка. Започваше да си мисли, че той би сторил или казал абсолютно всичко, за да си върне меча – дори би я омайвал с подобни врели-некипели.

Но за момента се престори, че я е залъгал и попита:

– С други думи, трябва да ти дам назаем моя меч и да ти се доверя, че няма да изчезнеш?

– Той е безсилен, ако не дойдеш с мен.

Защо ли й звучеше познато? А, да, беше го споменал и преди. Е, поне не си противоречеше.

– Да предположим, че ти го дам и се съглася да те придружа. Какво

ще последва?

– Ще получа власт над него. Ще съм в състояние да отида до всяко кътче, където съм бил преди.

– Изборът не е ли доста ограничен? Или са те призовавали много често през вековете?

– Броят на повикванията не е важен. Не е необходимо годината да е същата. Зависи какво си представя. Ако има разлики от момента на спомените ми, по желание мога да се прехвърля по-напред или по-назад във времето от периода на моето пребиваване там.

– С какви разлики във времето?

– Седмица, година, век – сви рамене Торн. – Според картината в ума ми. Морският бряг или дълбоката провинция се променят по-слабо, отколкото градските улици.

– Ами ако се опиташ да се върнеш година, след като си бил на дадено място, а то се е изменило?

– Ще се появя някъде между тези два отрязъка, преди това да е станало.

– А как се придвижваш седмица или месец след днешния ден?

– О не, мечът не може да ме пренесе в бъдещето, само в миналото. Но той винаги ще ме връща в настоящия момент, без значение какво се е случило междуременно.

Нещо като противоаварийна клауза? Приятно бе да научи за нея. А и Розалин не се интересуваше от бъдещето, така че не остана разочарована. Миналото обаче беше нейна страст и тя продължи да уточнява.

– Ако ситуацията си е същата, можеш ли да избереш конкретна дата за прехвърляне?

– Да – ухили се той. – И мога да се бия във всяка война, на която съм бил свидетел. Один ме увери, че ще стане.

Один? Това я отрезви. Да приеме за чиста монета словата на скандинавско божество, в което не вярва? Трябваше да прекъсне Торн още в началото, вместо да приема тези небивалици макар и откъм смешната им страна. Но точно тогава проумя скрития смисъл на последното изречение.

– Я чакай! Да не искаш да кажеш, че още не си опитвал?

– Не, не съм имал такава възможност. Както подчертах, налага се собственичката на меча да ме придружава, а до сега никоя не склонни да тръгне с мен.

– И не си сигурен дали наистина притежаваш тази мощ?

– Один ме...

– Да, да, уверил те е – прекъсна го тя, като от тона ѝ почти пролича колко маловажен за нея е Один.

Предпочиташе да не обижда явно неговия бог в името на добрите отношения помежду им, независимо от факта, че викингът се стремеше с хитрост да отнеме Проклятието на Бладдринкър.

– Добре, да се изясним – продължи Розалин. – Твърдиш, че си способен да ме заведеш при крал Уилям?

– Крал ли? Херцог Уилям е по...

– Както там го наричаш. Ще го посетим ли?

– Да.

– Даже и някой друг владетел по-късно столетие.

– Да, или ще наблюдаваме битка, в която съм участвал.

Розалин се намръщи. Той се повтаряше, а тя не би пропуснала въпроса за битките. Знаеше, че Торн обича да се сражава, самият му вид издаваше удоволствието от разговора. Примамва ли я да му върне меча или действително вярва в това пътуване във времето?

Отново се въодушеви. Ако за миг допуснеш, че Торн говори истината, щеше да се изправи пред зашеметяващата перспектива за срещи с хора, направлявали хода на историята. При такъв залог как да не му позволи да докаже правотата си?

Но това предполагаше да му даде... не, да му послужи с меча си. Да рискува ли? А, от друга страна, как да се въздържи? И най-слабата вероятност лично да проучи Средновековието, да види историята в действие...

– Почакай ме тук, ще донеса Проклятието на Бладдринкър – изстреля тя, преди да е променила мнението.

Той не я послуша, разбира се. Защо ли изобщо се бе надявала. Последва я по петите до вратата на библиотеката, а докато изкачваха стълбите още повече се доближи до нея, въпреки че само присъствието му бе достатъчно да я възбуди толкова силно. Затова тя нито за миг не се задържа в колебание докато не влезе в стаята си и не вдигна тежкия меч.

В този момент отново я обзе нерешителност. Наличието на средство за пътуване през годините бе неприемливо за логиката ѝ, подчинена на максимата „око да види, ръка да пипне“. Едва ли първият ѝ извод е бил правилен. Наистина се страхуваше да не загуби своята антика...

– Дай ми го Розалин.

Тя стисна клепки и почти изстена. Не представата за оръжието се въртеше из ума ѝ. А викингът говореше точно за него.

Розалин се обърна с лице към него. Торн не беше толкова близо,

колкото ѝ се бе сторило. Протегната му ръка мълчаливо ѝ заповядваше да положи в нея меча.

Подейства ѝ. Тя почти го тикна в разперената длан. От напрежение за малко щеше да пропусне промяната, която настъпи в Проклятието на Бладдринкър, когато пръстите на Торн благоговейно се склочиха около дръжката. Въобразяваше ли си, че по двойното острие вече нямаше никакви нащърбявания и потъмнелият от старост метал бавно се превърна в сияйно сребро? Кехлибарената украса над огромната мъжка длан изгуби предишната си мътност и заблестя кристално чиста на светлината на лампата.

Сигурно бе игра на въображението или светлината, съчетано с тревогата да не би викингът и придобивката ѝ да изчезнат от нейният живот. Но някъде дълбоко в нея напъпваше крехката надежда, че ако притвори очи, ще ги отвори вече в друг век и приказките на Торн ще се сбъднат чрез някакво чудо.

Тя стисна очи, за да му даде шанс да я убеди окончателно. Естествено, нищо не се случи. Все още чуваше тихото тиктакане на стенния часовник, долавяше носените от летен полъх ухания...

– Не можем да тръгнем – тросна се той, – докато по своя собствена воля не се съ согласиш да дойдеш с мен където и да те заведе.

Розалин рязко отвори очи. Да, още бяха в спалнята ѝ. Ами разбира се, че ще бъдат. Нали току-що бе споменал, че не могат да се прехвърлят. Стоеше все на същото място, хванал здраво Проклятието на Бладдринкър. Изглеждаше някак... сърдит. Заради мълчанието ѝ ли? Наистина ли не бе в състояние да замине без нея?

Голяма част от опасенията ѝ изчезнаха. Замисли се дали да не си поиска меча, за да ги разсее съвсем. Но не желаше да види пак изписаното по лицето му разочарование. Поне тя да не го причинява. А и се страхуваше да не се лиши от откритата се възможност.

Налагаше се да му се довери. Той така или иначе скоро щеше да се разстрои – щом разбере, че Один се пошегувал. А одобрението ѝ бе важно за викинга.

Вътрешно Розалин се разкъсваше от противоречия но съзнаваше, че никой от тях не може да се убеди в предположенията си, ако другият не му позволи да опита.

Бе готова да му разреши това, за което Торн копнееше, но за собствено успокоение първо рече:

– Да се разберем, само ти заемам меча си. Наясно ли сме по този въпрос? И ще го върнеш, когато те помоля, нали?

Той дълго време не продума. Накрая кимна рязко, но с явна неохота. Това ѝ беше достатъчно. Обаче искаше да получи потвърждение и по още един проблем.

– Обещай ми, че ще ни пренесеш тук, когато аз кажа.

Този път ѝ отговори малко по-бързо:

– Обещавам.

– Добре – продължи тя и леко се усмихна. – По своя воля се съгласявам да те придружа навсякъде.

Торн моментално засия от задоволство. И не се наложи Розалин отново да стисне очи. Изведнъж потънаха в абсолютна тъмнина. Стори ѝ се, че се носят във въздуха. Но само след секунди пространството около двамата се изпълни със звън на метал, цвилене на коне и шума от стълкновението на хиляди облечени в ризници мъже, които се опитваха да се избият.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Да се окаже в центъра на ожесточена батална битка за Розалин беше достатъчно основание да изпадне в паника. Слава Богу, че по-напред се вцепени от изумление. Неспособна да направи и крачка, тя стоеше и се взираше в средновековната армия около себе си в отчаян опит да открие някакво логично, приемливо обяснение за гледката пред очите си. За секунди отхвърли халюцинациите и триизмерните образи, предизвикани от упойващи вещества. Най-правдоподобна и се видя идеята за обикновен сън. Пак ли сънуваше?

Не, що се отнася до Торн. Но останалото? Определено сънуваше. При това хрумване веднага й олекна. Благодарни на Бога, че няма начин да я наранят, въпреки че нейният зажаднял за сражения викинг мигновено се бе втурнал в този хаос.

Детайлите обаче бяха невероятно отчетливи. Подушваше миризмата на кръв и конски тор. Прекалено много коне се навъртаха наблизко. Сигурно затова спящото й подсъзнание очакваше подобно зловоние, предположи тя. Дрънченето на метал й причиняваше остро главоболие.

Ала Торн бе в стихията си и се забавляваше. Проклятието на Бладдринкър не оставаше за миг в покой, проблясваше на слънцето, пореше въздуха и... посичаше.

Розалин затвори очи и потръпна от вика на мъж и цвиленето на коня му. Не обърна внимание на кръвта, която плисна върху дрехата ѝ – тя щеше да изчезне на сутринта. А иначе би наредила това сред най-страшните си кошмари. Дори не си спомняше да са я тормозили такива живи, ужасяващи подробности.

Някакъв кон я блъсна в рамото и я запокити по-близо до Торн. Когато възстанови равновесието си, тя се обърна и забеляза как една мощна ръка завъртя под ъгъл меч и го насочи към врата ѝ. Тя не помръдна, не се уплаши. В края на краищата, нищо не бе реално. При смърт насън неизбежно трябваше да се събуди, а тя искаше точно това.

Но не ѝ бе писано да умре, поне не сега. Проклятието на Бладдринкър се сблъска с връхлитащия отгоре ѝ меч, изби го и бързо потъгна в гърдите на нападателя! Още кръв я обля. Ако тези събития се случваха наистина, тя щеше вече да се е ядосала. Кого залъгваше, щеше цялата да се тресе от ужас.

Разбира се Торн я бе спасил от събуждане. Реши, че е належащо да

му разкрие колко е благодарна, че е удължил кошмарите ѝ. Но той не изчака да я изслуша. Недалече трима войника затаяха обръч около рицар, явно свален от седлото, и Торн се намеси в полза на падналия, за да изравни силите.

Розалин въздъхна. Пред нея се откриваха две възможности за действие: или да се изложи на опасността от нов убийствен удар, или да задържи вниманието на викинга достатъчно дълго, за да го накара да си тръгнат. Всъщност, ако избере втората, се излагаше на рисковете на първата.

Торн вече бе съсякъл тримата бойци и в момента отблъскваше двама ездачи. Беше крайно време сънят ѝ да свърши. Ако зависеше от нея, би се прехвърлила на нещо по-приятно. Всичко друго би било за предпочитани дори и друг тип кошмар. Беше ѝ писнало да наблюдава как Проклятието на Бладдринкър доказва качествата на двойното си острие.

Скъси и без това краткото разстояние помежду им – спътникът ѝ през цялото време на сраженията не се отдалечи много от нея. Изблъска някакъв пешак, който се промъкваше зад него и сграбчи лявата ръка на Торн, за да го завърти към себе си. Не успя. И при нормални обстоятелства бе малко вероятно да го помръдне, а сега когато изцяло се бе отдал на битката, бе направо невъзможно. Но той даде знак, че е забелязал опита ѝ.

Розалин нямаше представа как разбра кой го дърпа, защото Торн дори не хвърли поглед през рамо. Изненада я спокойствието му:

– После, Розалин.

Това безгрижие преля чашата. Разгневи се, че при изразходената от него енергия дори не се беше задъхал. А мъжът, когото бе избутал настрана, се изправи и избираше дали да пониже гърба на Торн или нейният корем, или да опита да поразии и двете цели наведнъж с дългото си копие.

Повече не и се умираше, особено след като беше изразила недоволството си. За по-убедително, тя стисна длани в юмруци и заудря своя викинг. Побъркваше я мисълта, че той може и нищо да не усеща.

Затова извиси глас над врявата:

– Не сега! Аз напускам кошмара – с теб, или без теб. Ако ти е особено приятно, на мен не ми е... и ще ти проният гърба.

Торн вдигна оръжието си сякаш нито за миг не бе изпускал от очи копиеносеца, докато довършваше поредния рицар. Пехотинецът бе направил погрешен избор и обезглавеното му тяло се свлече на земята...

В този момент Розалин изкрещя с безкрайно отвращение:

– О, да, защо пък да не отсечеш няколко глава? Какво ми пука на мен? Ще си седя тук без работа и ще чакам да се наситиш на кръвопролитията. Но следващият път, когато ме замъкнеш в някой твой сън, нека да е по-изискан, със свещи и тиха музика...

Тук погледът му срещна нейния.

– И легло?

„Колко лесно се изчервявам тези дни“ помисли си тя, когато бузите ѝ пламнаха.

– Щом е само сън...

Спря, неспособна да повярва, че бе изрекла това. По-добре да му бе изпратила гравирана покана. Той я дари с типичната си порочно чувствена усмивка, която отразяваше мислите му.

За нейно щастие наложи му се да се справи с още един рицар и той насочи усилията си към него. Но за нещастие пък, нужни му бяха броеви секунди, за да го прати на онзи свят в компанията на друг един безумец, който се втурна да заема мястото на убития. После викингът яхна един от вече безстопанствените коне и я изтегли зад себе си.

Тя се поуспокои от факта, че я измъква от центъра на касапницата и гневът и стихна до обикновено раздражение. То обаче не изчезна, подклаждано от необходимостта постоянно да спират, за да отблъсква Торн мечовете и копията на преследвачите. Но когато спря до някакво дърво извън полесражението, грабна я от коня и буквално я метна върху най-долния клон, тя се вбеси:

– Какво си мислиш, че...

– Тук за кратко ще бъдеш в безопасност – имаше наглостта да се ухили той, въпреки че очите ѝ хвърляха мънии. – Гледай да не те забележат и не викай, Розалин. Много ще се разтревожа, ако привлечеш вниманието им към себе си.

– Така ли? – намуси се тя.

Торн не каза нищо повече, обърна коня си и отпраши. Е, не отиде далеч. Ако го викнеше, щеше да я чуе но само защото очакваше реакцията ѝ. Иначе в края на бойното поле не бе по-тихо, отколкото в центъра на битката.

Отказа се да крещи. Не се залъгваше, че „спътникът“ ѝ ще се върне, даже и тя да остане без глас. Беше си на мерил подходящо сражение и смяташе да използва случая.

От удобния си наблюдателен пост Розалин видя, че воюващите далеч не са хиляди, както бе помислила в началото. По разнородните брони едва различи, че едната група наброява към четиридесет души, а

враговете им са петдесетина. Ако не бе загубила ума и дума от страх, веднага щеше да се досети, че участниците в обичайните средновековни битки не са надхвърляли този брой. Често са били и по-малко, освен ако някой крал лично не поемел командването. Днешният случай явно не бе такъв.

Разбира се, оцелелите от сблъсъка не бяха много. Няколко ранени високо оплакваха съдбата си, но пълната вцепененост и дълбоките рани на повечето от разпръснатите наоколо тела показваха, че в тях няма живот.

Розалин потръпна от разкрилата се пред нея сцена. Ето пример за фантазиите на „силните мъжкарѝ“. Съвременните жени просто не мечтаеха да попаднат в разгара на варварско сражение. А кошмарът все не свършваше. Поне да имаше някакво развитие.

Тя се намръщи, когато ѝ хрумна, че насън никога не е имала власт над разсъжденията си. Естествено, повечето сънища се забравят. И цяла нощ да се проточат, сещаш се само за последния преди събуждането, а дори и той се стопява за секунди, ако веднага не се задълбочиш в съдържанието му. Затова предположи, че не е изключено да се мисли логично и последователно и на сън, но тя не го е правила в сънищата, останали в паметта и.

От друга страна, поведението на Торн, както и нейното, беше прекалено типично за всеки от тях. Нима спящите остават верни на характера си, особено когато се касае за кошмар? Май не, а и не биха спазвали принципите си до край и без отклонения.

Розалин знаеше какво предстои. Щеше да се убеди, че настоящите събития са действителност. Уплаши се от ужаса, надигащ се в гърдите ѝ. Ако бе сънувала, че разисква с Торн пътуване във времето, това бяха представи, оформени от подсъзнанието ѝ. Но ако разговорът им наистина се бе състоял, то...

Зачуди се дали ще изпита болка или ще се събуди, ако скочи от дървото и си счупи някоя кост. Втренчи се в земята почти два метра под нея, но отхвърли идеята за по-малко от минута. Имаше по-лесен ѝ далек по-безопасен начин да провери дали чувства болка. Захапа здраво пръст, докато очите ѝ се насълзиха. Сега цялото и същество се изпълни с ужас.

„Господи, рече си тя, не сънувам!“ Торн ги бе прехвърлил в далечното минало, както бе обещал. И можеше да убие някого, който при нормални обстоятелства би оцелял. Значи в момента променяше историята, която Розалин бе изучавала, а тя си седеше тук и не се опитваше да го възпре.

Спомни си някакъв стар филм за пътуване във времето, в който образите от различни фотографии изчезваха при промени в историята. Не бе чудно, че паниката, която отдавна трябваше да я обхване, сега я завладя с сила.

Закрещя името на Торн. Дори да я чуваше, бе прекалено зает, за да ѝ обърне внимание. Не му се налагаше да си търси противници – те го нападаха с готовност и обикновено по двама.

Розалин предположи, че причината се крие в ръста му. Никой не го реше от желание да се изправи насреща му сам самичък. Но тя не се тревожеше, че биха го наранили заради численото си превъзходство. Той я бе уверил, че може да загине само и единствено от ръката на някой от неговите тъй наречени богове или на онзи приятел Волфстан, чиято омраза изглежда беше вечна.

Спря да вика, когато гласът ѝ пресипна. Наложил си да се успокои. Удивително, но всичко което ѝ каза, беше истина. Тя не успяваше да си го обясни, но въпреки това то се случваше. Навярно бяха попаднали в разгара на боя, защото тя съвсем глупаво и лекомислено му се бе доверила: „където поискаш“, когато се съгласи да тръгне с Торн. Той си бе търсил сражение, откакто за пръв път го призова. А тя безразсъдно му бе предоставила власт да си намери битки – колкото и където си пожелае.

Щеше да го извади от тази заблуда. Ако се надяваше, че ще се влачи с него при поредната му прищявка да пролее малко кръв и да изпробва меч си в древни битки, то сметките му щяха да излязат криви.

Бавно се спусна по дървото, на което я бе оставил. Близо двадесет и пет воина продължаваха да се сражават, но без предишната настървеност. Отдаде го на изтощението им. Осем от тях бяха на коне, единият рицар кръстосваше оръжие с Торн, който яздеше взетото „назаем“ животно.

По онова време бойните коне са били доста по-едри от останалите. Огромни и зли, отглеждани специални за сражения, те определено не бяха животни, които би доближила доброволно. Но нямаше избор.

Между нея и Торн лежаха четири трупа. Тя предпазливо ги заобиколи, но един кон без ездач я последва по някакви си свои съображения. Присъствието му зад гърба ѝ я накара да забърза. Доближи се до бойците достатъчно, за да я стъпчат или ранят, ако някой меч отплесне.

Отново извика Торн по име. Чу я, разбира се. Та тя беше непосредствено до него. Но не отмести поглед острието на противника си, дори не ѝ продума.

Розалин разбираше, че той постъпва разумно, като не позволява на нищо да го разсее, защото това ще му коства главата. И въпреки това гневът ѝ, породен от мълчаливото му пренебрежение, не намаля. Уплаши се, че викингът причинява смъртта на мъже, които исторически са оцелели в тази битка, и така прави невъзможно раждането на едно цяло поколение, включително и на някои от собствените ѝ предци.

Налагаше се да го спре – на всяка цена. Отчаяна, тя прибягна до единственото средство да раздели Торн и рицаря, за да го принуди да се вслуша в доводите ѝ. Опита се да улови пръхтящия във врата ѝ жребец.

Стремето висеше високо над земята и тя предположи, че предишният собственик на коня е бил значително по-нисък от нея. Не достигна стремето. Най-добре би било да се засили и направо да се метне на седлото, стига животното да застане неподвижно.

Преди да осъществи замисъла си, Торн я грабна, повдигна я и я намести в скута си. Силната му мускулиста ръка обви кръста ѝ и не ѝ позволи да помръдне.

– Какво, в името на Один, си мислиш, че правиш, жено? – сопна ѝ се той. – Не знаеш ли колко лесно е за това добиче да те убие?

– Давам се ясна сметка, благодарая ти за загрижеността, но понеже... остави това. Готова съм да тръгваме, Торн, pronto, на секундата. И ако в миг не ни измъкнеш от това проклето място, ще си прибера меча и с интерес ще наблюдавам как рицарите те правят на решето.

Като се вземе предвид колко бе ядосан, за предпочитане бе да го помоли, а не да му нарежда. Но сега не бе време за любезности. Нямахше да му позволи отново да я подмята насам-натам. Не погледна зад него да види дали и последният им нападател е свален и вече е извън строя – просто се надяваше да не им препречат пътя повече противници.

Торн явно бе приел заплахата сериозно. Не ѝ отговори. Не се и налагаше. Изчезнаха бързо, както бяха пристигнали.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

– Знаеш ли колко е опасно да се намесваш в миналото? Някой от мъжете, които уби днес, може да е прародител на важна личност, на личност с влияние в съответната епоха. А ти прекъсваш наследствената линия, преди този човек да е успял да създаде деца...

Розалин нервно кръстосваше спалнята си, където Торн ги бе върнал. Той стоеше в средата на стаята, скръстил ръце на гърдите си и просто я наблюдаваше.

След като пристигнаха, тя дълго го руга, беше страшно ядосана. В действителност и се искаше да го удари заради тревогите, които ѝ бе причинил, но това само щеше да я ядоса още повече, защото той най-вероятно щеше да се развесели.

Накрая се успокои достатъчно, за да му обясни къде е сгрещил, а той я прекъсна:

– Притесняваш се за дреболии.

„Дреболии, възмути се цялата ѝ същност, когато се променя ходът на историята?“

Присви очи и остро го попита:

– Каква изобщо беше тази битка? Има ли сведения за нея?

– Нищо повече от дребна схватка между съседни, без особени последиствия.

Безразличието в гласа му жестоко я подразни. За викингите битките бяха славна и неделима част от ежедневието. Живееха заради тях и не занимаваха умовете си с жертвите на своите остриета. Ако за дадена битка си струваше да се разкаже, не изпитваха угризения на съвестта или съжаление към победените, а само гордост и задоволство от факта, че победителят е бил достатъчно умел да оцелее в боя, за да го опише.

– Не разбираш какво ти говоря, Торн. Битката се е състояла преди стотици години. Завършила е по определен начин, който влияе на събитията в следващите векове. И ако някой като теб, който не е участвал в първата битка, се появи, промени съотношението на силите и убие лице, което иначе би продължило да...

Той отново я прекъсна, за да каже този път:

– Един ме предупреди да не отнемам живота на тези, на които не им е писано да умрат и да избягвам да срещам себе си в епохите, които съм посетил.

– Да не срещаш себе си? – повтори тя, изненадана от подробностите, над които не се бе замисляла. Но първата половина от изречението му звучеше така уместно, че тя не изчака отговор. – И защо не послуша съвета на своя бог?

– Направих го – рече той. – Враговете в онази битка воюват от доста време. Малко от тях оцеляха в боя, а към края се намеси и трети съсед, който мразеше другите двама. Той се възползва от случая и избива всички останали на полесражението. Има ли значение дали са посетени от моя или от чужд меч, Розалин?

Хвана я натясно.

– Защо не ми каза по-рано? И откъде впрочем знаеш?

За пръв път долови нотки на отвращение в гласа му:

– Този ден яздох с третия лорд. Той и антуража му притежаваха меча ми. Всички до един бяха много жестоки. Гавреха се с жертвите, преди да сложат край на мъките им.

– И ти ли вършеше същото?

– Не. Но гледах, неспособен да предотвратя действията им. Сега поне някои от воините загинаха от по-бърза и благородна смърт, причинена от моята ръка.

Розалин се зачуди какво му е благородното на убийството. Докато асимилираше получената информация, той гневно се сопна:

– От сега нататък ми се подчинявай. Моят живот не бе в опасност, но твоят не е прокълнат. Бойният кон, който се опитваше да яхнеш, можеше да те убие за секунди.

Тя се усмихна с надежда да смекчи яда му:

– Всъщност тоя звяр като че ли ме хареса.

Усилието ѝ не се увенча с успех. Торн изръмжа:

– А сега кой не схваща смисъла на забележката?

– О, разбрах те – сухо отбеляза тя. – Мяташ ме на някакво дърво – а това изобщо не ми хареса – без да ме предупредиш, че накрая бойното поле тъй или иначе ще заприлича на трапеза на лешояди.

После с много сарказъм допълни:

– Ако го беше споменал по-рано, навярно щях да се настаня удобно и да се наслаждавам на представлението, въпреки липсата на пуканки.

Когато тя изрече „пуканки“, за миг по лицето му се изписа изненада, но отвърна разярен:

– Ако ме бе послушала...

– Сбърка в подхода, викинг – срязва го тя. – Наясно съм каква ерес за средновековния морал е това, но съвременните жени не търчат да

изпълняват заповедите на „господарите си“. Използваме главите на раменете си, правим каквото решим и не се подчиняваме – Господи, как мразя тази дума! – на всеки мъж, на който му скимне да ни командва.

– Когато животът ти зависи от това, ще се подчиняваш!

Той пак говореше спокойно. Къде по-добре беше да бе изревал нареждането си. Но от спокойствието му личеше, че съзнава правотата си, а и тя щеше да я признае, ако не беше ядосана.

– Ако все пак ми беше разяснил ситуацията, Торн, нямаше да изпадна в паника, ужасена, че избиваш прародители на крале и президенти и така променяш изцяло развитието на човечеството. Да не си въобравяваш, че ще си рискувам живота за щяло и не щяло?

– Президенти?

– Различните страни... – започна да обяснява тя, но спря и махна с ръка, за да приключи с темата. – Както и да е, ти не си попадал в демократична държава. Но ако ще пътуваме във времето – помни тази условност – ще ти бъда благодарна, ако предварително ме уведомяваш какво ни очаква. Какво стана със срещата с Уилям Копелето? Мога да се закълна, че с това ме примамва да те придружа.

Той се ухили.

– Лорд Уилям не обича да предизвиквам привържениците му, а аз щях да постъпя точно така, ако първо не бях утолил жаждата си за битки. Сега вече е безопасно да го посетим.

– Безопасно е, така ли? – иронизира го тя. – Страхувам се, че не съм в състояние да понеса подобно вълнение два пъти за един ден. Прочутият покорител на Англия ще трябва да почака до утре. Точно сега възнамерявам да си легна, за да се възстановя от кръвожадните ти пристастия.

– Идеята за леглото е чудесна, но първо ще опитам твоя „душ“.

Тя си спомни с какво нетърпение се бе опитал да пусне душа преди... едва няколко часа ли? Но едно изкъпване щеше да му дойде добре, както и една смяна на дрехите след това. На нея също. Бе забравила, че облеклото ѝ е изпръскано с кръв и че това, което се бе залъгвала, че е кошмар, в крайна сметка се оказва самата реалност.

– Използвай банята в края на коридора. Брат ми обикновено оставя дрехи там. Не забравяй да нагласиш водата до необходимата температура, преди да застанеш под душа.

– Погрижи се за водата вместо мен, Розалин, тъй като тази вечер ще споделя твоя душ, както и леглото ти.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Различни картини се завъртяха в съзнанието и като на филмова лента, без тя да може да ги спре. Видя как с Торн стоят, обвити с парата от горещата вода, а сапунисаните ѝ ръце милват широките му гърди; как той, все още мокър, се е проснал на леглото ѝ; как тялото му притиска нейното, а ръцете и изучават всеки сантиметър от него.

Затаи дъх. Затвори очи, когато почувства топли тласъци в слабините си. Коленете и внезапно омекнаха и тя се олюля. Трябваше да седне. Трябваше да прогони образите от съзнанието си. Трябваше... Господи, желаше го.

Отвори очи и откри, че Торн се е изправил точно пред нея. Знаеше какво изпитва тя. Ако не бе забелязал ефекта от думите си върху нея, можеше и да успее да го убеди, че не приема плановете му за вечерта. Но той не бе спял, а и Розалин беше прекалено изтощена емоционално, за да се съпротивлява.

Когато я вдигна, тя изобщо не направи опит да протестира, просто обви ръце около врата му, докато я внесе в банята и я пусна точно под душа. Самият той махна само кожената си ножница, ботушите и камата, преди да се присъедини към нея. Но не за да пусне водата. Дланите му повдигнаха лицето ѝ и устните им се срещнаха. Тя сама се притисна поплътно, за да слезат тела. Не знаеше от колко време стояха така, опитваха вкуса на кожата си и се откриваха по най-чувствен начин, с език и устни, с трескави пръсти.

С всяка изминала секунда все по-горещи вълни обливаха Розалин и все по-голяма слабост я обхващаше. Торн привидно не се вълнуваше, но твърдата подутина, притисната към корема ѝ, подсказваше точно обратното.

Съвсем естествено страстта му към кръвопролития се бе превърнала в страстна възбуда, но той не бе припряно похотлив, а спокоен и решителен и напълно владееше ситуацията. Съблязняваше я методично, нищо в действията му не беше случайно. Направляваше я, определяше темпото, контролираше събитията.

След като я накара да се разтопи под целувките му, Торн рече:

– Вече можеш да се занимаеш с душа, Розалин, и да се оправяш с това, което наричаш „температури“.

„Мога ли?“ – помисли си замаяно тя, но се подчини без

възражения. Беше толкова зашеметена, че безропотно изпълни указанията му. Дори не ѝ хрумна, че и двамата са напълно облечени, докато топлата вода не ги обля.

Обикновено мъж и жена се къпят заедно, след като са се любили, а не преди нея, поне така бе чела. Разбира се, викингите не знаеха кое е обичайно и не действаха в съответствие с него. А този тук бе прогизнал от миризмите на бойното поле.

Торн изви глава назад, за да посрещне струята. Розалин срамежливо се извърна, но ръцете му обгърнаха раменете ѝ и се склочи на върху гърдите ѝ. Устните му драскаха ухото ѝ, докато шепнесе:

– Копнея да разкъсам дрехите ти, но се сетих, че не ти се нравят простите методи за пестене на време, така че ще се въздържа. Предлагам ти обаче да го направиш ги.

– Какво, да разкъсам твоите дрехи ли? – попита тя със затаен дъх.

– Ако изпитваш желание да го направиш.

Ако? Нищо не искаше по-силно в този момент... „Не, не, това е лудост, не е нормално, рече си тя. Торн ме покварява с варварските си навици. Защо да не си свалим дрехите, без да ги съсипваме?“

Обърна се, за да му го предложи, но когато видя залепналата за гърдите му туника, вместо това отрони:

– И нямаш нищо против?

Отвърна и с усмивка. Тя забрави свенливостта си и му се усмихна на свой ред. И наистина пожела да разреже дрехите му, но след няколко минути на безплодни опити се отказа и се разсмя. А това съвсем не бе типично за нея. Когато не успяваше да постигне нещо, тя направо изпадна в отчаяние от себе си.

– Да ти помогна? – предложи той.

Погледна го и видя, че не се шегува.

– Не, не... всъщност поривът ми да съсипвам хубави дрехи премина.

– Но те лесно се поправят.

– Ти ли ще хванеш иглата и конеца?

– Не, ти ще...

– О, не, аз няма – увери го тя. – В градовете има куп магазини с конфекция. В днешно време рядко някой шие собствените си одежди, Торн. Ние, останалите, предпочитаме да си ги купуваме. И въпреки че ни се случва да припомним разпран подгъв, не се занимаваме с изкъпване на разкъсани дрехи. Всичко подобно отива в ко...

Той отново я целуна, навярно за да спре нервното ѝ бърборене.

Каквато и да бе причината, тя не възрази. Но което си е истина, беше малко нервна. Все пак той буквално се извисяваше над нея, водата разкриваше твърдите мускули по огромното му тяло и тя вече предугаждаше продължението, след като приключат с душа...

– Дръпни я, ако не можеш да я разкъсаш – прошепна той, а устните му докосваха нейните.

Да, разбира се, щом като... Какво?... Ала той се отпусна на колене пред нея и тя събра ума си, който тъкмо бе отплувал към спалнята. Схвана, че става дума за туниката и че Торн се старее да я улесни.

Розалин се пресегна и я задърпа. През това време устните му нежно докосваха шията ѝ, после се прехвърлиха върху бузата ѝ. Почувства как ръцете му сграбчват бедрата ѝ, сетне внезапно смъкват мократа ѝ пола. Пръстите ѝ се разтрепераха при мисълта, че няма да го направят в леглото, че неговата идея за вземане на душ силно се различава от нейната.

Но нямаше нищо против – при страстите, които изпитваше, колкото по-бързо приключе, толкова по-добре. Е, ако имаше избор, сигурно би предпочела легло за първата си любовна нощ, за да усети отново тежестта на тялото му върху своето. Споменът за това почти я накара да изстене.

Тя реши да ускори къпането и ако се наложи, дори да го замъкне към леглото си. Затова рязко издърпа туниката му, с което го принуди да я пусне, за да изхлузи дрехата над главата му. Сети се за първоначалните си представи за съблазняването, но действителността бе много по-хубава от фантазиите ѝ.

Беше плъзнал длани под блузата ѝ и китките му полекичка я вдигаха нагоре. После пръстите му спряха върху гърдите ѝ.

Розалин не смееше да диша, а ръцете ѝ се сковаха. Вдигна глава и срещна усмивката му. Незнайно защо и тя избухна в смях и това ѝ се стори чудесно.

Не бе и сънувала, че ще ѝ бъде приятно с мъж като Торн. Подсъзнателно никога не бе възприемала физическата любов като развлечение, а едва ли има нещо по естествено от порива да се смееш, когато ти е весело. Точно в момента ѝ беше наистина забавно.

С усмивка тя завъртя викинга, за да измие гърба му. Докато го сапунисваше откри, че има гъдел, но скоро и той направи същото и се разнесоха писъци и смехове, докато се събличаха. Розалин забрави за срама си.

След малко Торн пак я вдигна на ръце и я понесе към спалнята. Тя понечи мимоходом да спомене за ползата от хавлиите, но размисли. Той

бездруго се съобразяваше само със своите навици, а тя вече бе почнала да ги харесва.

Постави я внимателно в средата на леглото и все така внимателно притисна с тялото си нейното. По лицето му се четеше върховно задоволство от това, че най-сетне е постигнал своето.

Розалин не се ядоса на откритата му радост, защото самата тя се наслаждаваше на бързината, с която бе преодоляла глупавите си старомодни скрупули. По-късно щеше да се върне на тях и на въпроса защо толкова лесно ги бе забравила, но сега просто изживяваше момента.

От косата му бавно се стичаха капки вода и падаха върху нея. Тя му се усмихна и подхвърли:

– Нали виждаш, че мокриш цялото легло?

– Ще изсъхне.

„Естествено,“ отбеляза тя наум, а той добави:

– А аз ще изсуша теб.

И изпълни обещанието си по изключително сладострастен начин.

Облиза с език влагата по кожата ѝ, а къдрите му оставяха дори повече капки там, където я докосваха. Испита лек гъдел, но усещането беше невероятно еротично, особено когато езикът му достигна чувствителните ѝ места. А когато Торн вдигна глава и я разтърси, пръскайки върху нея нов дъжд от студени капчици, за да започне всичко отначало, тя се разсмя от сърце.

Когато приключи с повторното „изсушаване“ и започна да я покрива с целувки, Розалин се бе превърнала в кълбо нерви, което реагираше и на най-слабия му допир. А мнението ѝ за мъжете от средновековието завинаги се промени.

Историческите проучвания и студии бяха изградили у нея убеждението, че в онези дни сексът е бил скучен, макар и неизбежен дълг, чието бързо и ефективно изпълнение се е регулирало от Светата църква. В допълнение на това средновековните норми са приемали жената за същество без стойност, освен ако не притежава някаква собственост. Всичко това предполагаше, че нежният пол не е бил обект на много грижи и топлина от страна на мъжете, а камо ли на ласкаво отношение, като това на Торн по време на любовната им игра.

А той още не беше свършил. Идваше от езическата епоха, от времето, преди Църквата да прехвърли контрола си и в спалнята, но пък скандинавците имаха още по-лоша репутация. Изнасилвачи и грабители, те далеч не създаваха представа за внимателни и чувствени партньори, обаче точно такъв бе нейният викинг.

Възбуждаше я с езика си, възпламеняваше я с целувките си. Или, може би, нейната кожа бе гореща, сякаш бе изпаднала в треска. Никога не бе изпитвала такава топлина вътре в себе си. Разбираше причината – сексуално желание, каквото не предполагаше, че съществува.

То я поглъщаше като огън – дълбока, първична нужда да се слее с него. Тя нарасна, когато засмука зърната ѝ, а след това и гърдите ѝ. Почти избухна, когато устните му намериха вратлето ѝ, а после и ухото ѝ. Той мушна език в малкия отвор, пхна ръце между краката ѝ и вкара пръст във влагалището ѝ.

Оргазмът ѝ настъпи мигновено. Неочакван, експлозивен, той освободи натрупаното в нея напрежение. Тя изкрещя, без да си дава сметка за това. Едва не го удуши неволно, толкова здраво обви ръце около врата му.

Торн напрегна докрай волята си, за да не проникне веднага в нея и да я заблъска със силата на своята страст. Бе почти безпаметен от този плам, подхранван от годините на въздържание. Но се овладя и не прояви грубата страна на мъжката си природа, която самата тя предизвикваше.

Сякаш столетия минаха, преди Розалин да отпусне силно впитите във врата му пръсти и дишането ѝ да се успокои. Останала без сили, тя промълви:

– И да те предупредя, за да не се изненадаш. Никога не съм го правила.

Искаше му се да се размее след думите ѝ, а това поразреди неговото напрежение.

– Зная – отвърна Торн.

Тя се учуди на самодоволния му тон.

– Така ли? И откъде знаеш?

Тук вече той се размая:

– Да не мислиш, че не мога да открия разликата? Не наричаш свой никой мъж, а не си лека жена, тъй като не ми поиска пари. Значи си девствена.

– Ясно – кимна тя. – Изводът ти е логичен, но не е приложим към жените от този век. Днес те не са...

Отново я целуна – това бе най-ефикасният начин да сложи край на сериозните разговори за отликите между столетията.

Гълчеше го повече от всяка друга жена, която бе срещал, но на него това не му пречеше. Вярно, подходът ѝ беше доста забавен и неповторим, понеже никоя жена не бе го мъмрила – дори и онези, които

получаваха власт над него чрез меча му. Но сега не му бе времето за такива главоблъсканици. Явно и тя би се съгласила с това, тъй като на свой ред го покриваше с целувки, ръцете ѝ отново се сключиха около врата му, а тялото ѝ се извиваше към него по най-предизвикателен начин.

Не можеше повече да издържа. Тялото ѝ бе така меко и толкова отзивчиво, след като я бе взривил от удоволствие. Не бе в състояние да отлага момента, в който ще я притежава. Навлезе в нея бавно, макар че цялата пътека бе влажна от соковете ѝ. Със съвсем лек натиск отстрани бариерата на нейната невинност и проникна докрай.

Тя не издаде звук. И когато Торн я погледна, загрижен да не би много да я боли, видя само, че страстният зов в очите ѝ се е върнал и това го подлуди. И той започна да я люби с мощни тласъци, но и с внимание, с което не бе удостоявал никоя друга жена. Почувствал, че тя пак ще стигне до върховната наслада, блаженството му се сля с нейното.

Сега беше негова. Владетелката на меча му най-сетне бе завладяна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Розалин се събуди и сладко се протегна. Почувства се странно освежена, като че ли бе спала дни наред.

Чувстваше се... добре, неимоверно добре. Всъщност, не си спомняше да е изпитвала такова приятно усещане рано сутрин. Реши да удължи удоволствието, да не бърза със ставането и със задълженията за деня.

Дочу цвилене на коне, пръхтене, сподавен смях, подрънкване на юзди. Долови миризма на застояло, навярно плесен, но не бе съвсем сигурна. Празничното ѝ настроение не се помрачи нито от миризмата, нито от лекото боцкане на завивките, които по-скоро ѝ заприличаха на вълнените военни одеяла, а не на меката ѝ постеля...

Коне?

Рязко отвори очи. Премигна няколко пъти, но дори и тогава продължи да се съмнява дали зрението ѝ не я подвежда. Не беше в спалнята си, това тук никак не приличаше на нея. Лежеше в палатка. Миризмата на плесен идваше от дюшека и възглавниците, а я бодяха най-грубите чаршафи, които бе виждала. Дюшекът, ако това изобщо беше уместно название за постелката, бе положен направо върху земята, а не върху пружина. Не бе достатъчно широк даже и за единично легло. Пръстта отдолу беше покрита със същото платнище, от което бе направена и палатката. Една единствена животинска кожа бе просната като килим. Видя опрян до стената огромен стар сандък с тежък катанец, който в момента бе отключен, и вдигнат капак. До него имаше два по-ниски сандъка със същите железни катинари, само че здраво заключени. Първият бе допълнително укрепен с ръждясал синджир. Чугунена тенджерка, или по-скоро казан, се мъдреше върху чудато приспособление от тънки пръти, а под него зърна угаснали въглини.

Да не... Не, Торн не би постъпил така, щеше да я предупреди. Вероятно не бе склонен да спи в къщата и по някое време ги бе преместил навън. Но откъде бе взел палатката?

Розалин отметна завивките и се изправи. Огледа се за дрехите си. Голотата ѝ извика спомени от миналата нощ и тя спря за миг. Усмихна се. Е, добре, май няма да го убие, като го намери. Само небрежно ще подхвърли, че ще бъде много мило от негова страна, ако следващия път предварително я уведоми, че ще се настанят сред природата. Но откъде,

все пак, бе взел палатката толкова късно?

Поднови диренето. Тъкмо се отправи към отворения сандък, когато в палатката влезе момче на около четиринадесет петнадесет години.

– Добро утро, миледи – весело поздрави го.

Розалин го изненада с реакцията си. Тя изпищя, хукна към постелята и се мушна под чаршафа. Краката на детето бяха голи. Дълга туника, пристегнатата с колан, падаше до коленете му, а на колана се поклащаше меч. Розалин реши, че наистина ще убие Торн. Не ги бе прехвърлил в задния двор, а в друг век.

Когато се осмели да подаде глава изпод завивките, тя откри, че момчето не е помръднало и изобщо не се е смутило от евиното ѝ облекло. Просто я зяпаше с любопитство.

Сети се, че в Средновековието не са изпитвали неудобство от голотата си. Почти всички са си лягали без дрехи, които да ги ограничават, и спалните често са побирали десетина човека. Дамите и слугините са помагали при къпането на съвсем непознати посетители като жест на любовност и гостоприемство. По пет-шест слуги са участвали в сутрешния тоалет на господаря и господарката на замъка. Кухненските работници са се събличали без особени задръжки, щом горещината стане нетърпима.

Чувството за неловкост от показването на собственото тяло не е било познато тогава. Чак в най-новата история цивилизованите хора са свързали срама с едно от най-изящните творения на природата.

За нещастие Розалин бе продукт на своята епоха, а не на тяхната. Примираше от неудобство, което усърдно се опитваше да потисне. Даже фактът, че има под ръка средновековен младеж, когото да разпита за събитията от този век, не развърза езика ѝ. А момчето очевидно говореше френския на норманите, който тя владееше.

Би предпочела то да си тръгне и да отнесе със себе си объркването ѝ. Но юношата не си отиваше, а тя не можеше да си представи какво чакка. Накрая забеляза праметнатите през ръката му женски дрехи. Надяваше се, че са за нея.

Но понеже не ѝ ги предлагаше, а стоеше там като истукан, налагаше си тя да започне разговора. И въпреки че от първостепенна важност бе да се облече, тя най-напред пожела да разбере местонахождението на своя викинг.

– Познаваш ли Торн Бладдринкър?

– Естествено. Той ми е господар.

Розалин се намръщи и попита с известно подозрение:

– От какъв тип, от благороднически или от божествен?

– Миледи?

По объркването му се досети, че въпросът ѝ му е непонятен. Затова го попита с по-прости думи:

– Как така ти е господар?

– Сестра ми Блайд ме даде на него – тук той се поизпъчи и довърши, – когато ме обучи достатъчно, ще стана негов оръженосец.

Тя и Торн току-що бяха пристигнали. Как така нещо подобно се бе случило? Освен ако тази Блайд не беше една от предишните собственички на меча. А това означаваше, че съществува опасност Торн да срещне себе си в годината, в която ги бе довел.

– Откога ти е господар?

– Близо две години.

Тя се обезпокои. Любимият ѝ не бе обяснил какво ще го сполети, ако се натъкне на другото си аз в миналото. Спомена, че Один му е препоръчал да избягва подобни инциденти и толкова. Трябваше спешно да говори с него.

– Знаеш ли къде е Торн сега?

– Да. Рано на разсъмване отиде на пристанището да разговаря с херцог Уилям.

Явно най-сетне щеше да я представи на Уилям Копелето. И възне-нието, и раздражението ѝ нараснаха, защото спътникът ѝ я бе оставил в палатката. Да я беше събудил, щяха да посрещнат заедно първия нор-мандски крал на Англия.

– Лорд Торн ми поръча да ви намеря одежди – продължи момчето – и да ви помогна при обличането, тъй като нямате прислужница.

„Поръчал е, а?“ ядоса се още повече тя. Но не възнамеряваше да си излива яда върху детето, разполагаше с по-голям обект.

– Между другото, аз съм Розалин – рече тя. – А ти как се казваш?

– Гай Дьо Анжу.

– Е, благодаря ти за дрехите, Гай. Сложи ги тук. Ще се справя с то-алета си сама.

– О, не. Беше ми заповядано да ви помогна, а аз винаги се подчиня-вам на нарежданията на лорд Торн.

На лицето му се появи израз на упорство, но тя пак се опита да го убеди, вече по-строго:

– Ако си ми необходим, ще те извикам. А сега излез и ме почакай навън, моля.

Момчето се ухили:

– Няма да се справите сама, миледи. По роклята ви има стотина шнурчета за връзване.

– Стотина? – усъмни се тя. – Покажи ми ги.

Той отдели две части от костюма ѝ и ги вдигна, за да ги разгледа. По горната жълта дреха не се виждаха никакви шнурчета, но по тъмно-синята долна риза бяха многобройни. Далеч не сто, но поне двайсет, и все на гърба. Чудесно. Вярно, трябваше ѝ помощ, но не и от някакъв си юноша.

– Добре, признавам, че няма да се справя. Но ще те затрудни ли първо да ми донесеш вода да се измия?

– Не, ще стане за секунди – грейна той при капитулацията ѝ.

– Остави тези неща тук – извика тя, когато Гай тръгна с дрехите ѝ в ръка.

– Разбира се, миледи – обърна се той, постави одеждите до нея и изхвърча навън.

Тя побърза да нахлузи ризата, преди момчето да е донесло водата. Не беше лесно. Дългите ръкави прилепнаха като втора кожа по ръцете ѝ. Явно бяха шити за по-слаба жена, понеже по тях не откри шнурчета, но това само влошаваше положението. Останалите дрехи можеха да се пригаждат към формите ѝ.

Позна автентичния стил на десети или единадесети век. Торн ги бе довел малко преди нашествието на норманите, понеже още наричаха крал Уилям „херцог“. Тя не беше против, не я интересуваше кога ще се срещне с прочутия мъж, стига срещата да се осъществи.

Гай се вмъкна в палатката с кофа вода. Безсмислено бе да го укорява, че не чука, преди да влезе, когато липсваше врата. Хрумна ѝ, че още не е научила защо е в палатка.

– Кажы ми, Гай, далече ли е пристанището?

– Не, миледи. С кон бързо се стига.

Какво ли означава понятието „бързо“ за хора, чието най-добро транспортно средство са конете? Час или два, щом като с дни яздат от град до град?

– Нямахте ли... – напрегна паметта си тя, за да ѝ подсказе как са наричали страноприемниците през единадесетото столетие – ханове близо до доковете?

Той се изкикоти и я уведоми:

– Има, но не могат побра шест хилядна армия.

Армия? Разположена там? Господи, наистина ли? Нима викингът я бе довел в навечерието на една от най-известните битки в историята?

Готвеха ли се норманите да пресекат Ламанша в залива Певънзи?

Копнееше да попита момчето за датата, но щеше да прозвучи прекалено странно, и без това позабравеният ѝ нормандски френски бе необичаен за слуха му. Щеше да попита Торн, но първо се налагаше да го издири. Планираше да се заеме с това веднага, след като се облече.

Прибра нагоре косата си, за да не пречи и без да обръща внимание на пламналите си бузи, извъртя към Гай голия си гръб.

– Ще се заемеш ли с онези дантелки, които толкова ти допадат?

– Миледи?

Тя повдигна безпомощно очи и повтори молбата си по друг начин:

– Завържи ми ширитчетата, Гай. Искам да намеря Торн.

Тъкмо бе почувствала как вътрешната риза прилепва към нея, когато той отдръпна ръце и натърти:

– О, не, длъжен съм да се грижа за вашата безопасност, докато се върне.

Едва не започна да спори с него на тази тема, но размисли. Той не би оправил дрехата ѝ, ако му противоречи. Затова измърмори:

– Така ли ти заповяда?

– Аха.

– Колко... разумно... от негова страна.

Навярно последните ѝ думи го успокоиха. Пак се зае с дантелките. След около десетина минути, които ѝ се сториха цяла вечност, той успя да приключи със задачата си и въздъхна:

– Готово.

Тя моментално нахлузи останалата част от облеклото, което се ока- за твърде дълго. Обувки с висок ток щяха да бъдат най-подходящи за него, но по това време още не бяха дошли на мода. Трябваше ѝ колан и тя погледна въпросително Гай:

– Сети ли се да ме снабдиш и с пояс?

– Да – грейна лицето му.

Бъдещият оръженосец държеше по-дребните неща прикрепени към колана си. Бръкна под туниката и извади чифт платнени обувки със съвсем тънка кожена подметка. Последва ги дълга везана лента, която явно служеше за колан или, както са му викали, пояс.

– Отлично – похвали го тя и се отпусна на дюшека, за да си сложи островърхите ботушки.

Удивително как одеждите ѝ бяха по мярка, въпреки че бе малко поедра от жените през Средновековието. Даже прилягаха прекалено точно, заключи Розалин, когато не сполучи да натъкми пояса така, че да не

изглежда нелепо. Отказа се да се мъчи с него. Просто щеше да повдига полите си отпред и да остави задната част да се влачи, както и трябваше да бъде.

– Водата, миледи – напомни ѝ юношата.

– Ще стигна и до нея – отвърна тя. – Но първо...

Изхвърча навън без да довърши изречението, за да му попречи да я спре. Той изкрещя името ѝ. По гласа му пролича, че е уплашен, но тя не възнамеряваше да спира. Ако пристанището е наблизко, нямаше да е трудно да стигне до него. Мирисът на море щеше ѝ укаже посоката или щеше да забележи стотиците кораби – над седемстотин според историческите документи. Вървеше много бързо, почти подтичваше, но все пак се оглеждаше на всички посоки за някоя по-висока мачта. Взорът ѝ срещаше единствено палатки, десетки стотици палатки. Започна да се убеждава, че кратката езда, спомената от Гай, е всъщност няколкочасов преход.

Буквално хиляди мъже се размотаваха наоколо и говореха, седяха, приготвяха си закуската на пръснати из бивака огньове, упражняваха бойни техники или лъскаха оръжието си. Малобройните жени бяха от типа, който се придвижва заедно с войската, или поне това внушаваха размъкнатите им дрехи и грубото държание.

Облеклото е било от изключителна важност през Средновековието и красноречиво е показвало принадлежността към дадена социална група. Само богатите благородници са си позволявали натруфени и елегантни дрехи. Премяната на Розалин бе качествено изработена, но тя се опасяваше, че не би я предпазила от неприятности наред армия, съставена от мъже от всички слоеве на обществото. Редиците се попълваха както от аристократи, така и от селяни. Навярно имаше и доста престъпници, понеже при такава сбирщина от хора бе елементарно да припечелват от кражби.

Запъти се обратно към палатката на Торн примирена, че в края на краищата ще се наложи да го изчака. За нещастие не знаеше как изглежда целта ѝ. Когато избяга от Гай, не се обърна назад. Надяваше се, че момчето я бе последвало и скоро щеше да я настигне.

Не бе направила и няколко крачки по обратния път, когато нечия ръка обхвана раменете ѝ и я помъкна в друга посока. Розалин се опита да откопчи, но не сполучи, неизвестният тип я държеше здраво. Погледна го и изстена. Обикновен войник, не по-висок от нея, но як като вол. Млад беше, но усмивката му разкриваше липсващи зъби, а гъстата му брада приютяваше хранителни остатъци и, предположи тя, дузина

охранени въшки.

В този момент забеляза още трима подобни нему войника. Водеше я към тях.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Твърде късно ѝ хрумна, че въпреки дрехите си на дама, прическата ѝ беше в ужасен вид, понеже си бе легнала с мокра коса. Изобщо не помисли за това, когато изскочи от палатката. Дамите от Средновековието рядко са си позволявали да излизат навън с рошава или непокрита коса.

За съжаление всеки срещнат щеше да предположи, че току-що е станала от леглото. И тъй като минаваше сама през военния лагер, щеше да си направи най-лошия извод, а именно, че снощи е била с някой войник. Щом се е съгласила да спи с един, защо да не приеме още няколко предложения?

В началото се надяваше, че събраните около нея мъже не мислят така, но от похотливите им усмивчици пролича, че оптимизмът ѝ е напразен. И това не бяха мъжете на двадесети век, които просто щяха да се извинят, ако им обясни, че грешат.

Това бяха груби и недолягани селяни, откъснати от домовете си, за да служат на амбициите на своя херцог, алчни и за най-малките удоволствия, с които да разнообразят иначе скучния си живот. Те знаеха, че скоро ще срещнат смъртта. Норманите щяха да спечелят битката при Хейстингс, но не и без жертви.

Би им съчувствала, ако не гледаха на нея като на едно от оскъдните забавления, които получават. Израженията им ясно подсказваха какви са плановете им. Без значение беше дали е посред бял ден и дали наоколо има народ. Тази групичка или беше доста отчаяна, или не се интересуваше от последствията.

Би трябвало да крещи, колкото ѝ глас държи. А тя се опита да подходи спокойно и просто ги предупреди:

– Ще викам, господа, и ще ви привлека многобройна публика, ако веднага не се отдръпнете и не ме пуснете да мина.

Единият от тях се изсмя на заплахата ѝ. Другият се пресегна, хвана къдрица от дългата ѝ коса и започна да я търка между мръсните си пръсти. Този, който я беше прегърнал през раменете, я придърпа към себе си. Повдигна ѝ се от миризмата на нечистото му тяло.

Един от мъжете залепи ръка на гърдите ѝ, а думите му смразиха кръвта ѝ:

– Ако искаш още да се присъединят към нас, жено, почвай да пишиш. Нямаме нищо против да те споделим и с други.

„Масово изнасилване, ужаси се Розалин, не, благодаря.“ Той беше прав. Не беше забелязала нито един благородник, за да се надява на героична намеса. Не бе сигурна дали и те не са жестоки като васалите си и дали просто не биха се присъединили към останалите.

В края на краищата не само викингите са изнасилвали и плякосвали след успешна битка. Норманите се подготвиха за война, а насилието бе неразделна част от средновековните сражения, нещо като награда за победителите и допълнителен удар върху победените.

В хрониките се споменаваше заслугата на лорд Уилям, който не позволил на войниците си да плякосват съседните имения, докато месеци наред държал армията си в очакване да пресекат Ламанша. Но не успял да направи същото и в Англия.

Мъжът, който я прегръщаше, отблъсна от гърдите ѝ ръката на приятеля си. Тя самата жадуваше да го направи, но сега не беше време за благодарности. Той не ѝ помагаше, а уточняваше реда им.

– Аз я открих – изръмжа той. – Аз ще я опитам първи.

Страшно ѝ се искаше другият да възрази. Едно сбиване между тях би ѝ дало възможност да се изплъзне. Но приятелят му просто се засмя и сви рамене. Не се бе шегувал, че ще си я поделят.

Розалин осъзна, че е време да излъже и да спомене няколко известни имена. Молеше се да не са толкова невежи, че да не знаят кои са важните личности тук.

– Гостенка съм на херцог Уилям и отивам да се срещна с него. Доведеният му брат Одо, епископът на Байо, ме придружаваше, но бяхме разделени. Ако някой от вас бъде така добър да ме заведе при херцога ще се погрижа да бъде възнаграден.

– Ще те заведе, където искаш, жено... след като взема моята си награда – отговори мъжът. Обърна я към себе си и приближи уста към нейната.

Щеше да повърне, ако я целуне. И слава Богу, защото не можеше да измисли с какво друго да го спре. Съпротивата не беше изход. Не защото не бе удряла човек през живота си. Боричкането просто би привлякло вниманието на подобни типове, които да участват в нейното поругаване. И без това бяха достатъчно. Въпреки това, когато влажната му уста мокри стиснатите ѝ устни, коляното ѝ се насочи към слабините му. Не успя да го улучи, но нещо все пак го удари и събори. Тя щеше да падне с него, но някой я хвана за ръката и я дръпна назад толкова силно, че едва не изкълчи рамото ѝ.

Нападателят ѝ стенеше на земята и се превиваше от болка.

Притискаше ухото си с ръка, а през пръстите му се стичаше кръв. Розалин се обърна и видя кръв по металната ръкавица на великолепен рицар в стоманена ризница. Тя така блестеше на утринните слънчеви лъчи, че Розалин изпита нужда от чифт тъмни очила.

Рицарят беше висок и широкоплещест, а русата му коса бе късо подстригана според нормандската мода. Смарагдово зелените му очи изучаваха по-скоро нея, отколкото поваления грубиян. Последният се опитваше да се измъкне незабелязано. Другите вече се бяха пръснали кой накъде види и тя остана насаме със спасителя си... и с Гай Дьо Анжу.

Зърна момчето зад гърба на непознатия мъж. От напрегнатото му лице разбра, че именно то е довело нейния защитник, след като само не би могло да я отърве от яките войници. Явно е било съвсем наблизо, забелязало е какво става и се е погрижило да извика някой, който действително да успее да я спаси.

Беше безкрайно благодарна. И доста разстроена, иначе веднага би доловила възхищението, с което мъжът я оглеждаше. Но отбеляза факта, че е страшно привлекателен.

Едва потисна желанието си да се размее. Спасил я бе автентичен рицар в блестящи доспехи, а на всичко отгоре бе и красив. Това е прастара фантазия, но жените от двадесети век се надяваха да се осъществят единствено в сънищата им. Разбира се, вторият начин бе да се пренесат в миналото като Розалин. А тя предполагаше, че такова пътуване не се извършва често, защото едва ли имаше други прокълнати мечове като този на Торн.

Щеше да го попита. Любопитна бе какво е направил, та вещицата Гунхилда да го прокълне. Но точно сега той не беше тук, а тя трябваше да изкаже своята благодарност.

– Благодаря – каза тя на непознатия и се усмихна, за да подсили жеста. – Вашата намеса беше съвсем навременна и аз я оценявам дълбоко. Благодаря и на теб, Гай, за пристигането на добрия рицар.

– О, няма защо – промърмори момчето. – Ако бяхте останала там, където...

– Да, прав си – прекъсна го тя, преди да започне да и се кара. – Появявай ми, няма да повторя тази грешка. Не предполагам, че толкова обикновени войници се навъртат тук...

Розалин не довърши мисълта си, за да не я вземат за пълна глупачка и да не се усъмнят, че е от друг век. Жените от тяхното време бяха наясно с установените граници и рядко ги прекриваха. И прекрасно

знаеха какво ще им се случи, ако минат през военен лагер без придружител.

– Те са сурови момчета и не знаят как се говори с дама – рече рицарят.

Тя би могла да отговори и то доста остро, че тази сбирщина знаеше точно какво не трябва да правят. При нормални обстоятелства казаното щеше да е вярно, но откога ли тези бойци седяха тук без съпруги, които да удовлетворяват плътските им потребности, без пари, за да купят малко от времето на постоянните придружителки на войниците. Но една дама не би споменала такова нещо.

С уверената си забележка той всъщност бе отрекъл да е имало истинска опасност. Затова тя вметна:

– Каквото и да е било желанието им, много се радвам, че им попречихте.

– За мен бе удоволствие, красавице – отвърна галантно той. – Ако ви е необходимо нещо друго...

– Тя е под закрилата на Торн Бладдринкър – намеси се Гай.

– Тогава наистина не ѝ трябва чужда защита – промълви рицарят и въздъхна. – Колко жалко!

Розалин се изчерви. Мъжът я оглеждаше твърде открито. Като че ли беше променил мнението си за нея и размишляваше дали да не вземе това, което войниците не бяха получили. Но тя си припомни, че средновековните рицари са защитавали дамите и са оставали кавалери в отношението си към тях.

Вероятно Гай усети нарастващото напрежение. Приблужи се до нея и я хвана за ръката с надеждата да я отведе без повече неприятности. Всъщност я придърпа, за да заобиколят благородника, който споеше на пътя им.

– Хиляди благодарности, господарю – беше всичко, което измънка той на раздяла.

Розалин за малко да го удари за грубостта му. Сдържа се, но не тръгна с момчето, преди да каже:

– Сбогом и още веднъж благодаря. Ако някой ден мога да върна услугата...

Той отметна глава назад и се разсмя, от което бузите ѝ пламнаха.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

– Какво толкова смешно казах? – попита тя Гай, докато бързаха по тясната пътечка между палатките.

Той не забави ход, но отговори:

– Като че ли се надявате някой ден да бъде нападнат от жени, та ви да ги прогоните.

– Нищо подобно! – отвърна тя възмутена.

– Напротив – настоя той. – Как иначе ще върнете услугата, ако не...

Той не довърши репликата си. Когато усети, че момчето се смущава, тя осъзна, че неговото „ако не“ предполага нещо неприлично. Бузите ѝ пламнаха. Поне рицарят не се беше сетил за това... Или беше? Навярно за това се разсмях?

Раздразни се от изчервяването си. Беше интелигентна жена с опит във всички аспекти на живота, особено след като Торн я беше освободил от девствеността ѝ. Всъщност, имайки предвид времето, в което се, намираще, тя сигурно бе най-образования човек в целия свят.

Какво невероятно удоволствие ѝ доставяше тази мисъл след дългите часове на учение и лишения от социални контакти, за да получи повисоки оценки. Но едновременно ѝ беше забавно. За какво, в края на краищата, щеше да ѝ служи тук това образование?

Но все пак се успокои, неудобството ѝ намали и успя да попита младия си придружител:

– Кой беше рицарят, когото извика? Известен ли е?

– Известен? – повтори той снизходително. – Всеки, който е близо до херцога, е важен, миледи, а Рейнар Дьо Морвил е много добър приятел на Робер Дьо Мортан.

Той не обясни кой е Робер Дьо Мортан, само го спомена, като че ли беше прочута личност. И тя действително знаеше кой е той – един от доведените братя на херцог Уилям, въввлечен в настоящата кампания, както Одо.

Ако сър Рейнар е приближен на Робер, той беше на път да се издигне. И да не беше на висок пост сега, положително щеше да го заеме, когато Англия бъде победена, а земите ѝ – поделени между поддръжниците на Уилям. Освен ако не загине в някоя от бъдещите битки.

Това не ѝ се понарави. Искаше ѝ се да знае какво ще се случи с него. Но доста от бароните на Завоевателя бяха сменили имената си след

установяването си в Англия и първоначалните им имена не фигурираха в анализите.

Най-сетне стигнаха до палатката, но Гай не пусна ръката ѝ, докато не влязоха вътре.

– Ще стоите тук, докато нашият господар се върне.

„Нашият господар?“ Торн не ѝ беше господар. Розалин се чудеше как ги възприема Гай и какво му бе казано за нея и викинга. Обаче не би го попитала. Отговорът можеше да не ѝ хареса. Беше преживяла достатъчно конфузни моменти за днес.

Повелителният му тон доста я подразни, ако не заради друго, то поне защото някакво си четиринадесетгодишно момче си позволяваше да заповядва на двадесет и деветгодишна дама. Даже юношите да струват повече от една зряла жена тук, тя не би се подчинила и на този обичай след всички останали ограничения, които се налагаше да спазва в това столетие.

Отвърна му с тон, който смяташе, че не би довел до противоречия:

– Ще стоя тук, Гай, понеже така желая. Няма нужда някой да ме наглежда, така че хайде да пообиколиш наоколо и да накараш Торн да се върне по-скоро.

Бузите му почервеняха от яд. Интонацията ѝ вероятно му напомни за майка му. Едва ли друга жена се бе осмелявала да му заповядва. Момчетата през Средновековието са били под попечителството на бащите си. Онези, с ранга на Гай, са били отделяни от домакинствата в ранна възраст, за да бъдат подготвени от по-опитните рицари.

Не изпълни нареждането ѝ, просто се обърна и излезе. Розалин въздъхна. Предполагаше, че не бе никак умно от нейна страна да отблъсне един от малкото хора, с които се беше запознала тук. Сблъсъкът с войниците явно я бе разстроил повече, отколкото бе очаквала, и не беше в състояние да преодолее раздражителността си. Не трябваше да се впечатлява от факта, че юношата реагира нормално за времето си. Като преподавател я бяха обучавали да се справя с младите хора.

Недоволна беше от себе си точно толкова, колкото от Торн и оръженосеца му. Вървеше напред-назад из палатката, нетърпелива викингът ѝ да се появи. Не ѝ беше лесно с тези дълги поли, които постоянно подритваше.

Мина час, после още един. Започна да подозира, че Гай не е отишъл да доведе Торн, както тя му бе предложила. В своя гняв може да е решил да я остави да се пържи на бавен огън цяла сутрин. Слънцето превръщаше палатката в задушна пещ.

Към обяд вече се потеше обилно, а стомахът ѝ роптаеше от глад. Двете неудобства влошиха допълнително настроението ѝ. По тази причина в мига, в който пристигна Торн, се нахвърли върху него.

Дори не му даде време да се изправи, след като се беше навел, за да влезе в палатката. Разкрещя се срещу него с яростен блясък в очите:

– Крайно време беше! Как се осмеляваш да ме довлечеш тук и да ме изоставиш? Ако не познавах вашата история толкова добре, щях сериозно да загазя тази сутр...

Спря рязко по средата на изречението, тъй като внезапно краката ѝ се отделиха от земята. Торн я бе хванал за раменете и с няколко силни раздрусвания я принуди да преглътне думите си. Но той не пропусна да я укори:

– Как смееш да напускаш тази палатка, шом като изрично ти е забранено, жено? Не те ли е грижа за собствената ти безопасност? Представай ли си какво щеше да стане...

– Задръж! – прекъсна го тя. – Няясно съм какви щяха да са последствията, ако добрият сър Рейнар не беше дошъл навреме. Но нямаше да попадна в такава неприятна ситуация, ако беше до мен, когато се събудих тази сутрин. Тук сме заедно, Торн, забрави ли? Няма да излизаш и да вършиш своята работа, докато аз седя в палатката и се чудя какво да правя. А и малкият грубиян ме издаде, нали?

– Грубиян ли?

– Момчето, Гай – и добави по-остро: – Нали не вярваш, че ще се подчиня на разпорежданията на този тийнейджър?

Той я раздруса още веднъж, защото предишните му действия явно не бяха довели до нейното разкаяние. Розалин отговори с намусена гримаса точно пред лицето му. Караше я да се чувства като дете, понеже беше толкова по-висок от нея, а и хората – поне хората от нейния век – не се отнасяха към една зряла жена по подобен начин.

Въпреки че „тийнейджър“ не бе дума от речника на викинга, сигурно бе разбрал, че се касае за Гай.

– Надявах се, че имаш достатъчно ум, за да не сториш това – рече той. – Гай беше получил точни указания как да се грижи за теб. Не те ли уведоми?

– Той само спомена, че ще ме пази.

Той се намръщи и тя усети неудобство, че е използвала като извинение буквалния превод на думите на момчето. И двамата знаеха, че прекрасно го е разбрала, но независимо от всичко е излязла от палатката.

– Никога не нарушавай изричните ми заповеди – наблегна той, – без значение кой ти ги предава. Заради твоята инициатива, сега съм задължен на човек, на когото не бих желал да съм.

Това ли го беше ядосало? Или фактът, че тя може да пострада сериозно? Тази мисъл я нарани и тя подхвърли подигравателно:

– Добре де, не е чак толкова страшно.

Спечели си поредното яко раздрусване. Осъзна, че се налагаше да изчака, докато я пусне на земята, преди да се упражнява в саркастични забележки, Крайно време беше да я свали долу. Понечи да му каже, но той не беше свършил с нея.

– Ще стане страшно за теб, когато научи, че ти си моя метреса, а не съпруга.

Розалин не се заблуждаваше за средновековния еквивалент на „любовница“ – жена, към която никога не са се отнасяли с уважение, както в миналото, така и в двадесети век. Тя изкрещя:

– Какво? Как смееш...

– Ако е достатъчно смел, ще си поиска да му се плати за услугата... в натура.

– Той... той не би... – заекна тя вбесена, после додаде: – И предполагам, че ти ще ме дадеш, ако го направи.

– Не. Ще го убия.

Това я разстрои още повече.

– О, разбира се, той върши нещо похвално, а ти се втурваш да му отсечеш главата. Що за благодарност ще е това? Вместо да отвърнеш с едно „Не, няма да я имаш“...

– Това ще е обида, която...

– Да не чувам такива мъжки глупости, Торн. И как, по дяволите, ти хрумна да ме обявиш за метреса?

– Бях принуден да го кажа на лорд Уилям, за да му бъдеш представена по-късно. Той предварително ме беше попитал, а е известно, че не съм женен.

– Защо не му обясни, че съм дама, изпаднала в затруднение, на която си помогнал? Или сестра, която е дошла да те види? Или приятелка?

– А когато види как те гледам?

Розалин възкликна нетърпеливо, безсилна да се освободи от ръцете му и извика:

– Пусни ме!

Той я свали долу и въздъхна:

– Какво ще правя с теб?

Въпросът му я извади от равновесие. Като че ли беше досадно време, с което викингът трябваше да се справи.

– Нищо – уведоми го тя. – Не носиш отговорност за мен.

– Напротив, явно не познаваш това време толкова добре. Тук жени-те са закриляни – или от бащите и съпрузите си, или от лорда, на който семействата им са васални. Никога не са оставяни сами да се грижат за себе си. Ако са без мъжка закрила, не оцеляват дълго.

Ядосваше я факта, че не бе в състояние да му противоречи, макар че изказването му беше отвратително, себично и нечестно. Равенството на половете се бе утвърдило едва по нейно време, което само потвърждаваше колко дълго са господствали средновековните схващания. Наричаха го защита. За нея беше благозвучно име за робство.

Неспособно да обори последното му твърдение, тя го атакува по друг въпрос, за който имаше право да се сърди.

– Следващия път, когато решиш да ни пренесеш във времето, Торн, бъди любезен и ме уведоми предварително. Скитането из непознати места е най-сигурният начин да ми развалиш настроението.

– Забелязах.

– Не, не си – поправи го тя. – Не видя настроението ми, защото не беше тук, когато се събудих. Защо, по дяволите, не ме изчака, за да отидем при херцога?

– Защото дори не се беше зазорило, когато станах, а ти се нуждаеш от почивка, особено след снощи.

Тя мълчаливо го изгледа, тъй като я бе накарал да се изчерви при спомена за случилото се между тях миналата нощ. Какъв подъл ход да предизвика нежни чувства и спомени по средата на спора. Нямахше да се хване на тази въдица, затова потисна спомена и принуди възбуденото си тяло да се успокои. Обърна се бързо, за да се отдалечи.

За нещастие забрави да ритне полите си, преди да пристъпи. Препъна се в тях и захлупи лице на пода. Страшно се сконфузи. Как може да е толкова непохватна, след като се бе справила сравнително добре в спора? Нямахше да помръдне оттук, никога – или поне докато той не излезе от палатката.

Торн не бе съгласен с нея. С една ръка я обърна по гръб. С другата хвана нейната и тъкмо щеше да я изправи, когато внезапно промени намерението си. Коленичи до нея. После гърдите му се притиснаха до нейните, а устните му ѝ напомниха колко обича да я целува.

Толкова но въпроса за оплакванията, недоволството и лошото настроение. Съвсем лесно я накара да забрави за какво се бяха скарали.

Измина доста време, преди в главата ѝ да се появи свързана мисъл. Но тя честно си призна, че хич не я е грижа за това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

– Правиш го много добре – прошепна Розалин, а пръстите ѝ галеха гърдите на викинга.

Не бяха нужни повече обяснения. Торн се изчерви, а тя се засмя. Не беше свикнал с откровеността на двадесети век. Тя също не бе дискутирала открито този въпрос, но някак си усещаше, че с лекота би споделила с него каквото и да е.

– Вярно е, знаеш го – продължи тя. – Не че имам голям опит в тези неща, имай го предвид. Но за няколко минути ме накара да достигна на два пъти върха. Гарантирам ти, че средният американец рядко би се похвалил с такова постижение – освен ако не се фука.

– Говориш неприлични неща – измърмори той.

Дали не се беше изчервил по-силно? Тя се усмихна. Беше наистина забавно да се види как този едър, безстрашен, закален в битки викинг изпада в неудобство от нейните сексуални подмятания.

– Как може нещо толкова красиво да е неприлично? – попита го тя.

– То е за правене, не за обсъждане.

– Защо?

Той се наклони да стане – неговият начин да избегне темата. Все още лежах на върху пода, където бяха изживели нещо прекрасно. Тя се облегна върху него, за да го спре. Той се отпусна, но изражението му издаваше недоволство.

– Хайде, назови ме дръзка, нали ти е на езика?

– Наистина си такава – изсумтя той.

– Все още не си ми пояснил защо.

– Така свободно се изказват само проститутките и...

Помисли, че е по-добре да не довърши. Умно от негова страна, но прекалено късно, тъй като за нея беше съвсем естествено да продължи изречението му.

– Метресите? – рече тя и се учуди, че този път не се ядоса на думата. Дори успя да попита: – Това, което направихме току-що не ме ли превръща в твоя метреса? Поне според начина ти на мислене?

– Превръща те в моя жена.

– Каква е разликата? – вдигна тя скептично вежди.

– Един мъж не се жени за метресата си.

Розалин застина, когато го чу. Обзе я паника, но и някакво

противоречиво усещане, подобно на радост. Радост? Сигурно грешеше. Да се ожени за Торн Бладдринкър? Разбира се, че не. Той беше на хиляда години, бе в състояние да я напуска, когато си поиска. Навярно е полудяла, щом през ума ѝ изобщо минаваха подобни идеи.

И въпреки това, нищо на света не би я спряло да доуточни:

– Ще се ожениш за мен, така ли?

– Да.

А после колебливо и със затаен дъх промълви:

– Молиш ме да се омъжа за теб?

– Когато ти предложи, ще го разбереш съвсем ясно, Розалин.

Гъста червенина обля лицето ѝ.

– Значи не ми предлагаш?

– Необходимо ти е малко укротяване, за да станеш добра съпруга – отвърна той спокойно.

Тя се надигна и коленичи до него. Шоколадено кафявите ѝ очи проблеснаха с омраза:

– Укротяване? Укротяване! Аз не съм някакво проклето животно, което да играе по свирката ти. Изясних това в предишните ни разговори. И няма да се омъжа за теб, даже и да беше...

Не ѝ предостави възможност да довърши речта си. В миг вече лежеше по гръб, а тялото му наполовина покриваше нейното. По този чувствен начин ѝ припомни, че са все още голи.

Но мислите му не бяха заети с любовна игра.

– Ти имаш нужда от опитомяване, жено, страшно си опърничавя – упрекна я той.

Тя ахна:

– Не съм!

– Не си ли? – реагира той. – Не крещиш ли при най-нищожната провокация? Не ме ли нападаш за недостатъци, които само ти виждаш? Ама наистина, прекалено често не си в настроение.

Ядът на Розалин съвсем се разпали, но някак си успя да запази спокоен тон:

– Махни се от мен, негоднико.

Големият негодник ѝ се ухили:

– Не, много ми е удобно така. Тази близост позволява бързо да ти запуша устата, ако решиш отново да крещиш.

Имаше предвид, че целувките му я карат да млъкне. Бяха му помагали преди. Вероятно си мислеше, че така ще става всеки път. Щеше да се разочарова, ако опита и сега. Но тя копнееше да се изправи и да се

махне от него веднага. Почти се задушаваше от обидите, които беше получила току-що. Обаче откри, че да премести голямото му и тежко тяло е непосилна задача, освен ако той не ѝ помогне. А точно в този момент той не бе готов да ѝ съдейства.

– Добре, какво искаш, за да се махнеш от мен?

Погали я с пръст по бузата и каза:

– Наистина ли държиш да го направя?

– Точно сега да.

Той се раздвижи, но не я остави на мира. Вместо това я покри изцяло и я притисна. Главата му се настани върху гърдите ѝ. По някаква непонятна причина или не ѝ беше повярвал, или щеше да следва прищевките си, независимо от мнението ѝ. Искрено се надяваше да не е чак толкова своеволен.

– Споменах ли ти колко привлекателна изглеждаш в тези дрехи?

Променяше темата за да разсее гнева ѝ, и за момент успя. Споменаването на облеклото ѝ припомни, че Торн носеше нови одежди, различни от оставените под душа миналата нощ. А със сигурност не беше взел дългата си кафява туника и гамашите с кръстосано връзване от гардероба на брат ѝ.

– До Валхала ли ходи за нови дрехи? – попита тя, без да размисли. Той се надигна. По усмивката му разбра, че се забавлява.

– Как тогава бих могъл да се върна тук без да ме повикаш?

Тя мразеше глупавите въпроси, особено когато сама ги задаваше.

– Откъде намери удобно облекло за толкова кратко време? Не си стандартен размер, та всичко да ти става.

– Облеклото си е мое, от предишното ми пребиваване тук. Сложил съм и други в ей оня сандък.

Тогава тя си спомни старите съмнения и всички подробности, които възнамеряваше да научи. В момента не и се събираше информация, но някои въпроси не търпяха отлагане, например...

– Няма опасност да срещнеш самия себе си, нали?

– Не.

– Но това момче Гай се държеше така, като че ли те познава отдавна.

– Да, така е.

– Добре, нека допуснем, че мозъкът ми не функционира с пълна сила днес, така че не те разбирам.

Викингът улови иронията в тона ѝ, но срещна трудност да разбере съдържанието на забележката ѝ.

– Нито пък аз схващам какво имаш предвид.

Розалин въздъхна и се опита да уточни:

– Ако мислех нормално, сигурно щях да проумея това сама. Но тъй като не се справям, защо не ми го обясниш? Бил си тук и преди. Твоят бъдещ оръженосец те познава. И пак нямало опасност да се натъкнеш на другото си аз?

– Вече съм напускал това време веднъж. Доведох ни тук в самия ден, в който собственичката на моя меч е престанала да съществува. Така че бях освободен от вашия свят, за да се върна в моя.

– Престанала да съществува? Починала ли е?

– Така предполагам. Винаги това е било начинът временно да се освободя от Проклятието на Бладдринкър. Единствена ти от притежателките му беше готова да ме отпратиш. Другите с готовност приемаха силата на меча ми и ме задържаха в своето столетие. Никоя от тях не пожела да се раздели с меча, да го даде или продаде на някой мъж, което би ме освободило. Бях свързан с тях, докато не умрат.

– Но ти не знаеш със сигурност дали жената е умряла. Не си бил свидетел, нали?

– Не, тя живееше в Анжу.

Розалин си спомни какво бе казало момчето – че било пратено при Торн за обучение.

– Била е сестрата на Гай, нали? Блайд ли се е казвала?

– Той е говорил за нея?

– Да, тази сутрин.

Торн кимна:

– Да, тя и брат ѝ бяха под настойничеството на лорд Уилям. Нейната преданост заслужаваше възхищение. Бях тук по нейна заповед – да охранявам Уилям и да подпомагам начинанието му.

– Защо прие? Ти нямаш причина да се намесваш в надпреварата за английския трон... не, не ми отговаряй – измънка тя с леко отвращение. – Тъп въпрос. Всяка предстояща битка е подходящо място за теб.

Той избухна в смях:

– Твърдиш, че ме познаваш добре, нали?

– Когато става дума за сражения – изсумтя тя. – Да, считам, че съм на прав път относно теб.

По лицето му се изписа объркване и тя се поправи, преди да я попита:

– Тоест, надявам се, че не се лъжа за чувствата ти относно войните.

– Може би. Но в този случай мисля, че каузата е доста добра.

Уилям е истинският крал на Англия. Англичаните ще съжаляват, че избраха узурпатора Харолд Годуайнсън вместо него.

Прииска й се да се засмее. Между другото, в състояние бе да посочи десетина научни източника, които не бяха съгласни с правото на норманите върху английската корона. Уилям Копелето е бил просто един амбициозен мъж. Въпреки това, историята си е история и не е редно да се пренебрегва. Човекът наистина бе станал първият нормандски крал на Англия и наготово е поднесъл страната на своите потомци. Но тя не би спорила с Торн за това. За разлика от него знаеше фактите, които подкрепят двете страни в спора, но не желаше да се възползва от предимството си. Освен това се сети, че искаше да знае колко време им остава преди норманите да отплават за Англия.

– Какъв ден е днес? – поинтересува се тя.

Той се ухили:

– Празничен ден. Флотата, която се събираше цяло лято, вече е достатъчна да пренесе армията наведнъж. Всичко е готово, а получихме и новини, че Харолд Годуайнсън е напуснал укрепленията си на южния бряг. Утре ще отплаваме.

– Уилям с открил, че противникът му е бил принуден да разпусне войската си поради липса на провизии? – попита тя развълнувано. – Невероятно. Разбира се, документирано е, че Харолд е бил принуден да вземе такова решение поради разпръскването на по-голямата част от бойците му – предимно селяни, заради приближаването на жътвата. Но никъде не е записано, че Завоевателя е знаел за това.

Торн сви рамене:

– Това е маловажно.

– Не е. Това е неизвестна подробност, която се надявах да науча с идването си тук. Можеше просто да отговориш на първия ми въпрос и да споменеш датата и аз щях да ти кажа какво точно ще се случи. Как разбра Уилям за завръщането на Харолд в Лондон?

– Новината се получи при разпита на английски шпионин.

Тя премигна, като си представи на какви мъчения е бил подложен бедният човек, за да издаде такава важна тайна на врага.

– Интересно. Това обяснява защо Уилям е толкова нетърпелив и беснее срещу северния вятър, който му пречи цели две седмици да отплава от Сент Валери.

– Сент Валери? Ние ще тръгнем от устието на река Дайвс, където е събрана цялата флотилия.

– Да, да – каза тя снизходително. – Но корабите ще се преместят до

Сент Валери на река Сом, за да бъдат по-близо до целта.

– Защо мислиш така? Защо да не отплаваме директно за южния бряг на Англия, щом сме осведомени, че в момента не е защитен?

– Защото ако разстоянието е по-кратко, има по-голям шанс да се избегне английската флота... Чакай малко! – намръщи се тя. – Ако Уилям знае, че Харолд се е върнал в Лондон, знае ли също, че английската флота се е разпръснала? Това ли е причината, поради която той тръгва за... Не, няма значение. Документирано е, че премества корабите си в Сент Валери на дванадесети септември, независимо от това, какво е научил за действията на английските войски.

– По-добре смени книгите си. Днес е първи септември, а утре ще отплаваме за Англия.

Розалин пребледня.

– Не може да бъде. Не е станало така.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Розалин предпочиташе да провери фактите, вместо да изпада при-
бързано в паника.

– Може да си сбъркал датата, нали? – настоя тя. – Може да си ни
довел тук в друг ден, което означава, че твоето „аз“ се разхожда някъде
наоколо и ще се сблъскате всеки момент.

– Не, това е точната дата.

– Не е възможно – каза тя, а страховете ѝ нараснаха, въпреки че ре-
шително се опитваше да ги потисне. – Попита ли някого? Спомена ли
някой изрично, че е първи септември?

– Самият лорд Уилям – отвърна той, – когато уведоми бароните си,
че ще тръгнем със сутрешния прилив.

Тя поклати глава. Отчаяно търсеше начин да оспори обезпокоител-
ното му изявление и го откри след няколко минути на душевна агония.

– Не е успял! Ами да, това трябва да е обяснението. Сигурно херцо-
гът наистина е възнамерявал да отплава за Англия утре. Но внезапно не-
що ще му попречи – нещо, което не е било документирано. В края на
краищата ще отплава на дванадесети, както посочва историята. И недей
да ми клатиш глава. Това ще стане.

– Какво ще му попречи, когато е дошло време за атака, а корабите
са натоварени и готови за път?

– Северният вятър, например. Това е задържало корабите в Сент
Валери на дванадесети и...

Тя не довърши. Нещо не бе наред. Ако влиянието на северния вя-
тър е било отбелязано в анализите в единия случай, защо е било пропусна-
то във втория? И двете събития са еднакво важни, както и появата на не-
известния шпионин. Историята разказваше за друг шпионин, заловен и
върнат на крал Харолд със съобщение, в което Уилям се хвали, че ако
не пристигне в Англия до една година, Харолд може да отпише заплаха-
та от него. Защо тогава не е споменат този, чиито признания почти...

– Я почакай – намръщи се тя. – Щом сме едва първи септември, ин-
формацията, получена от шпионина, е лъжлива. Харолд Годуайнсън не
напуска южната част на страната до осми този месец. Тръгнете ли утре,
ще попаднете в засада, която навярно ще коства на Уилям короната на
Англия.

– Шпионинът...

– Сигурно е бил изпратен нарочно, за да бъде хванат и да ви предаде лъжливи сведения.

– И да умре?

Розалин трепна. Логично бе да се досети, че такава ще е съдбата на нещастника.

– Недей да бъдеш такъв неверник. Подобни жертви, по всякакви причини, са правени много пъти и преди. Понякога човек отдава живота си доброволно, само от чувство за вярност към някого или нещо. Но най-правдоподобно е заключението, че е обречен, че така или иначе ще умре заради престъпления или от неизлечима болест. Предполагам, че могъщ патрон му е обещал добре да се погрижи за семейството и близките му.

– Сигурна ли си?

Тя въздъхна:

– Не, разбира се. Но съм сигурна, че Харолд ще бъде направо щастлив, ако норманите се появят точно сега, когато все още разполага с цялата си мощ, включително и с армия, доста по-голяма от тази на Уилям. Още не му се е наложило да се изтегли на север, за да спре брат си Тостиг и норвежката заплаха.

– Норвежката заплаха ли? Харолд Хардрада Норвежки най-сетне ще атакува?

За момент учудването му я изненада. Тази битка е била последната голяма атака на викингите и последният значим триумф на староанглийските войски. Но тя забравяше, че Торн бе напуснал столетието на тази дата, на първи септември, а сражението се бе състояло по-късно същия месец. Няколко дни след него Уилям бе отплавал за Англия. Повечето учени са единодушни, че ако скандинавският крал не бе нападнал по внушение на Тостиг точно в дадения момент, херцог Уилям не би спечелил при Хейстингс.

Явно при следващите привиквания на Торн той не си бе направил труда да научи от историческите книги изхода на известните му битки. А Розалин в момента не желаше да се впуска в уроци на тая тема. Той все още лежеше върху нея. След като осъзна, че нищо неизбежно не се е случило и че нещата могат да се оправят с кратък разговор с Уилям на разсъмване, страховете ѝ понамаляха. Започна да усеща тежестта на голото тяло на любимия си, който толкова удобно се бе настанил върху нея.

Затова му поясни набързо:

– Да, Хардрада нападнал и загубил. Но войската на Харолд

Годуайнсън се изтощила от непосилното придвижване на север, за да се справи с норвежкия крал. Според някои, в Лондон се били върнали едва половината от призованите мъже, когато той научил, че норманите са стъпили на английския бряг. Така че се втурнал на юг само с част от армията си. Но бойците му били много уморени от преходите, а войниците на Уилям, макар и по-малко на брой, били свежи и по-годни да се сражават. Както и да е, това ще стане след седмици. Достатъчно е Уилям да не тръгне утре...

– Пак те питам, защо да отложи заминаването?

– Ще го осведомим, че шпионинът го е измамил и че крал Харолд още пази бреговете на южна Англия с по-силна войска.

– И какви доказателства ще му предложим?

Розалин изстена. Толкова просто ѝ се бе сторило да предупреди херцога за капана, но не бе отчела как ще го приеме. Ако се опита да твърди, че знае, бъдещето, особено неговото, Уилям Нормандски ще я заклейми като вещица и ще я хвърли в най-близкия затвор да чака кладите на Църквата. А това няма да попречи на корабите му да се отправят към Англия утре сутрин.

– Е, добре, няма да се намесваме – поправи се тя. – И без това, ако кажем на някого тук какво му предстои, ще се намесим в хода на историята. Не смее да поема подобна отговорност. Но непременно нещо ще се случи и войната ще протече по предначертание. Предполагам ще научим, ако изчакаме.

– А ако не...

– Даже не си го помисляй – сряза го тя. – Историята не се е променила, само не е отразила това неочаквано развитие на събитията, защото те не са променили нищо. Сега ще се дръпнеш ли от мен? Искам да се облека и да се запозная с именитата личност. Нали за това сме тук?

Той не помръдна, а отвърна:

– Ще се наложи срещата ти с лорд Уилям да почака, Розалин. Днес ще бъде прекалено зает с подготовката за заминаване.

Тя не скри разочарованието си:

– А утре, предполагам, ще бъде прекалено зает с отменянето на заповедите си.

– Ако вместо това не тръгнем.

Каза това с усмивка, която я подразни. Промените в историята не биха го засегнали, естествено, така че защо да не му е забавно? Не живееше постоянно в реалния свят, а за по някоя и друга година, на различни места, кой където го повика.

Беше роден преди днешния ден. Но това не се отнасяше за нея. Отклоненията от събитията в единадесети век щяха да я засегнат, както и всичко познато. Навярно би престанала да съществува. Това щеше да освободи Торн да се върне във Валхала, нали? Нищо чудно, че се усмихва. Сигурно се надява, че норманите ще отплуват на сутринта.

А ако го направят... не, дори не й се мислеше за това. Историята не може да се обърка. От друга страна, шпионинът и това, което ще предотврати действията на норманите, щяха да бъдат чудесен материал за книгата й. Но необходимостта да тръпне в очакване щеше да й опъне нервите. Обичаше загадките, но не когато участва в тях.

– Понеже трябва да убием останалата част от деня, защо не ми покажеш пристанището? – предложи тя. – Изпитвам огромно желание да видя „Мора“, корабът, който жената на Уилям му е дала за това нашествие.

– Първо ми обясни как така ще убиваме деня.

– Това е просто езикова... няма значение. Исках да кажа, че разполагаме с часове за губене, а нямаме никакво занимание...

– Ще намериш достатъчно време за разходка из пристанището, Розалин. Но ми хрумна нещо по-добро и то ще ти отнеме останалата част от деня.

И тъй като беше в подходяща позиция да приложи на практика идеята си, Розалин лесно разбра какво ще я ангажира. Той. И не я излъга.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Трудно ѝ беше да му се сърди. Мъж, който неуморно доставя удоволствие но цял ден и по цяла нощ, е истинско съкровище. Чувстваше се на седмото небе, когато разполагаше с прекрасното тяло на Торн, а то бе не само готово, но и жадуваше да бъде щателно изследвано. Безчет пъти я доведе до оргазъм и тя само смътно си спомняше, че я бе хранил по някое време.

Изживяването бе неопишуемо, незабравимо. Въпреки че се бяха самозабравили, не изпитваше преситеност или изтощение. Той беше твърде нежен с нея и приятните усещания преобладаваха.

А имаше основания да му се гневи. Подозираше, че я бе любил толкова дълго, за да отвлече вниманието ѝ от предстоящите на разсъмване събития – или от това, което ще ги предотврати. Според Розалин времето трябваше да се прекара в анализ на ситуацията и в определяне на вероятните изходи от нея, вместо да се отдават на задоволяване на страстите си.

Сънят ѝ бе кратък, накъсан и мозъкът ѝ работеше мудно. Оставаше час до зазоряване, но ѝ стана ясно, че лагерът се вдига и навярно работата бе продължила цяла нощ. Един бърз поглед навън потвърди предположенията ѝ. Почти никой не бе останал в района. Армията на Уилям се бе изтеглила към корабите. Щяха да потеглят.

Засега успяваше да не изпадне в паника. Изхвърли Торн от палатката. Възложи лично на Гай неприятната задача да я събере и да опакова вещите на господаря си в каруцата за багаж, с която се бе снабдил, макар че бе цанил неколцина селяни да помагат. Момчето бе осведомено с кой кораб ще пътуват и щеше да ги последва.

Розалин започна да го увещава да не се безпокои, защото тя и господарят му ще се върнат като всички останали, но Торн я прекъсна. Чак когато в галоп се отправиха към брега, той ѝ напомни, че не трябва да показват знанието си за другия възможен изход от морската операция. Или нещо от този род. Не схвана всички думи, толкова бързо се движеше, но беше прав.

Отново бе действала не според плана им, но си имаше извинение – умът ѝ реагираше неадекватно поради безсъние. Повтори си, че извинения не се приемат, тъй като пътуването във времето е твърде сериозно. Малка тяхна грешка бе в състояние да промени съдбата на милиони, а

някоя по голяма – да изличи съществуването на нови милиони, включително и на нея самата.

Слънцето не беше изгряло съвсем, когато стигнаха все още изпълненото с народ пристанище. Розалин се надяваше, че стотиците кораби в устието на реката са готови, за да навлязат в пристанището и да натоварят мъжете. Напразно. Пусналите котва кораби бяха не първите, а последните, в които се качваха хора и коне. Останалите съдове просто чакаха прилива, за да потеглят.

Явно още нищо не бе попречило на преждевременното заминаване на армията на Уилям. А ако наистина отплаваха...

Не, все пак имаше малка вероятност нещо да се случи и да върне войската в разтурения ѝ лагер. Внезапна морска буря, например. Или съдбоносен северен вятър. Или някой от шпионите на херцога да се появи с действителните факти за разположението на крал Харолд и бойците му.

Нищо подобно не стана, поне до тръгването на последния кораб. Розалин се намираше на палубата му благодарение на ината на Торн. Той реши да тръгне, щом предстои битка, въпреки че Розалин го бе уверявала, че тя няма да се състои този месец. Убедена беше, че предстои неочаквано събитие.

Никога не бе пътувала със съвременен параход, камо ли на дъвен кораб. Не се притесняваше от морската болест, налегнало я беше по-сериозно безпокойство. Постоянно гледаше към платната, за да определи откъде идва вятърът, и към небето, с надеждата да се покрие с тъмни облаци. Уви, човек не би могъл да си пожелае по-ясен ден за отплаване. А вятърът упорито духаше в грешната посока – грешна според нейното мнение.

Обаче тя се надяваше до последно, затова почти изпадна в шок, когато зърнаха английския бряг. Едновременно с това английските кораби се спуснаха от север и атакуваха фланговете им. Ако историята следваше нормалния си ход, те не би трябвало да са тук. Но нещо се бе объркало. И със стъпването си на брега норманите щяха да открият, че не са в състояние да разбият англичаните в пълната им мощ.

Навярно чудо все пак щеше да се случи и нещата щяха да се оправят. Навярно бе променено само времето на сражението, но не и изходът от него. Но Розалин не възнамеряваше да остане и да разбере дали предположенията ѝ са правилни. Бе въввлечена в битката не по свое желание и предпочиташе да я пропусне. Необходимо беше да отвори някоя историческа книга и да научи крайния резултат и тя смяташе да намери

такава.

Затова се обърна към своя викинг, който не се отдели от нея докато пресичаха Ламанша.

– Отведи ме в къщи.

Май реакцията му бе естествена – той погледна назад към бреговете, които бяха напуснали. Когато очите му срещнаха нейните, Торн се намръщи, а тя уточни:

– Не в Нормандия. В моята къща, в моето време.

– Искаш да пропуснем битката?

– Определено – потвърди тя независимо от изумлението му и бързо добави: – Виж, съжалявам. Знам, че с удоволствие би участвал в боя, но няма как. Историята се променя с всяка изминала секунда. Тук никога не се е водило морско сражение, а ония кораби правят точно това. А и в този момент не виждам как лорд Уилям би спечелил. По стечение на обстоятелствата, след месец предимството ще е на негова страна, но точно сега крал Харолд е в по-изгодно положение.

– Щом едно нещо се е изменило, защо същото да не се повтори и с другите подробности?

Тя признаваше, че е прав. Всичко бе възможно.

– Ще разберем след минути, нека да се добера до книгите си. С тяхна помощ ще открия причината за този хаос. Да се прибираме, Торн.

Той се втрени в английския бряг пред тях и се поколеба, като че ли имаше право да избира дали да останат за сблъсъка или не. Розалин му напомни, че тя взима решенията.

– Обеща ми, че ще ни върнеш, когато пожелае. Така че да тръгваме, pronto.

– Какво означава това pronto, което непрекъснато...

– Означава сега – почти му се озъби тя, изчерпала търпението си. – И както вчера, както... Просто действай.

Подчини се. Въздъхна, за да покаже колко му е неприятно, и изтегли меча. След миг бяха в съвременна Англия. Но не в спалнята ѝ в Кавенуоу Котидж или в някоя друга стая на хубавата стара къща, завещана от прабаба ѝ.

Стояха насред полето, а около тях свиреше вятър. Еднообразието на мрачния пейзаж се нарушаваше от малобройни дървета. Не се виждаха къщи или плевни, пътища или електрически стълбове. Нямахше следа от живот. Над тях плуваха тъмносиви облаци и всеки момент можеше да завали.

Ужасена, Розалин прошепна:

– Къде си ни пренесъл, Торн? Моля те, кажи ми, че е станала грешка.

Но той изрече това, което тя не искаше да чува:

– Доведох ни в твоя дом, в твоето време, както сторих и преди... но той не е тук.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Торн бе съобщил обезпокоителната новина съвсем простичко. Разбира се, Кавенуо Котидж не беше тук. Но защо, чудеше се Розалин. Разрушен ли е или въобще не е бил построяван. А това бе само една от настъпилите промени, осъзна тя. Колко ли други неща се бяха променили?

Познатият ѝ свят не беше същият, но до каква степен? Явно собствените ѝ предци бяха оцелели, щом като тя съществуваше. И навярно външният ѝ вид бе както преди, понеже викингът не я оглеждаше подозрително. Но бяха ли се преселили в Америка прародителите ѝ? Сега англичанка ли беше или все още американка? Имаше ли изобщо такава страна? Или Съединените щати вече носеха ново име?

Вероятностите и въпросите бяха безбройни и безсмислени. Не можеше да получи отговори, ако не намери телефон. Щеше да се обади на Дейвид или Гейл. Зададеше ли им тези въпроси, щяха да я сметнат за луда, но не ѝ оставаше друг избор.

Що се отнася до световната история, не виждаше как ще стигне до книгите си. И да живееше някъде наблизко, представа си нямаше какъв ѝ е адресът и как ще го открие. А и не бе сигурно, че в този свят бе издала нещо, че е преподавател, че бе посещавала колеж, че...

Трябваше ѝ телефон. И библиотека. И трябваше да се справи с нарастващия ужас и със страха, че не е в състояние да върне живота си в обичайното му русло.

– Какво се е случило тук, Розалин?

В гласа му долови единствено любопитство, а тя самата бе на път да изпадне в паника.

– Това, което те предупредих, че ще се случи. Всичко е различно, защото онази битка не биваше да се състои по това време. Но тя бе факт и останалата история го отрази. Получила се е верижна реакция от изменения през по-късните векове и резултатът е... не знам какъв. Близките и колегите ми може да са изчезнали... О, Боже, и всичко това заради лъжливите признания на някакъв шпионин.

Внезапно Торн я прегърна, притегли я към себе си и тя едва не заплака на гърдите му. Но удържа сълзите, постъпката му ѝ напомни, че не е сама. Несъмнено нейният викинг не би позволил на никого да я нарани и щеше да я закриля. Изпита чувство на сигурност и потисна опасенията си, които излизаха извън контрол.

Почерпи от силата, която Торн с готовност ѝ даваше. С въздишка отбеляза:

– Необходим ми е телефон, за да се обадя на брат си, но изглежда наоколо няма такъв. Убеден ли си, че си ни довел в правилния век? – добави тя с надежда. – Да не си сбъркал със стотина години?

– Не, казах ти, мечът се връща в собственото си настояще, независимо от промените в него.

– Е, добре, значи механизмът на това прескачане във времето ти е ясен – въздъхна тя. – Май се налага доста да повървим, докато попаднем на някой, който да ни помогне или да ни упъти към най-близката библиотека или телефон... ако те изобщо съществуват.

Преди тази мисъл да усили страховете и, нещо друго ѝ хрумна и лицето ѝ грейна от вълнение.

– Чакай малко! – изстреля тя. – Има вероятност нещата да са се променили така драматично само в тази страна. Спомена, че би могъл да пътуваш до всяко място, което си посещавал преди, нали? И няма значение от коя държава тръгваш, защото при последното ни пренасяне се озовахме във Франция.

– Да.

– Тогава ни заведи в класната ми стая вечерта, когато те извиках за първи път. Ако колежът все още си е там, ще разполагаме с книгите, от които се нуждая.

– Ако те отведе там, Розалин, ще срещнеш себе си – изтъкна той.

Тя изохка високо.

– Разкри ли ти твоя Един какви ще са последствията от това?

– Не, просто подчерта, че не бива да го допускам.

– Тогава няма ли как малко да ускориш времето и да пристигнем ден по-късно, но пак да сме в стаята ми? Нито аз, нито ти сме присъствали там на тази дата.

– Разбира се – отвърна той. – Нима не ти казах, че е във възможностите ми?

Очакваше от нея да си спомня думите му до най-малки подробности в такъв критичен момент? Но преди да му направи забележка, вече бяха на път... да се сблъскат с нова изненада.

Класната стая беше там, но бе по-малка и сякаш не бе нейната. Гледката от прозореца беше същата, сградите – добре, осветени дори в тази съботна вечер. Поне предполагаше, че е събота вечер, щом бе видяла викинга предишния ден.

Светлината, идваща отвън, ѝ показва къде е електрическият ключ и

тя веднага го натисна. Благодарни на Господа за дребните удобства. Този объркан свят би могъл да пропусне Ерата на откритията.

– Добре, поне ми е познато – промълви тя и в гласа ѝ пролича огромно облекчение. Все пак колежът Уестърли е бил основан.

– Но е различен – рече Торн.

– Забелязах – отвърна тя и се запъти към това, което се надяваше да е бюрото ѝ. – И благодарна на Бога, че се касае само за малка техническа подробност. Навярно са намалили размера на стаите поради недостиг на средства...

– Говори така, че да те разбирам, Розалин – рязко я прекъсна той.

Тя се обърна. Това си беше чиста проба сприхавост от негова страна. Какво ли го е разтревожило? Досети се за отговора, когато видя, че се е втренчил в стените. Плакатите на средновековна тематика бяха изчезнали, Торн потвърди подозренията ѝ, преди даже да го попита.

– Имам усещането, че лорд Уилям не е постигнал целта си.

– Вече ти обясних какви са шансовете на норманите при онова нападение. Не ми ли повярва?

– Бяхме толкова – многобройни.

– Крал Харолд разполагаше с по-голяма армия.

– Уилям се бореше за справедлива кауза.

– Не всички са съгласни...

– Защо стана така, Розалин? – нетърпеливо се намеси той. – Ти каза, че е станал крал.

– Да, при нормалното стечение на обстоятелствата. Но нещата се обърнаха против него с преждевременната атака, на която бяхме свидетели. И понеже последната бе пряко следствие от лъжливите показания на английския шпионин, смятам, че там нещо се е объркало.

– Къде?

– В историята с онзи шпионин. Предполагам, че първоначално той не е бил заловен. Или ако е бил, признал е истината, или Уилям някак си е надушил измамата, или... Ето, отново се впускам в теории, когато тук някъде имам учебник по история за курса, който преподавах. Държам томове за двата семестъра в най-долното чекмедже на писалището. С малко късмет...

Тя отвори чекмеджето и видя два тома, но не своите. Бяха с различна големина и от непознати автори, но темата, средновековна история, се бе запазила. Бяха надписани като нейните, но името върху тях...

– Не вярвам на очите си! – почти изкрещя. – Розалин Хортън? *Розалин Хортън*. Омъжила съм се за този подъл, фалшив и лукав негодник?

– Кой?

– Бари Хортън – оплака се тя отвратена. – Сещаш ли се?

– Оня, чието изображение унищожи?

– Точно той. Презирам го. Открадна труда ми. Как може да съм толкова глупава в този преиначен свят, че да се омъжа за него?

– Омъжена си, така ли?

Тя бе толкова разстроена, че не забеляза острия му тон.

– Няма да е за дълго – закани се тя. – Трябва да намерим начин да нормализираме нещата. Ще се побъркам, ако живея със съпруг като Бари. Само да измислим какво се налага да оправим и да се хващаме на работа. Придърпай си един стол и седни, Торн. Ще отнеме доста време.

Ако авторите не бяха се впусkali в такива подробности или ако не бяха толкова изявени учени, може би щяха да приключат по-бързо. Но Розалин бе очарована и се зае да сравнява двете истории. Вторият том съдържаше и кратко описание на столетията след Средновековието до съвременното, поне до новия му вариант, като се изброяваха най-значимите събития.

Изминаха два часа, докато остави и втората книга, след като прегледа набързо резюметата в двете, без да чете отделните глави. През цялото това време Торн седеше мълчаливо и я наблюдаваше. Един обикновен мъж не притежава огромното търпение, проявено от негова страна. Но тя от самото начало бе разбрала, че във викинга няма нищо обикновено.

А сега щеше да му съобщи лошата новина – че неговият герой, суверенният му господар, бе загинал много по-рано от предвиденото. Но възнамеряваше да спомене само главното и после да отвлече вниманието му с разказа за невероятните събития, за които бе прочела.

Затова започна да разказва:

– Случило се е това, което предполагах, Торн. Предишното преимущество на херцог Уилям – да срещне изморената и намаляла от битката на север армия на Харолд Годуайнсън – се е превърнало в преимущество на Харолд Хардрада. Норвежкият крал разбил англичаните и ги завладял.

Династията му господствала в Англия малко повече от век, до избухването на така наречените Велики скандинавски войни, продължили няколко столетия. Вместо страната да стане по-могъща чрез нормандското потекло на Уилям, тя се превърнала в маловажна държавица, която осигурява бойци за сраженията на север.

Америка била открита много по-късно. Дали й толкова абсурдно

име, че отказвам дори да го спомена. В нея пак се претопявали народности от всякакви страни с тираничен режим и тя пак извоювала независимостта си, но чак през двайсетте години на осемнадесети век.

Европа се разпаднала на феодални владения, подобни на старата система, която ти е позната. Новата „Америка“ най-сетне станала демократична сто години по-късно. Е, по-добре късно, отколкото никога, нали? При толкова много големи и незначителни допълнителни войни, че чак не смогнах да ги проследя, не е странно, че са пропуснали Ерата на откритията. Само някои чудеса на науката от моето време са били изобретени и сега. Както върви, едва след сто години този свят ще достигне моето технологически напреднало време.

Пое си дъх след дългия си монолог и зачака реакцията на Торн. Чака дълго и се ядоса, че викингът продължаваше да я зяпа без да продума.

Розалин издържа още няколко секунди и се сопна:

– Е, кажи нещо.

Той се подчини, но първо погледна към голата стена, на която бяха висели изображенията от средновековието.

– Книгите говорят ли за английския шпионин?

Тя въздъхна. Ето колко бе успяла да отвлече вниманието му от преждевременната смърт на Уилям Нормандски.

– Да, този път са документирали залавянето му. Между другото, признанията му са отбелязани като неверни и приписват изцяло на тях загубата на норманите. До този инцидент историята протича както аз я знам, всичко си е на мястото.

– Всичко си е на мястото – замислено повтори той. Но в твоята история такъв шпионин липсва, нали?

– Да, или поне не съм срещала писмено доказателство. Ако е бил част от оригиналния сценарий на света, то не е бил достатъчно важен, за да се споменава.

Тя внезапно се намръщи:

– Знаеш ли, струва ми се, че това никому неизвестно произшествие е нямало изобщо да се случи, ако ние не бяхме там. Но не се сещам как сме могли да повлияем на събитията. Аз със сигурност не съм виждала този човек. А ти? Нали вчера сутринта се срещна с Уилям?

– Не, вече бяха приключили с него.

– Значи всичко е свършило, преди да се озовем там... почакай! Какво ще кажеш за другия Торн?

– Какъв друг Торн?

– Имам предвид теб – нетърпеливо поясни тя, – когато си бил призован в единадесети век чрез меч. И тогава не е трябвало да бъдеш там, материализирал си се чрез свръхестествени сили заради проклятието. Но когато си пребивавал там, бил ли си свързан със шпионина по някакъв начин? Да речем, че си го хванал или си го разпитвал?

– Не, дори не знаех за него, докато сър Джон Дьо Приел не го спомена.

– Сър Джон?

– Той присъствал, когато мъжът направил признанието си. Не му харесало как бил проведен разпитът и смятал да го повтори на другата сутрин. Но същата вечер го предизвиках да се надпиваме и той загуби. Мисля, че проспал следващата сутрин.

Розалин широко отвори очи:

– А това бе вчера сутринта, когато ние бяхме там и херцогът реши да отплава, нали?

– Да.

– Значи са приключили със шпионина, преди сър Джон да говори с него. Това е то, Торн! Навярно той е щял да измъкне истината и всичко е щяло да продължи нормалния си ход. Първо са щели да се сражават двамата Харолдовци, а Уилям – да тръгне за Англия в края на септември.

– И какво предлагаш? – попита той. – Нямам власт над нещата, които съм вършил при първата си поява.

– Напротив, имаш – усмихна се тя.

– Как така?

– Просто ще се върнем там ден по-рано, преди да изхвърчиш към Валхала и ще попречим на другото ти аз да предизвика сър Джон.

Погледна я така, сякаш го бе помолила да си отреже главата.

– Не мога да се изправа лице в лице със себе си. Небесата ще се разтърсят...

– Стига с тия скандинавски преувеличения – смърри го тя. – Не те карам да се срещаш със себе си. Аз ще се погрижа за това. Ти просто се потруди сър Джон да си легне рано вечерта.

Той стана, удари длани върху бюрото и се наведе напред. Така бе присвил сините си очи, че тя се отдръпна леко уплашена. Не можеше да си представи какво го бе провокирало, но викингът определено бе ядосан. Не я държа дълго в неведение.

– И как точно ще се погрижиш, Розалин?

Изрече въпроса много бавно и с обвинителен тон. Тя усети, че си е

представил най-лошото и това събуди нейния собствен гняв.

– Какво си въобразяваш, Торн? Нима сериозно си помислил, че ще нараня теб или другото ти аз, само за да... запазя...

Не довърши изречението. Разбра, че е събркала в извода, понеже Торн изглеждаше стреснат от думите ѝ. Той потвърди последното ѝ заключение:

– Не се бях сетил за това.

– Тогава какво?

Пак не довърши. Хрумна ѝ единствената причина, която би предизвикала подобна реакция у него и се разсмя. Ревнуваше я. И то от себе си. Беше абсурдно, но и трогателно. Никой не я бе ревнувал така.

– Не е забавно – изръмжа той.

– Не, разбира се – съгласи се тя, въпреки че продължаваше да се усмихва. – Но идеята ми бе само да отвлека вниманието на другия Торн, докато ти заведеш сър Джон в покоите му.

– И как ще го постигнеш?

– Ти не си ли чувал, че някои хора разговарят?

– Интересите му бяха само два и не включваха разговори.

– Битки и... жени? – опита се да познае тя и едва не се засмя повторно, спомняйки си какво бе казал за нуждите си по-рано. – И през всичките тези векове си прибавил само огромния си апетит?

Той бе започнал да се дразни от веселото ѝ настроение и се сопна:

– Не, има още един – подобаващото обучение на моята жена.

Розалин съзнаваше, че го казва нарочно, но пак се хвана на уловката му. Разсърди се, стана и се наведе през бюрото, като главата ѝ почти опря в неговата. Очите ѝ хвърляха мълнии.

– Не преминавай границата на приемливото, културисте. Не използвай думата „обучавам“ в контекст, който не е свързан с работа. Кога ще проумееш, че днес жените и мъжете са равни?

– Посочи ми в какво – заяде се той.

– Не говоря за мускули и ръст. Предполагам, че си наясно.

– Наясно съм. Говориш за това винаги да имаш последната дума.

Според теб това равенство ли е?

Тя замълча. Нима бе показвала чувство за превъзходство, без да се усети? Бе ли оставила да я подведе фактът, че той не знае почти нищо за нейното съвремие? Нима го бе смятала за глупак? Той просто бе първичен в някои аспекти на мисленето си, особено що се отнася до жените. Но това бе съвсем естествено, като се вземе предвид, че за последен път го бяха призовавали преди поведе от двеста години. През седемнадесети

век двата пола определено не са били равни.

Предполагаше, че му дължи едно голямо извинение. Сигурно неведнъж бе ранявала гордостта му, макар и неумишлено. Но не искаше да го признае сега, докато все още не му бе простила шегата за обучението. В този момент би приветствала всяка външна намеса с едно единствено изключение – персоната, която влезе. Нейният кошмар – Бари Хортън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

– Какво правиш тук, Роузи? Не ти ли казах да си останеш днес вкъщи?

Наистина се бе омъжила за този човек в променения свят. И въпреки че бе прочела името върху книгите, този факт я объркваше. А Бари бе съвсем различен. Сивите му очи си бяха същите, разбира се. Но сламенорусата му коса бе дълга и неподдържана, облеклото – небрежно и размъкнато, а не спретнато, както обикновено. Далеч нямаше изискания академичен вид, към който винаги се бе стремил.

Изненадал я бе с въпрос, на който не знаеше какво да отговори. Колко мило от негова страна. Не можеше просто да каже „Виждам, че си заета, ще поговорим по-късно“. Не, не и Бари. Беше грубиян до мозъка на косите си, самият му тон целеше да я изнерви.

– Така ли? – отвърна хладно тя. – Не си спомням.

Не се съдържа и добави:

– Дори и да си, да не мислиш, че...

– Пак ли трябва да те уча на покорство? – прекъсна я той и тръгна към нея.

Изражението и думите му бяха открито заплашителни. Личеше, че и друг път ѝ бе давал уроци по смирение. Невероятно. Нима бе започнал да бие жена си? И явно не се интересуваше от хорското мнение, щом бе изрекъл нещо подобно в присъствието на Торн.

От друга страна, той дори не бе погледнал към викинга. Държеше се така, сякаш не съществува, а средновековните им дрехи не предизвикаха никакъв коментар, въпреки че пищните ѝ жълти одежди не бяха толкова странни колкото меча на Торн и гамашите му с кръстосани ремъци, все пак човек би очаквал някаква подигравка от жлъчния Бари...

Държи се така, сякаш Торн не съществува.

Розалин стреснато изгледа любимия си. Веднъж вече се бе чудила дали е видим и за другите в нейното време. Госпожа Хюмс бе сервирила вечеря за двама онази нощ, но собственичката на Кавеноу Котидж не си спомняше жената да е поглеждала към викинга или да е разговаряла с него. Бе достатъчно дискретна да не спомене, че никой не седи на отсрещния стол. Една американска икономка не би се посвенила да отбележи:

– Нали забелязвате, че се храните сама?

Но съдържаната госпожа Хюмс би го отдала на американската ѝ ексцентричност и би го обсъдила по-късно със съпруга си, но пред работодателката си не би споменала нищо.

Само хората в миналото бяха общували с Торн.

А иначе той имаше страховит вид, особено с оръжието на кръста си. Никой разумен съвременен мъж не би искал излишно да привлича вниманието му. Дори би стигнал до крайности, за да го избегне – например да се прави, че не забелязва присъствието му.

Хрумна ѝ да уреди въпроса като направо попита Бари дали вижда придружителя ѝ. Но когато се обърна към него откри, че е вдигнал юмрук срещу нея. Тя ахна, ала просто нямаше време да избегне удара. Едва успя да се свие ужасена и да затвори очи.

Но нищо не се случи. Навярно „съпругът ѝ“ бе размислил или бе решил да отложи наказанието, докато се приберат в семейното си жилище, където и да се намираше то. Или в миналото Розалин се бе подчинявала още при първите признаци, че ще последва насилие: Очакваше ли се от нея да бъде сега кротка и покорна? Ще има да взема! Беше ядосана, даже вбесена от уплахата си и това бе единственото му постижение.

Щом отвори очи разбра, че предположенията ѝ са грешни. Той не се бе отказал да я удари, бяха го отказали. Торн държеше юмука му и макар че Бари здраво се напъваше да издърпа ръката си, не му се удаваше. Торн, на свой ред, не влагаше никакви усилия. Бари забеляза това – значи виждаше викинга – и прекрати опитите си.

Отправи ѝ свиреп, но безпомощен поглед и нареди:

– Махни този кретен, Роузи, или ще съжаляваш...

– На твое място не бих заплашвала пред него – рече тя, скръсти ръце на гърдите си и с мъка съдържа усмивката си. – Това няма да се хареса на приятеля ми.

– Не ме интересува... – развика се той, но тя с удоволствие го прекъсна.

– Също така бих му се извинила за прозвището „кретен“. Викингите се обиждат, когато ги сравняват с идиоти. Сигурна съм, че нямаше това предвид, а описваше пропорциите му, било то и подигравателно. Но той ще го възприеме по друг начин.

Трябва да му се признае, че леко пребледня, въпреки че не бе в стила му да отстъпва. Освен това Торн не го беше наранил и не даваше вид, че ще го направи. Това подразни Розалин. Поне да се бе престорил на ядосан, все пак Бари възнамеряваше да ѝ причини болка. Но той стоеше невъзмутим, а изразът му не издаваше никакви мисли и чувства.

Това вдъхна смелост на Бари и тонът му не се промени.

– Ти май си откачила, а? – обвини я той.

– Очевидно, иначе не бих приказвала с теб. Сподели какво те води в стаята ми и изчезвай. Пак ли ще крадеш? В края на краищата не си очаквал да ме намериш тук, нали?

Неудобството му пролича. Нима подигравката ѝ бе попаднала в целта?

– Не ми е ясно какви ги дрънкаш – измърмори той, но без необходимата твърдост в гласа.

– Разбира се откъде ще ти е ясно? Да не би случайно да държа тук проучванията си? В това време още ли не си ги присвоил?

– В това време? Никога...

– О, я млъкни, Бари! – сопна се тя. – Няма да ти разяснявам какво се е случвало преди. Но този път си бил достатъчно хитър да изчакаш да се оженим. Даваш ми втора възможност да прекратя машинациите ти, ако желая. Но предпочитам да си отида там, където не съм омъжена за теб.

Той, естествено, не знаеше за какво му говори. Прищя ѝ се да се изправи пред оригиналния Бари, а не пред двойника, който бие жена си. По ирония на съдбата обаче и двамата бяха истински мухълъвци.

– Развод ли искаш? – заключи съпругът ѝ. – Да не си мислиш, че ще ти...

– Не е належащо да се развеждаме – намеси се тя с лека усмивка. – Разполагам с по-бърз начин да те премахна от живота си.

И за да ускори нещата, се обърна към Торн:

– Хайде да тръгваме. Ще се върнем на датата, която бяхме определили. Взех всичко необходимо.

Торн изрази съгласие с типичното си рязко кимване. Последва знаменит момент: Бари побеля от страх, когато викингът го пусна и изтегли Проклятието на Бладдринкър. Явно бе приел, че убийството му ще е „по-бързия начин“. Но не за дълго. Торн протегна ръка и Розалин я пое. Настъпи още по-краткия, но безценен миг, в който зърнаха лицето на Бари, преди да изчезнат под носа му.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Нужни й бяха няколко минути да осъзнае къде се намират. Бяха в единадесети век и стояха пред страноприемница, от която долиташе шум на свада, а миризмите на пристанището дразнеха обонянието им. Розалин още преживяваше насладата от реакцията на Бари. Съжаляваше, че повече няма да види този вариант на човека, когото познава, за да по злорадства над изумената му физиономия. Но хиляди пъти по-важно бе да оправят световната история.

Все още усмихната, тя се обърна към Торн:

– Радвам се, че изчезването ни предизвика потресаващ ефект точно у него.

– Не ми харесва този твой съпруг – измърмори той.

Тя си припомни непроницаемото му изражение и отбеляза:

– Е, подлъга ме. Не пролича, че те дразни. А той няма да бъде мой съпруг, когато уредим нещата в това столетие. Що се отнася до онзи негодник, „бивш годеник“ звучи далеч по-добре.

– Неприятен ми беше, Розалин – промъкна се остра нотка в гласа му. – Ако действах според предпочитанията си, Проклятието на Блад-дринкър щеше да пирува...

Тя се намеси умолително:

– Не се налага да убиваш, Торн.

Той въздъхна:

– Наистина, знаех си аз, че ще кажеш нещо подобно, типично по женски.

Тя схвана, че викингът не задава въпрос, а констатира факт. Значи се бе въздържал заради нея?

Това предизвика нова нейна усмивка и тя рече:

– Но не бих имала нищо против да го напердашиш.

– Да го какво?

– Да го натупаш малко.

Той се вгледа в ръцете си:

– Когато удрям, понятието „малко“ не съществува. Попитай брат ми Тор. Аз единствен съм в състояние...

– Пак ли се хвалиш?

Торн сви рамене и отвърна:

– Хвалбата на викинга е самата истина.

Тя се разсмя и изведнъж почувства, че го обича. Бе сдържал гнева си, бе я защитил и спасил по свой собствен начин. Не носеше броня, но в нейните очи стана най-бляскавият рицар.

– Е, време е да се срещна с другото ти аз. Но не ми казвай, че е вече в кръчмата пред нас. Пускат ли дами там?

– Не, това не е място за дами, а за...

– Не се впускай в подробности – пресече обясненията му тя. – Схващам смисъла.

– А и аз не бих ти позволил да влезеш – добави спътникът ѝ.

– О, благодаря ти. Да разбирам ли, че другият Торн още не е пристигнал?

– Не е. Но сър Джон беше вътре, когато дойдох онази нощ. Ще се опитам да го пратя в леглото колкото се може по-бързо, за да не ти се налага да се сблъскваш с другото ми аз.

– Почакай – изненада се тя, – аз се надявах да го срещна.

– Не ти трябва да се срещаш с него, Розалин. Той не те познава, а е...

– Да, да, двата му интереса. Убеден ли си, че няма да се появи, докато си зает вътре? А ако сър Джон не склони да тръгне веднага? Не забравяй, че го искам здрав и читав на сутринта. Не го ранявай, ако ти се опъне.

Той се намръщи. Навярно се сети, че не разполага с много варианти за измъкването на сър Джон.

– Добре. Доколкото си спомням, беше си избрал жена за вечерта, най-хубавата наоколо. Затова го предизвиках да се надпяваме, исках я за себе си.

Внезапна ревност започна да я гризе отвътре. А това беше нелепо. Не нейният Торн желаше тази жена, а другият и... разумът не влияеше на подобни емоции.

– Гледай да не се изкушиш и този път – изръмжа тя.

Той се усмихна на тона ѝ и в следващия момент Розалин се намери в здравата му прегръдка, притисната до гърдите му, докато той я пиеше с устни. Разпали страстите ѝ буквално за секунди, така че тя доста се разочарова, когато той прекъсна възбуждащата целувка и я пусна.

Отне ѝ няколко минути да си спомни къде бяха и какво щяха да вършат. Но щом го направи, реши да се разплати с Торн за това, че я на кара да копнее за тялото му, без да възнамерява да я люби.

– Сега само една жена може да ме изкуши – прошепна той.

Тя се изчерви. За малко да се ухили като идиот и да забрави за

разплатата.

– В такъв случай се залавяй за работа. Предполагам, че на сър Джон няма да му навреди да действа според първоначалните си планове. Ако бутнеш една две монети на жената, тя ще го измъкне вместо теб.

– Чудесно предложение – отвърна той.

– Аз ще се скрия зад ъгъла в случай, че се забавиш и се наложи да отвличам нечие внимание.

Той спря само за да добави:

– Ханът има задна врата. Чакай ме там. Не е необходимо да заливаш когото и да било.

– Добре, добре, върви.

Розалин заобиколи сградата и се скри в многобройните сенки. Облегна се на стената и зачака. Не се съмняваше, че Торн щеше да се сети къде е и да я извика, щом свърши. По-късно щеше да се тревожи за гнева му, когато разбере, че не се е подчинила на неговите указания.

Междувременно щеше да се погрижи другото му аз да не пристигне твърде рано и да влезе в странноприемницата, докато Торн е там. Не можеше да си представи какво ще стане, ако се изправят един срещу друг, но предпочиташе да не научава.

За нещастие времето минаваше, а тя чу стъпки, преди любимият ѝ да я извика от другата страна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Розалин затаи дъх и надникна иззад ъгъла на сградата. Напрегна зор и... беше другият Торн! Още не бе стигнал до осветеното от факлите пространство пред хана. Когато най-сетне го направи, очите ѝ се разшириха от учудване.

Изглеждаше доста по-едър, но това сигурно се дължеше на нервността ѝ. Пак си беше Торн, но не този, с когото се бе сближила.

Светло кестенявата му коса бе може би малко по-дълга и малко по-рошава от обикновено. Не харесваше модата на норманите да носят косите си къси. Та какво бе очаквала – да се съобразява с условностите повече от нейния викинг ли? Те бяха един и същи човек, но в различни етапи от живота си.

А този не я познаваше.

Нервността ѝ се превърна в тревога. Защо любимият ѝ така настояваше да не се среща с другото му аз? Толкова различен от него ли беше? И тогава сама се сети. Разбира се, че ще е различен. Толкова векове ги делиаха. Този, с когото общуваше, беше живял много по-дълго и несъмнено бе по-зрял и улегнал, а и се бе научил да контролира емоциите си.

Ако продължаваше така, щеше да се придума да не свърши това, което бе длъжна. Той беше почти до вратата. Не ѝ хрумваше с какво да го задържи извън кръчмата, освен да се втурне и да препречи пътя му, за да не я подмине. Но щеше да я вземе за побъркана. Естествено, не бе необходимо да го залисва дълго... поне така се надяваше.

С тази мисъл тя извика:

– Извинете, нуждая се от помощта ви.

Той се озърна, но след миг пак посегна към дръжката на вратата. Розалин осъзна, че не я вижда и бързо се измъкна от сенчестия ъгъл, за да попадне в полезрението му.

Факлите осветиха жълтата ѝ дреха и привлякоха погледа му. Той отдръпна ръка. Явно в момента разполагаше с цялото му внимание.

Безпокойството ѝ нарасна, понеже не бе измислила какво да му каже. В нейния век би било лесно да му загуби времето. Щеше да го попита за посоката на нещо си и да се престори на тъповата, за да повтори няколко пъти указанията си. Накрая щеше да има ясна представа накъде да върви, но и един ядосан добър самарянин пред себе си. Като се има предвид обаче, че дамите в средновековна Англия не са скитали из

градовете нощем без придружител, идеята отпаднаше. Вече си бе изпатила от шляенето сама, и то посред бял ден.

Сините му очи изследваха тялото ѝ бавно и подробно. В нейното време биха приели такъв оглед за обиден, но сега се намираха в епоха, в която мъжете редовно си го позволяваха. Той, или по-скоро нейният викинг, и преди го бе правил. Но това не беше нейният Торн, не трябваше да го забравя. Този тук я виждаше за пръв път. Слава Богу, не можеше да забележи изчервяването ѝ на светлината на факлите.

Когато погледът му най-после срещна нейния, той не се поинтересува от каква помощ се нуждае, а попита:

– Къде са придружителите ви, лейди?

Розалин въздъхна с облекчение. Току-що ѝ беше предоставил извинение, за да го задържи. Ако умът ѝ не бе толкова размътен от срещата, щеше да се сети и без неговата намеса.

– Изгубих ги – отговори тя с подобаваща доза объркване в гласа си.

– Изгубихте ги?

– Свитата ми... Някак си се разделихме. Вече от часове обикалям и ги търся. Но се страхувам да продължа сама. Не познавам района, а той ми се струва крайно... непривлекателен.

– Накъде се бяхте запътили?

– Към празненството на херцога.

Той кимна доста рязко. „Значи това му е отколенеш навик,“ помисли си тя и с мъка потисна усмивката си.

– В хана сигурно има служители на лорд Уилям. Ще изпратя няколко от тях да ви заведат където пожелаете.

– Не, не, недейте – изстреля тя и напрегна мозъка си. Щом ѝ хрумнаха основания за молбата, продължи: – Войниците на херцога са прочути сплетници, а не искам да се разнася, че съм се скитала сама край пристанището. Ще съсият репутацията ми. Сега единствено вие и предишните ми придружители сте въввлечени в ситуацията. Но ще бъде позор за тях да си признаят, че са ме изгубили и ще си мълчат.

Изглежда думите ѝ го удовлетвориха, но все още не беше склонил лично да се ангажира:

– Нямам време...

– Зае ли сте?

– Не, но...

– А, просто бързате към своите... забавления. Разбирам, Торн, но се касае за спешен случай. Херцогът ще оцени високо...

Той се намръщи и я прекъсна:

– Откъде знаете името ми, лейди?

Ако можеше, Розалин би си откъснала езика. Глупавата грешка съвсем не бе според плана ѝ. Но така се бе вживяла в размяната на реплики, че забрави с кой от двата „варианта“ на Торн разговаря. Не успя да измисли нищо правдоподобно и се наложи пак да импровизира. Този път се надяваше, че като създаде атмосфера на лека тайнственост, ще задържи вниманието му.

– Зная много неща за вас – промълви тя.

– Откъде? – попита той. – Не бих ви забравил, ако се бяхме срещали преди.

Този комплимент ѝ въздейства по съвсем неочакван начин и най-неприятното беше, че я обърка. Втренчи се в устните му, сякаш бе нейният викинг. Не откъсна очи от него толкова дълго, че той повтори:

– Откъде ме познавате, лейди?

Тя се сепна, погледна го в очите и въздъхна. Предпочиташе Торн да не я беше целунал страстно преди минути. Остави я възбудена, а ето сега стоеше до двойника му, чиято външност бе все така привлекателна – същото закалено в бой тяло, същите любими устни, които опустошаваха разума ѝ... Чист късмет за него беше, че тя още не се бе нахвърлила отгоре му. Настроението и леко се влоши. Не бе предполагала, че от собствен опит ще научи какво е болезнена сексуална страст.

– Да речем, че славата ви се носи надлъж и шир – измърмори тя.

Нещо в тона ѝ го накара да повдигне вежди и да се размее. Лесно беше да се досети какъв извод си е направил. Явно бе решил, че няма предвид само бойните му умения.

След като се успокои, той отново кимна отсечено и с усмивка каза:

– Не гарантирам за сигурността ви, ако настоявате аз да ви заведа при лорд Уилям.

Тя почти изсумтя:

– Глупости. Погледнете се, може да се справите с всеки...

– Не гарантирам да ви опазя от себе си, лейди.

– Моля? – премигна тя.

Той не поясни. Направо я притисна до стената на хана, обгърна я с ръце и се наведе напред, за да демонстрира каква заплаха представлява.

Целуваше точно като Торн, но това бе естествено. Само дето ѝ беше по-трудно да запази здравия си разум, когато чувствените му устни бяха върху нейните и изпитваше познато вълнение. Той включи в играта и тялото си – внимателно я притегли към себе си, за да усети всеки сантиметър от него.

Торн я бе предупредил да не се занимава с другото му аз. Трябваше да го послуша, защото този Торн изглежда не смяташе да прекъсва демонстрацията си. Скоро и тя не би понечила да го спре.

Напрегна слух да чуе вика на своя спътник, който би я освободил от деликатното положение. Но долови собственото си учестено дишане и това на другия Торн. Навярно бяха възникнали проблеми при измъкването на сър Джон, което означаваше, че се налага Розалин да продължи със записването. Но се молеше да не е по начина, който двойникът бе избрал.

Възможностите ѝ за действие бяха ограничени – или привидно да приеме ласките му, с което тя добре се справяше, или да се престори на ядосана и обидена.

Как би го задържала по-дълго? С първия вариант, предположи тя. А и задачата убедително да се прави на оскърбена бе твърде тежка, особено след като му бе позволила да я целуне. Но не бе зле да добави към сценария и малко протест. Все пак целта ѝ бе да подкрепи своя Торн, а не да се озове с вдигнати на улицата поли.

Успя да освободи устата си и леко да го отблъсне.

Дори се върна на темата, която бе предизвикала тази му реакция. Беше останала без дъх и гласът ѝ звучеше дрезгаво, но изцяло по негова вина. Както и другото си аз, бе събудил страстта ѝ без особени усилия.

– Виждам, че успешно поддържате репутацията си. Но не бихте ли се въздържали поне веднъж? Поне докато ме отведете при Уилям.

Огледа я жадно от глава до пети.

– Не, не мисля.

Розалин осъзна, че друг отговор би я разочаровал. По дяволите, все пак това не беше нейният Торн. Вече не искаше да го целува, но трябваше да създаде точно обратното впечатление.

– Бих желал да науча името ви, лейди.

По неведоми причини Дилайла бе първото име, за което се сети. Произнесе го и едва не си прехапа езика, за да не се размее. Беше крайно подходящо, тъкмо щеше да влезе в ролята на класическата сексуална измамница.

Затова му отправи изкусителна според представите ѝ усмивка. Липсваше ѝ обиграност в тази област и не знаеше дали се справя задоволително. От любопитния му поглед се досети, че най-вероятно е разкривила лице в измъчена гримаса и с въздишка се отказа да разпазва интереса му.

– Нетърпелив сте, Торн Бладринкър. – При дадени обстоятелства

това не е никак зле, но при други... – посочи наоколо тя. – Мястото не е подходящо да задълбочим познанството си.

При тази провокация той я хвана за ръка и толкова бързо я задържа по улицата, че тя се ужаси. Бе провалила целия си замисъл. Възнамеряваше да го разсее за малко, а той я помъкна след себе си. Щеше да ѝ бъде адски трудно да намери своя викинг... ако сполучеше да се измъкне от този тук.

– Почакайте!

Той спря. Но не за дълго, подсказваше изражението му. Тя отчаяно се впусна в приказки:

– Явно тази вечер няма да се присъединя към гостите на херцога, така че защо да бързаме? А и в момента... – тя направи пауза, събра смелост и продължи: изгарям от желание да усетя вкуса на устните ви.

Не би завършила толкова дръзко, ако не беше уплашена. Но тази дързост си имаше и последствия. Той я придържа към себе си, обгърна лицето ѝ с длани, наведе надолу глава...

И тя най-сетне чу името си откъм тъмния край на улицата.

Взе решението си бързо и макар с нежелание – окончателно. В мига, в който устните му докоснаха нейните, тя плъзна крак зад него и го блъсна с все сила. Той падна на земята, а тя хукна като фурия, докато не се блъсна в нечии здрави гърди.

– Веднага ни пренеси далече от тук! Може би ме преследва... знаеш кой!

– Преследва те и още как – отсеке Торн. Сграбчи ръката ѝ малко по-силно от необходимото и тя леко повдигна вежди. – Сега вече си спомням, Розалин. Бога ми, само как те търсих!

Тя отвори уста от изумление. За щастие, когато я затвори бяха на друго място и в друго време и нямаше опасност двете аз на Торн да се срещнат. Прииска ѝ се изненадата и неудобството ѝ също да бяха останали в миналото. Но те, за зла беда, я придружиха през вековете.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Розалин бе покрусена. Никога не се бе чувствала толкова неловко. Искаше ѝ се да потъне вдън земя и не погледна Торн в очите. Той все още я държеше за ръка, а тя стоеше с гръб към него, за да скрие пламналото си лице.

„Сега вече си спомням.“

Как не се сети? Логично бе да предположи, че той веднага ще си припомни всичко, случило се с по-младия Торн в миналото.

Паметта на викинга сигурно съхраняваше ярки подробности за всичко, което бе казала или вършила в присъствието на другото му аз. А в този миг онзи Торн обикаляше да я търси.

Изстена. Прекалено наивно бе да се надява, че той бързо ще забрави последните събития, само защото над деветстотин години деляха двата момента. Не можеше да разчита на такъв късмет и Торн скоро потвърди опасенията ѝ.

Не и позволи дълго да го пренебрегва. Сложи ръце на раменете ѝ, като че ли да прецени вината ѝ, а думите му бяха изпълнени с гняв:

– Предупредих те...

– Недей – прекъсна го тя. – Вярно е, че не се справих с него... с теб... по най-подходящия начин, но не е необходимо да ми го натякваш.

Ала той възнамеряваше да направи точно това.

– Само едно нещо му се въртеше из главата – да те вкара в леглото си, а ти го окуражаваше.

Тя се извъртя към него и започна плахо да се защитава:

– И какво трябваше да предприема? Да разисквам с него магии на призоваване и мечове, над които тегне проклетие ли? Щеше да си помисли, че му се привиждам. Или че съм вещица, а тогава щеше да ме зареже без колебание и да се сблъска с теб. Спасих те от ужасяваща световна катастрофа или от каквото там щеше да се случи при подобен сблъсък, така че защо се оплакваш?

– Ти си интелигентна жена, или поне това ми повтаряш открай време – промърмори той. – Би могла да отклониш вниманието му с непрестанното си дърдорене. С мен често го практикуваш.

Розалин се изчерви още повече. Добре парира въпросите ѝ. Нима беше прав? Нима от любопитство бе решила, че единственият избор е да предизвика сексуалния интерес на другия Торн?

Сега, когато бяха извън критичната ситуация, и идваха нови идеи. Например да си измисли нараняване, нещо като изкълчен глезен. Щеше да му каже, че е изпратила човек да намери помощ и да го помоли просто да остане с нея, докато тя пристигне. Навярно не би изоставил дама в беда. Но можеше и да не прояви кавалерство. Щом като се е стремил основно към битки и жени, тя е щяла да му пречи.

– Да не би да съм засегнала честолюбието ти като те... го надхитрих и се измъкнах? Затова ли се сърдиш?

– Не, ядосан съм, понеже му позволи да те докосне! – изръмжа той.

Тя премигна. После не се сдържа и се разсмя.

– Ревнуваш от себе си? Хайде де, Торн, не е ли малко нелепо? Помисли си само, ти и той сте все пак един човек, поне за мен. Даже и вековете разлика във възрастта не са от значение, понеже той изглежда до сущ като теб...

– По-стар съм от него едва с няколко години, но няма да отречеш огромните различия между нас, нали? Аз те познавам доста добре, Розалин, а той никак. Въпреки силното си желание, никога не е изпитвал удоволствието, което тялото ти доставя. В какво тогава сме еднакви?

– Добре, съжалявам, че не го ударих, когато ме целуна. Почудих се дали да не го направя, но се страхувах, че ще си тръгне и ще срещне теб. А и в крайна сметка, твоя е вината, че не се възпротивих на ласките му – заключи тя и го отблъсна с все сила.

По една случайност зад него се намираше диванът. За нейна радост, Торн се прекатури през облегалката и падна. Розалин се възползва от възможността и се намести върху него.

– Следващия път, когато ме целунеш по този начин – продължи тя, – гледай да останеш при мен достатъчно дълго, за да потушиш пожара на страстта ми.

За да покаже какво има предвид, тя го обсипа с целувки, в които влагаше повече страст и агресивност от преди. И явно неговият гняв не бе достатъчно силен, за да остане пасивен участник. Не след дълго огромните му длани сграбчиха задника ѝ и я притиснаха здраво към ложето, което си бе избрала. Устните ѝ се плъзнаха по врата му и си проправиха път надолу, докдето туниката му позволяваше.

В най-неудобния момент Дейвид влезе в стаята и се изкашля доста високо, за да обяви присъствието си. Розалин вдигна глава и се извърна към него. За секунди остана объркана и с мъка събра мислите си, после цялото ѝ същество се изпълни със задоволство.

– Дейвид! – възкликна тя.

Отново се обърна към любимия си с вик:

– Нещата следват нормалния си ход!

– Извини несъгласието ми – хладно се намеси брат и, – но ти, сестричке, не вършиш нищо обичайно.

Тя леко се изчерви след тази забележка, развълнувана от успешния опит да оправят историята. Гневът на Торн така я бе разстроил, че когато пристигнаха, дори не забеляза познатата обстановка на Кавену Котидж.

Но Дейвид все още я зяпаше с неодобрение, което малко я изненада. Нали винаги по братски ѝ бе намеквал да си намери свестен мъж и да се задоми?

Сега вече бузите ѝ пламнаха. Отмести се встрани от Торн, за да може той да седне и събра смелост да представи двамата мъже един на друг. Не очакваше да е лесно. Брат ѝ не изглеждаше готов да приеме невероятния разказ, с който се канеше да му обясни кой е гостът.

За това просто каза:

– Торн, ако не си се досетил, това е брат ми Дейвид. Дейвид, запознай се с Торн Бладринкър.

Предположи, че ще чуе нещо от рода на: „Аха, водиш призраци за вечеря, така ли?“

Но Дейвид я разочарова. Кимна на Торн така, сякаш никога преди не бе споменавала името му.

Розалин се изуми. Очевидно или не правеше връзка между викинга и меча, или не си спомняше съня ѝ, тоест това, което бе взела за сън. Тя реши да му даде шанс да си припомни и смени темата:

– Кога се върна от Франция?

– От Франция?

– Да, доведе ли най-сетне Лидия?

Той се намръщи.

– Какво ти става, Роуз? Не съм ходил във Франция, откакто бяхме там миналото лято. И коя е тази Лидия?

Тя се взря в него и застина от страх. Досега не я бе наричал Роуз. И не бяха прекарвали миналото лято във Франция. Ако не се смятат пътешествията ѝ с Торн, за последно бе посетила тази страна за сватбата на Дейвид, която се състоя на южния бряг, в едно от имененията на Лидия. Но той даже не познаваше Лидия, камо ли се ожени за нея, както би трябвало, и...

Тя се хвърли на врата на Торн и почти го задуши, до неистово шепнеше на ухото му:

– Това не е брат ми. Не, той е, но поведението му не е нормално. Както онзи Бари, когото видя. Опасявам се, че не успяхме, Торн. Върнахме си вилата, но още нещо в миналото се нуждае от промяна. Оказва се, че и това не е моето настояще.

Той се освободи от ръцете ѝ и я погледна:

– Сигурна ли си?

Тя кимна. Сълзите, които напиха в очите ѝ, го накараха на свой ред да я прегърне. Зад тях Дейвид изсумтя недоволено.

– Ще имате ли нещо против да се държите така, когато сте сами? – попита той възмутено.

Розалин настърхна и се обърна към него, свъсила вежди:

– Стига с тия глупости. Бяхме сами, преди да ни прекъснеш. Но не е необходимо да напускаш стаята. Ние ще го направим.

Тя сграбчи ръката на Торн, дръпна го от дивана и го помъкна навън. Явно този ѝ брат бе заклет моралист и не ѝ харесваше. Не би си губила времето да му обяснява какво бе станало. Но се надяваше, че при следващия им разговор той ще си е предишният Дейвид, а не пуританската имитация, която в момента намусено клатеше глава зад тях.

Но как да си възвърне истинския брат? Идеите ѝ се бяха изчерпили, не можеше да си представи какво още се е объркало в миналото. И бе изтощена. Предната вечер почти не бе спала. След последния си здрав сън за пръв път се озова в палатката на Торн в Нормандия. Сякаш седмици бяха минали оттогава, толкова неща я бяха сполетели за два дни.

Щом влязоха в стаята и, тя затвори вратата, облегна се на нея и с посьрнала усмивка се обърна към викинга.

– Не искам даже да го обсъждаме. Утре сутрин ще пресметна в какво сме стрелили, или в какво някои друг е сбъркал. Но точно сега копнея за сън, така че хайде да си лягаме.

Той махна към леглото, но не ѝ се стори щастлив:

– Ще легна при теб. Дори ще се опитам да забравя с какво бяхме заети преди появата на брат ги.

Тя се усмихна на скрития намек, че съзнателно е предизвикала страстта му. И като се замисли, реши че не е чак толкова уморена.

– Много мило от твоя страна, Торн, но няма смисъл да забравяш – отдели се от вратата тя. – Не се налага да заспивам веднага.

Той се разсмя и в следващия миг я взе на ръце. Внимателно я положи на леглото и тогава Розалин се засмя:

– Не ти трябва много насърчаване, а? Нито пък на другото ти аз.

– Когато става дума за теб? Не, никакво насърчаване не ми е

нужно.

Тя се запита дали ѝ казва истината, но независимо от това думите му я развълнуваха. Сложи ръка на врата му и го придърпа, за да му благодари с целувка. Но той не се задоволи с подобно скромно подаяние. Езикът му се плъзна между зъбите ѝ. Магията му я завладя. Малко покъсно тя не мислеше вече за нищо, освен за удоволствието.

Целува я дълго, като че ли с часове, а ръцете му шареха по най-чувствителните ѝ места. Преди да го срещне, не предполагаше, че има толкова много. Всъщност, където ѝ да я докоснеше, реакцията на тялото ѝ бе неопишуема. Сякаш бе в пълна хармония с неговото и Торн я караше да трепти като струна.

Беше готова да го поеме, доста преди любимият ѝ да пожелае да прекрати сексуалното си изследване. Най-сетне тялото му покри нейното и той навлезе дълбоко в нея. Задържа се там дълги, прекрасни минути и породил най-великолепното усещане, почти равно на оргазма, който знаеше, че скоро ще последва. Дишането ѝ се учести. Торн повтори бавните, дълбоки тласъци и тя почувства вибрациите на блаженството. Кръвта ѝ пееше.

Той не бързаше. Наслаждаваше се на удоволствието си и увеличаваше нейното. Чак след като Розалин достигна връхната точка на изживяването си, притискайки се в него, той увеличи темпото и се сля с нея в шемета на кулминацията.

Дори когато доволна се отпусна и се унасяше в сън, викингът продължи да я целува и гали. По най-нежен начин ѝ показваше, че е най-важният за него човек, а това я затрогна повече от всичко.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

На разсъмване Розалин беше все още във вилата. Торн лежеше до нея, поставил ръка пред очите си, за да се предпази от утринната светлина. Тя му се усмихна, наведе се и нежно го целуна по гърдите. Той не помръдна. Предната вечер бе изтощен колкото нея, но не се поскъпи на ласки.

Розалин въздъхна. Желаше да се свие до него и отново да заспи, а не да умува над дилемата, с която снощи се бяха сблъскали. Но това не можеше да се отлага, а и се беше разбудила напълно. Върнаха си вилата, но нещо в миналото бе променено. Този Дейвид определено не приличаше на човека, когото познаваше.

И ако неговият живот се бе изменил драстично, налагаше се да помисли и за своя собствен. Какво бе станало с досегашната ѝ кариера? Ако нужните ѝ исторически книги не са тук, ще трябва да открие отговор на въпросите си някъде навън. Но този път не разполагаше и с най-тънка нишка, която да я насочва.

Седна в леглото и се усмихна при вида на купчината дрехи, разхвърляни на пода. С такива мъки обличаше жълтата си рокля, а Торн с лекота я бе освободил от нея. Дори не си спомняше кога го бе направил...

– Надявам се тази усмивка да е за мен – обади се любимият ѝ зад нея.

Не успя да отговори, не успя дори да погледне към него. Ръката му се плъзна около кръста ѝ, за да ѝ попречи да се отдалечи. Притисна устни към голия ѝ гръб. Тя цялата потръпна и се усмихна още по-широко.

– Е, даже и да не е била, сега е – рече тя през смях и се наведе да го целуне за „добро утро“.

Той силно я прегърна.

– Изглеждаш доволна тази сутрин.

Тя повдигна вежди и го подразни:

– Очакваш да чуеш какъв велик любовник си, така ли?

– Не. Една дама на име Дилайла веднъж сподели колко надалеч ми се носела славата... ох! – изпъшка той, когато Розалин го сръчка в ребрата.

Но незабавно си отмъсти. Тя изведнъж се озова просната по гръб и се разписка, когато Торн започна да я гъделичка. После, останала без

дъх, го притисна към гърдите си. Поклати глава, учудена от игривостта му. Малко по малко я подмамваше извън черупката на самодисциплината, в която се бе затворила толкова отдавна. Обаче реши, че това не е никак лошо.

Със съжаление подхвана темата, която се налагаше да обсъдят.

– Трябва да поговорим, Торн.

– Да, трябва – въздъхна той.

Прегърколи се към ръба на леглото. Потърси долните си дрехи сред купа на пода и се изправи, за да се облече. Невероятно трудно и беше да се съсредоточи, докато стоеше пред нея гол до кръста, с разрошена коса, която падаше над раменете му. Изчерви се, когато забеляза на лявата му гръд следа от собствените си зъби. В този момент би предпочела той да се върне в постелята.

Но се насили да седне. Обви коленете си с ръце и рече:

– Твоето второ аз нали не е сторило нищо друго, след като ме срещна? Не бих желала пак да се срещам с него.

– Не, той те търсеше, попита и Уилям за теб, но не предприе нищо по-особено. Нямахме време да причини по-голяма пакост, на следващия ден се върна във Валхала.

– Но все пак нещо е станало. В предишния случай той е напил сър Джон и се е забавлявал с избраното от него момиче от кръчмата. Ала ти сега изведе рицаря от там. Беше ли ти... той после с нея ли беше, или си намери нова?

– Не, върнах се в лагера. Не бях в настроение да се занимавам с жени.

– Нима? – намигна тя.

Изръмжаването му я развесели.

– Добре, значи единствената разлика е, че не си прекарал нощта с онова момиче – тук тя се намръщи. – Обаче ако това се нуждае от корекция, предпочитам да запазя промененото си настояще, дори ще се примиря с този брат моралист.

Торн се подсмихна:

– Забравяш, че в първоначалния вариант сър Джон беше с жената, а не аз. Вече го поправихме, да не разваляме сега нещата.

– Чудесно, защото наистина не понасям новия Дейвид. Но ако не сме объркали... Време е да се заловим отново с книгите. Защо не слезеш до кухнята да донесеш някаква храна, докато аз отскоча до библиотеката? Надявам се да притежавам исторически томове.

Той кимна и излезе. Розалин набързо прегледа гардероба си и

установи, че вкусът ѝ към дрехите не се бе подобрил в това настояще. Вместо да е семпло, облеклото беше крещящо, в абсурдно ярки цветове. Не държеше да носи такива ужасии, дори временно. Затова си избра една проста бяла роба и се отправи към вратата.

Дейвид стоеше отпред и се канеше да почука, когато тя отвори. Още не си бе поела дъх от изненада, когато той наиздателно изсумтя:

– Оня мъж, с когото цяла нощ тънахте в грях, тъкмо унищожава кухнята ти. Ще имаш късмет, ако икономката не напусне, когато зърне каква неразбория е създал.

– Госпожа Хюмс не би...

– Коя?

– По дяволите – изръмжа тихо тя и се втурна по коридора. Госпожа Хюмс не е тук? И защо изпрати Торн точно в кухнята?

Стигна дотам и видя строшен върху плота електрически миксер, три разсечени по средата зеленчукови консерви, чието съдържание бе разпръснато навсякъде, преносим електрически нож се въртеше в кръг на пода, откъснатият връх на картонена кутия лежеше в локва разлят плодов сок, върху хладилника личеше вдлъбнатина с размера на стъпалото на Торн – за нещастие, очевидно не се бе сетил как да се справи с дръжките. Викингът стоеше по средата с меч в ръка и свирепо оглеждаше наредените на една полица консервни кутии, понеже не знаеше как да ги отвори, без да ги унищожи.

Тя поклати глава при вида на бъркотията. В тази стая се намираха всички съвременни чудеса, дори някои, с които и Розалин трудно боравеше. Явно Торн бе натиснал няколко бутона, бе включил някои уреди и когато те бяха започнали да функционират по необясним за него начин, направо ги бе съсякъл на парчета с меч си.

– Не бих казала, че от теб ще излезе свестен готвач – измърмори тя с половин уста.

Той се обърна към нея и се оплака:

– Тук няма никаква храна, Розалин.

– Напротив – усмихна се тя и се запъти към хладилника. – Но ако си наясно как да се добереш до нея. Ето така.

Тя изви дръжките и със замах отвори вратата на хладилника.

– Ето ги вкусотиите. Ще ти направя закуска, може би омлет, бекон и кренвирши, препечен хляб и сладко – как ти звучи? Сигурно си гладен колкото мен. Книгите ще почакаят още малко.

Приготвянето на закуската му бе едно от най-удовлетворяващите ѝ преживявания. Беше ѝ забавно да го наблюдава как опитва от всичко,

което поставя пред него. Филиите хляб не са били толкова тънки и гладко нарязани последния път, когато са го повикали, беконът не се е купувал пакетиран и на резенчета, желето не е било така прозрачно и маслото не се е продавало в кутии преди двеста години. Но той се стремеше да опита от всичко и погълна планини от храна, докато се засити.

Стигнаха до библиотеката, без отново да налетят на Дейвид. На Розалин ѝ провървя и откри нужните книги. Някои бяха съвсем непознати, но бе успокояващо, че изобщо има къде да провери фактите. Ала я очакваше друга неприятна изненада.

Сгушена в едно от креслата, тя набързо прелисти първата книга и скоро вдигна поглед към Торн, който се беше настанил срещу нея.

– По-зле е, отколкото предполагах – започна тя. – Не се касае за поедната малка промяна, а за голямо несъответствие. Норвежците загубили на север, както и в моята история, а норманите отплавали на правилните дати. Уж всичко си е същото, но все пак норманите загубили битката. Този път, колкото и да е невероятно, Англия спечелила и двете войни. Харолд Годуайнсън дори бил на трона в продължение на двадесет и четири години. Оттогава са управлявали двама крале, които са сторили велики дела за родината си; няколко тирани, единият от които бил убит от своята кралица; останалите били посредствени, наслаждавали се на властта си и не постигнали нищо значимо.

Торн въздъхна:

– И лорд Уилям умрял преждевременно?

– Не, не и този път. След поражението се прибрал в Нормандия и не предявил повече претенции към английската корона. Няколко века по-късно негови наследници започнали война срещу Франция и я загубили, а за известно време последната станала важен фактор в Европа. Англия процъфтявала и сложила началото на Промислената си ера по-рано. Все още воювала често, но основно срещу Шотландия и Уелс, което не е нищо ново. По-късно настъпила голяма промяна обаче, която обхванала много страни и със сигурност обяснява защо сега имам такъв брат моралист. Сектата на пуританите, основана през петнадесети век, не само се преселила в Америка, но и придобила такава мощ в Англия, че я е запазила и до днес. И тъй като пуританите били невероятно силни, Америка никога не пожелала да стане независима. Да не повярваш, Англия все още я притежава и управлява.

Тази тема никак не бе интересна за Торн. Както и преди, той беше обсебен само от едно и попита:

– Но защо Уилям е загубил този път? Нали спомена, че

англичаните били изтощени след сраженията с викингите на север?

Розалин поклати глава:

– Не зная. Тук всичко съвпада с онова, което действително се е случило. Споменат е северният вятър, който задържал Уилям на сушата още две седмици, както и отплаването на двадесети и седми септември. Описано е как корабът му „Мора“ се отделил от останалите късно през нощта. Разказват и за пристигането в залива Певънзи, когато Харолд бил все още далеч на север. Веднага започнало изграждането на укрепления, но все пак заливът Певънзи бил твърде открит. Така че норманите потеглили на изток, следвайки бреговата линия, за да превземат пристанището Хейстингс. По това време Харолд бил на север, а войската му била разпръсната и затова не се завърнал на юг преди четиринадесети октомври. Той заел силна отбранителна позиция на един хълм и по този начин принудил норманите да го атакуват. Те не успели да преминат през плътните редици на неговата армия.

Розалин въздъхна, преди да продължи:

– Дори отстъпленията съвпадат. Първото било истинско, защото норманите били деморализирани поради неуспешното си нападение. Макар и изтощени, англичаните се впуснали в преследване, а враговете им се върнали и ги посрещнали в битка. Последните се оттегляли още два пъти, но тези отстъпления били привидни и целели да привлекат англичаните извън укрепленията им. Така успели да унищожат големи части от войската на Харолд. Но последната атака на норманите, която предприели с конницата си и която би трябвало да им донесе победата, този път претърпяла неуспех. Харолд бил добре защитен. Неговите придворни отблъснали конницата и я избили при четвъртото оттегляне на противниците им. Оттук историята започва да се променя. Първоначалните данни посочват норманите като победители при последното нападение. Вече раненият от стрела Харолд бил убит от рицар на кон... Един момент! – ахна Розалин. – Това не е споменатото тук.

– Какво?

– Става дума за безпрецедентната заповед на Уилям към неговите стрелци да изпращат стрелите си нагоре към небето. Тя станала известна именно защото извършила поврат в битката. Стрелите паднали върху редиците на англичаните и убили много от тях. Нормандската конница тръгнала в атака, успяла да пробие през здраво сключените щитовете на англичаните и да ги унищожи. Една стрела улучила Харолд в окото. Източниците се разминават по въпроса дали на място е причинила смъртта му, или просто го е ранила толкова тежко, че някакъв рицар лесно го

довършил. Но всички сведения са единодушни, че е бил улучен в окото.

– С изключение на тази книга – рече Торн като кимна към томчето в скута ѝ.

– Не, тази не споменава за това – отвърна тя и се наведе да провери още веднъж. Пръстът ѝ пробягна по страницата и тя продължи – Нищо не се казва за прочутата заповед към нормандските стрелци, нито пише, че Харолд е бил ранен.

Тя вдигна глава и довърши:

– Тази заповед не е била дадена тогава и точно затова не норманите, а англичаните са победили.

Торн се бореше с явната си неувереност.

– Налага се да поправим това.

– Но как? – възкликна тя. – Не знаем защо не е била дадена. Ще се наложи да бъдем заедно с Уилям в този момент, за да открием какво не е наред.

При тези думи устните му се разтегнаха в усмивка:

– Предложението е отлично.

Тя се подразни от нетърпението му да се впусне в нова битка.

– Това не е сражение, за което знаем, че всички така или иначе ще загинат. Имало е оцелели и от двете страни и не можеш да си позволиш да убиеш когото и да било. Изобщо не можеш да участваш в тази война, най-малкото защото не си бил там и я няма в представите ти. Ще трябва да се върнем към последния период от време, към картина, която си в състояние да извикаш, тоест когато корабите са били готови да отплават. А това означава, че ще прекараме седмици наред на английското крайбрежие в очакване битката най-накрая да се състои.

– Виждаш ли друг изход? – попита той.

Тя се отпусна назад и промърмори:

– Не, по дяволите, не.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Розалин вдигна жълтата си дреха и поклати глава:

– Предполагам, че по нея няма да открия етикет, така че не бих я хвърлила в пералнята.

– Искаше да кажеш „на“ – поправи я Торн, който привършваше с обличането.

– Какво „на“?

– Да я хвърлиш на пералнята.

Тя го погледна и се усмихна.

– Не, моята пералня не е човек, а машина... без значение. Предполагам няма да ме загрози особено, ако пак я облека, както си е измачкана. Но да я нося още три седмици? В никакъв случай. Ще може ли Гай да свие нещо друго или да намеря магазин за театрални костюми, дока-то още сме тук?

– Да свие?

– Да вземе отнякъде, както направи с тези одежди.

– А! – кимна с разбиране той. – Момчето е отличен джебчия, така че не се притеснявай.

– Щом казваш – отвърна тя и започна да намъква средновековните дрехи. – Но понеже Гай не е тук в момента, ти ми вържи „одеждите“.

Торн дойде да ѝ помогне и се ухили:

– Предпочитам...

– Да, зная – сприхаво го прекъсна тя. – Спец си в събличането. Но ще почакаш, докато стигнем в твоята хубава варварска палатка. И тъй като ще поостанем там, смятам този път да взема някои вещи от първа необходимост.

Отиде да си избере бельо и го напъха в калъфка от възглавница. Куфарите ѝ не бяха подходящи за хиляда шейсет и шеста година. После се запъти към банята и взе оттам четка и паста за зъби, дезодорант, парфюм, четка за коса, ножче за бръснене и малка походна аптечка и тоалетен сапун – не гореше от нетърпение да опита средновековния вид който, без съмнение, смъкваше по няколко кожи. Всичко това загъна в хавлията си.

Върна се в спалнята и помоли Торн:

– Не ме оставяй да забравя това – вдигна вързопа, за да разбере какво има предвид. – Ако при разкопки в деветнадесети век попаднат на

ръждясал флакон от аерозолни вещества, новината ще разтърси света и пак ще се наложи да оправяме ситуацията. Струва ми се, че вече достатъчно объркахме историята. Доказахме, че човек не бива да си играе с пътуването във времето.

Той кимна рязко, недоволен от последната ѝ забележка. Тя добави:

– Не унивай, Торн. Можеш да участваш в битките във Валхала когато си поискаш. Не е задължително да търсиш войни в миналото.

– Няма да се върна във Валхала – бяха единствените му думи.

– И защо? – премигна тя.

Той я изгледа и промърмори:

– Глупав въпрос. Защо да те напускам, след като се оженим и ме дариш с деца? – отвърна той.

– Чакай малко...

– Но все пак първо трябва да те обуча.

Тя млъкна. Усмивката му подсказваше, че само я дразни. Знаеше много добре какво е мнението ѝ за неговото „обучаване“. Но тя не възнамеряваше да се впуска в темата. Още не бе сигурна дали ще успеят да върнат собственото ѝ настояще. Така че не бе в състояние да мисли за задомиаване с когото и да било.

Но името Валхала извика в паметта ѝ няколко странни неща, които бегло беше споменавал. Досега не бе имала сгоден случай да го попита за тях. Говореше ѝ за смъртта на Блайд, за да обясни защо не би срещнал себе си, когато каза, че е бил „освободен от времето на вашия свят и прехвърлен в моето“. Снощи, когато му изтъкна колко векове го делят от възрастта на другото му аз, той бе отвърнал, че са всъщност броени години.

Чудно как не бе обърнала внимание на тази реплика, но сега поправи пропуската:

– Какво имаше предвид снощи, когато каза, че си по-възрастен от другия Торн само с няколко години? Толкова дълго ли си живял, че смяташ вековете за години? А преди сравняваше моето и твоето време и подчерта, че са различни. Как така?

Той повдигна вежди:

– Да приема ли, че не си готова да тръгваме?

– Не избягвай въпросите ми. Не мърдам от това място, докато...

Той я прекъсна със смях:

– Тази сутрин си загубила чувството си за хумор, Розалин. Не е тайна, че времето във Валхала е особено.

– Но с какво?

– Един ден там би могъл да се равнява на пълен цикъл години тук в твоя свят.

– Пълен цикъл?

– Наричате го столетие.

Не му повярва.

– Не ми разправяй, че си на хиляда години.

Торн се разсмя:

– Не, на последния си рожден ден навърших едва три десетилетия.

– Само на тридесет години ли си?

– По-стар ли ти изглеждам? – ухили се той.

Розалин се почувства пълна глупачка. Разбира се, че не изглежда над тридесет. Просто бе стигнала до логичния извод, че щом е роден преди хиляда години, това трябва да е възрастта му и, следователно, че е безсмъртен. Не бе предвидила, че времето във Валхала почти не тече.

– На колко години беше, когато те проклеха?

– По-малко от двадесет.

– Значи в действителност не си безсмъртен, нали? Остаряваш, но с необичайно бавно темпо.

Кимна рязко. Типично за него. А на нея й беше трудно да приеме тази новина. Беше решила, че е твърде стар... поне за нея. Явно трупаще годинки, само когато го призоват. Би могъл да остарее с нея...

Потисна вълнуващата мисъл. Не беше сега моментът, по-добре да научи това, което я интересуваше.

– Защо изобщо те прокле тази вещица, Гунхилда? Да не би да се е упражнявала в магьосничество и ти да си се оказал под ръка? Или си изпроси клетвата?

– Само отказах да се оженя за дъщеря й – изсумтя той.

Розалин премигна от изненада.

– Дъщеря й желаше ли да се омъжи за теб?

Викингът поклати глава:

– Не, тя не ме харесваше. Обаче Гунхилда ламтеше да се свърже със семейството ми. Нямахме смелост да се обърне към Тор и дойде да предложи на мен.

– И ти не склони?

– Дъщеря й беше вещица, Розалин, два пъти по-стара от мен грозна брантия. Но сгреших, че се изсмях. Това я въбеси. Прокле мен и меча ми на място, но не й беше достатъчно. Уби и врага ми, Волфстан Лудия, за да ме тормози цяла вечност.

– Не съм забелязала да го прави – предпазливо произнесе тя, в

очакване някой дух да изскочи всеки миг.

Торн тихо се засмя:

– Първо на първо, Волфстан няма много тук – посочи той главата си. – Така че му е трудно да ме открие, когато ме извикат. На няколко пъти успя да се появи, но аз набързо го пратих там, откъдето бе дошъл. Все пак жалко, че късметът му изневерява. Добър боец е и ме забавлява.

За малко не го удари заради последните му думи. Чудесно развлечение, когато животът му е наистина в опасност, няма що. А и тоя опитен боец Волфстан да стои надалеч, докато тя е тук. Ако се наложи да гледа Торн в битка, от която зависи живота му... Да не бе задавала тия въпроси въобще.

– Е, загубихме доста време – промърмори тя. – Хайде окончателно да оправим историята, за да мога да продължа нормалния си живот.

„И, добави тя наум, да реша какво да правя с викинг, който смята да остане при мен.“

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Издавна в шок, когато се озова сред десетки хора направо на палубата на кораб. Така се вцепени, че Торн трябваше да я дръгне от пътя на моряк, понесъл на рамо голямо буре. Последният не я беше забелязал, появила се бе толкова внезапно.

Розалин се облещи с отворена уста. Викингът се смя на изражението ѝ, докато не му заби един лакът в корема.

– Не е смешно – гневно прошепна тя. – Осъзнаваш ли, че тези хора можеха да станат свидетели как се материализираме от въздуха? Удивена съм, че никой не пищи, не ни сочи с пръст и не призовава да ни изгорят на кладата.

Той силно я притисна към себе си, най-вече да се предпази от лактите ѝ, и прошепна:

– Успокой се, Розалин. Най-много да решат, че първо са видели мястото празно, а после ние бързо сме го заели. Едва ли са усетили появата ни, всички са заети с трескавата подготовка за тръгване. Даже и да са ни зърнали, по-скоро ще се усъмнят във сетивата си, отколкото да се опитат да обяснят на себе си или на другото какво се е случило.

Навярно си мислеше, че много елегантно е премахнал тревогите ѝ. И понеже никой не ги сочеше и не пишеше, тя прие, че доста добре е преценил човешката природа. А и толкова бе свикнала с мълнията и гръмотевицата, които неотклонно ги придружаваха дори когато тя бе с него, че вече не им обръщаше внимание. Но това не се отнасяше за мъжете наоколо, те веднага щяха да погледнат небето да не би да се задава буря.

При тази суматоха опасността някой да види внезапното им пристигане беше наистина по-малка. Но от това не ѝ стана по-леко, беше сърдита на викинга, че така я уплаши.

Тихо измърмори:

– Напомни ми да ти покажа телевизора, когато се върнем в моето време. Или още по-добре – да те кача да се повозиш на една от ония големи птици.

Чу я, разбира се, беше прекалено близо. Усети вълнението му.

– Възможно ли е да се язят гигантските птици?

При този изпълнен с нетърпение въпрос тя безпомощно вдигна очи. Как не се сети, че идеята ще му хареса. Не бе в състояние да му

отмъсти, като го накара да се пули срещу нещо, което липсва. Не си даде труд да изтъква, че ония „птици“ приличат на автомобилите. Опитът ѝ за възмездие се обърна срещу нея самата и не и беше смешно.

– Забрави за това, Торн. Да, яздыт се, но не както си свикнал. Та, освен че сме на някаква палуба, къде се намираме и какъв ден сме?

Той сви рамене:

– Не зная датата. Просто си представих кораба „Мора“ преди да поеме курс към Англия.

– Е, тъй като до голямата битка всичко тук е протекло нормално, надявам се, че сме двадесет и седми септември, когато флотилията е отплавала за Англия, а не Дванадесети, когато е стигнала едва до Сент Валери, за да заеме по-добра позиция и корабите са хвърлили котва поради прословутия северен вятър – тя въздъхна. – Така или иначе, ще чакаме доста. Ако твоят оръженосец ще ми търси тоалети, сега му е времето, а не като стигнем в Англия. Наясно ли си къде е в момента?

Торн се замисли и смръщи чело.

– Не, ще трябва да го намеря. Но не бих те оставил тук сама, докато го...

Изведнъж прекъсна и се усмихна на някого зад нея:

– Лорд Уилям, мога ли да ви представя лейди Розалин?

Тя се обърна, както си беше в ръцете му. Все още бе с отворена от учудване уста, но не се усети. Сега разбра защо викингът бе заключил, че плакатът на средновековния рицар в стаята ѝ е портрет на Уилям Копелето. Приликата между фотомодела и действителната личност беше направо неестествена. Някой в нейното време неволно бе направил удара на живота си.

Най-сетне срещна великия мъж, а всичко, което ѝ дойде наум бе да кимне и да каже почтително:

– Ваше Величество.

Той се размя:

– Още не, миледи, но... скоро.

Тя силно се изчерви, ала грешката бе неизбежна. В края на краищата беше станал крал на Англия и историческите книги до една го наричаха така.

– Милорд, бихте ли взели дамата под своя закрила, докато установя къде е моя оръженосец?

– Разбира се, Торн, и доведи момчето със себе си. Бих предпочел да пътувате на „Мора“ с мен, тъй като все ми изчезваш от погледа. Когато Гай Дьо Анжу не го откри, сподели с мен опасенията си, че нещо лошо

те е сполетяло. Ще се наложи да ми обясниш къде си скитал.

Торн кимна в съгласие, прегърна Розалин и внезапно тръгна, оставяйки я на грижите на херцога. Тя нямаше никаква идея какво извинение смята да предостави по-късно за седмиците отсъствие. Невъзможно бе да признае, че е бил във Валхала, където пребивава между две призовавания, макар че това би се приело като приказка за забавление на околните. Обаче Уилям щеше да настоява да чуе нещо по-смислено, иначе не би го споменал.

Но Розалин не се притесни. Не бе за вярване, че се радва на пълно внимание на Уилям Нормандски, понеже приближените и последователите му по изключение бяха заети с други задачи. На това се бе надявала, когато се съгласи да пътува с Торн. Неизвестните неща, които можеше да й каже за себе си, за надеждите си, за осъществените и неосъществени планове, щяха да направят книгата ѝ уникална.

От гледна точка на историческото проучване времето, което Розалин прекара с Уилям, бе загубено. Научи само, че наистина е двадесет и седми септември. Тя зададе няколко въпроса, но когато той ѝ хвърли подозрителен поглед си затвори устата. Любопитството ѝ сякаш го учуди, а тя не би поела отговорността отново да обърка историята. Особено във връзка с човек, който така влияе върху нейния ход. Достатъчно беше понататък да спомене нейна забележка пред някого или нещо от този род, един Бог знае какви промени щяха да настъпят.

Не си струваше риска. Щеше да се задоволи с ролята на наблюдател. И подробностите са важни – щеше да опише периода и хората по най-достоверен начин, защото сама ги бе видяла. Трябваше да се примири с разочарованието, че няма да събере други непознати факти.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Торн се върна чак вечерта и доведе на „Мора“ Гай Дьо Анжу. Розалин се бе залепила за релинга и го търсеше с поглед. Започна да се притеснява, когато наближи моментът за тръгване. Всъщност двамата пристигнаха петнайсетина минути, преди корабът да вдигне котва, а от това настроението ѝ не се повиши. Ако не се бяха върнали навреме, щеше да бъде принудена да напусне кораба без да знае къде да ги търси.

Гай не бе особено възхитен да я види, не си бяха допаднали при първата среща. Но нейните чувства се бяха променили, щом разбра какво по всяка вероятност се е случило със сестра му. Съчувстваше му. Ако бе починала, както Торн предполагаше, Гай не знаеше и скоро нямаше да научи. Понякога, в зависимост от човека и обстоятелствата, бавното разпространение на новините в това столетие бе истинска благословия.

При първия удобен случай му се извини за предишното си поведение, но това не промени отношението му към нея. Все още се държеше така, че да покаже собствената си важност само защото е „мъж“. А това тя никога, ама никога не би приела.

Торн ги наблюдаваше и въпреки невъзмутимото му изражение се забавляваше. Познаваше го достатъчно добре, за да усети, че вътрешно се подсмивва – издаваше го лекото присвиване на сините му очи. Това не ѝ се понарави.

Розалин предполагаше, че главна причина всичко да я дразни е невъзможността да разпита Уилям по-подробно. Но капката, която преля чашата, се оказа тревогата ѝ заради закъснението на Торн. Така че се зарадва, когато научи, че сър Рейнар Дьо Морвил също ще пътува на „Мора“.

Не гореше от желание да говори скоро с викинга, поне докато не спре да му се сърди. Стана ѝ приятно, че на борда има и друг, макар и не съвсем близък, познат. Той дойде при нея веднага, щом я зърна, и тя се почувства поласкана. Все пак сър Рейнар бе много красив мъж. На Торн не би му навредило да види, че и друг се интересува от нея.

Но не след дълго усети, че събеседникът ѝ е твърде заинтересуван. Когато се приближи, той каза:

– Какво правите тук, млада госпожице? Не, няма значение. Този път няма да ви позволя да изчезнете така лесно.

Би трябвало да приеме първите му думи като сигнал за повишено

внимание. Но тя все още бе щастлива от присъствието му и отвърна:

– Докато не стигнем Англия, няма никъде да ходя. Но дори и тогава най-вероятно ще стоя в близост до кораба, ако изобщо ми разрешат да слеза от него. Радвам се да ви видя отново, сър Рейнар. Да сте спасили някоя друга девойка напоследък?

Тя се шегуваше, но той взе закачката ѝ на сериозно:

– Не, не съм. А и не би ми доставило същото удоволствие – освен ако вие отново не се нуждаете от спасяване?

– Толкова закъсала ли изглеждам? – разсмя се на въпроса му тя.

Тъкмо щеше да се поправи, когато забеляза свъсения поглед на любимия си и пропусна изписаното по лицето на сър Рейнар разочарование. Но го чу как въздъхна:

– Жалко. Бих преодолял всякакви трудности, за да спечеля благодарността ви.

Чак в този момент Розалин заподозря, че отношението му не се дължи единствено на галантност и че е някак запленил от нея. Гледаше я с такъв сърцераздирателен копнеж, а тя беше влюбена в...

О, Господи, най-сетне си го бе признала, въпреки постоянните самозаблуди. Беше влюбена във викинга, който бе заявил, че ще остане при нея. Но не виждаше надежда за тях двамата. Торн в действителност бе от селения, които тя не смогна да разбере. Не беше остарял много заради особения ход на времето там – разполагаше с тайнствен контрол над него, който противоречеше на всички физични закони. Но, така или иначе, бе роден преди повече от хиляда години, а неговият жив или призречен брат бе познат на света като митичен бог на викингите.

Как щеше да се вмести в обичайния ѝ свят? Цял живот щеше да му е необходим да проумее сложните връзки между нещата в двадесети век и да промени възгледите си и начина си на мислене. А истината беше, че тя не желаше да го променя. Харесваше го такъв, какъвто си е. Най-глупавото в случая беше, че не тя го бе избрала.

Сраженията бяха негова професия и любимо занимание. Лесно щеше да се отегчи без войни, в които да участва. А и последните вече изключваха познатия му начин на водене на битки.

Не би било честно да го моли да остане завинаги. По-добре да се върне във Валхала, сред себеподобните си. Там ще се забавляват като изпробват уменията си според традициите на викингите. Ще бъде доволен и скоро ще я забрави, сигурна беше в това. А тя...

Не искаше да мисли как ще живее без него. Толкова потисната се почувства, след като осъзна че е влюбена, че чак ѝ се доплака. А той си

стоеше в отсрещния край на палубата и я гледаше кръвнишки само защото говори с друг мъж.

– Ще споделите ли блюдото ми, млада госпожице? – попита я Рейнар.

– Моля?

Розалин бавно концентрира вниманието си върху своя спасител и направи немощен опит да му се усмихне.

– Бихте ли споделили блюдото ми? – повтори той с надежда.

Едва след няколко секунди Розалин се съсредоточи и разбра за какво блюдо ѝ говори. А, да, това, което през Средновековието е минавало за чиния – кората на голям самун стар хляб. Изстъргвали са по-меката част от хляба и са сервирали в него, а дамите и господата често са ги споделяли. По-галантните кавалери дори са хранели дамите с най-вкусните хапки от ястията.

Така се бе разсеяла, че не бе усетила кога са поднесли вечерята. По типично средновековен маниер, масата бе затрупана с храна. Но за исторците не беше тайна, че начело на празненството тази вечер е стоял лично херцог Уилям. Бе известно и какво се е случило по време на пира.

Пред никого не можеше да спомене, че в момента „Мора“ се е отклонил от курса и е далеч от останалите кораби. Предишният английски крал, Едуард Изповедника, бе разформироваз постоянната флота, патрулираща Ламанша заради големите разходи по поддържането му. Ако това не бе станало, или ако Харолд Годуайнсън бе оставил част от корабите си, преди да разпусне флотата на осми септември и да вземе половината бойци със себе си в Лондон, тя щеше да е наистина угрижена. Но бе наясно, че „Мора“ не е срещнал никакви трудности по самотния си път, бе преминал Ламанша без охрана и се бе присъединил към нормандските съдове на сутринта.

Не личеше Уилям да е забелязал, че корабът му е в опасност. Според всички описания на този епизод, той запазил хладнокръвие и се веселил на пищното тържество, което бил подготвил. А тълпата на борда несъмнено се забавляваше, нетърпелива да пристигне и да се нахвърли срещу англичаните след месеци очакване.

Розалин би предпочела около нея да няма много хора, когато е в толкова лошо настроение. Но нямаше къде да се скрие. Каютите бяха малобройни и дори щяха да спят на палубата, ако изобщо си наложеше да мигне през нощта. А и сър Рейнар още очакваше отговора ѝ.

Този път успя да се усмихне приветливо и тя отвърна:

– За мен ще бъде удоволствие да...

Толкова успя да каже, преди Торн да се намеси със своето мнение по въпроса:

– За теб ще бъде по-здравословно, Дьо Морвил, ако се храниш сам. Аз се грижа за дамата и нямам нищо против да споделя компанията й... или каквото друго ми предложи.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Още с влизането им в палатката Розалин се нахвърли срещу Торн и едва не закрещя:

– Не съм виждала по-нелепа демонстрация на „мъжественост“, толкова ненужно и собственическо държание. Не ти ли хрумна, че сър Рейнар може да се обиди и веднага да те предизвика на дуел?

С часове бе чакала да излее яда си, а това още повече го усили. Но не успя да остане насаме с Торн, след като той бе прекъснал разговора й с Дьо Морвил.

Вече се бе зазорило. Корабите безпрепятствено навлязоха в залива Певънзи. За да подсилят старата римска крепост, войните започнаха изграждането на вътрешно укрепление. Розалин би могла да им съобщи, че напразно хаят усилията си, тъй като ще се вземе решение, че Певънзи е прекалено открит за нападение и флотилията на норманите ще отплава на изток към Хейстингс.

Но такава заповед още не бе дадена. Издигаха се палатки и тя настоя Гай по-бързо да разпъне тяхната, макар и не за дълго, за да каже на Торн какво мисли за снощната му демонстрация на деспотизъм. Докато траеше напрегнатата сцена, тя се боеше, че мъжете всеки момент ще извадят мечове. Точно това я разяри, но не смяташе да му го признае.

– Даваш ли си сметка, че почти го заплаши? – продължи да го напада тя, крачейки напред-назад. – Учудвам се как не те предизвика на дуел.

Торн скръсти ръце при гърдите си и отвърна с мъжка самоувереност и нахаканост:

– Надявах се да го направи. Радвай се, че аз не го сторих.

– Но защо? – вбеси се тя. – Човекът просто ме покани да споделя вечерята му. Какво по-безобидно от това? Защо правиш от мухата слон?

Той изръмжа:

– Защото не ми харесва, че е влюбен в теб!

Думите му я раздразниха и тя извика с не по-малко жар:

– Ти пък откъде знаеш?

– Гай ме предупреди, че Дьо Морвил го е питал за теб всеки ден от нашето отсъствие. Това е достатъчно красноречиво, Розалин, и на Гай му се е сторило подозрително. Трябваше да покажа на това благородниче, че никога няма да бъдеш негова.

Тя допусна, че е прав. Не ѝ се нравеше идеята сър Рейнар да въздига по нея в своя век, а тя да се върне в собственото си време. Разбира се, за двайсети век той отдавна ще е умрял. Но не и за нея, щом като разполага с Проклятието на Бладринкър и се придвижва през столетията.

Независимо, че се е налагало обожателят ѝ да бъде обезкуражен, тя бе отвратена от подхода на викинга. Бе поставил в неудобно положение и нея, и сър Рейнар, и то не само в тази ситуация.

– Добре, забрави за миг сър Рейнар – сприхаво рече тя. – Трябваше ли също да споменеш пред херцога и всички останали, че те е нямало миналия месец, понеже си ме преследвал из околните графства? От твоите уста прозвуча като някаква си ловна експедиция, в която аз съм уловът...

– Дивечът...

– Още по-лошо!

Той вече се усмихваше. Извади късмет, че любимата му не намери в палатката нищо, с което да го удари. В ума ѝ отекна смехът на херцога. Сър Рейнар също бе чул историята и изглеждаше на ръба на отчаянието. А тя се изчерви от смущение.

– Лорд Уилям се интересуваше защо съм отсъствал – напомни ѝ с усмивка Торн. – Сметнах, че тази причина е отлична, тъй като щеше да се досети, че другото ми аз го е разпитвало за теб. А аз наистина те хванах, Розалин, и...

– Бога ми, така е. Но не за това избра нея за извинение. Целта ти бе да го подразниш, че няма шанс да ме спечели, докато съм с теб.

– Не, той вече го беше разбрал. Избрах тази причина заради теб.

– Заради мен? – ахна тя недоверчиво. – Ама как така?

– Нима всички го осъзнаха, а ти не? Даже Дьо Морвил схвана, че ти се обяснявам в любов.

Въпреки че копнееше да му отвърне със същото, Розалин не би му признала чувствата си. Но гневът ѝ в миг се изпари и тя усети неистово желание да се разплаче. Вместо това се хвърли на врата му и го разцелува.

По-добре беше Торн да не знае, че е запленил сърцето ѝ. В противен случай трудно щеше да му обясни мотивите си, когато по-късно го върне във Валхала.

Но точно сега толкова го обичаше, че единственият начин да го изрази бяха ласките. Не бе необходимо да го насърчава, за да им отговори както подобава. За секунди я бе положил на пода на палатката и ръцете

му я галеха навсякъде, но малко по-грубо от обичайното – толкова силна страст бе разпалила в него.

Розалин я приемаше жадно, самата тя гореше от болезнено желание да се слее с него. Очевидно това искаше й той.

Нетърпеливо разсъблече нейните и своите дрехи. Навярно облеклото им се поразкъса тук-там, но тя не забеляза. А и не я беше грижа. Целуваше, милваше или хапеше всяка част от тялото му, която се разкриваше пред нея. Накара го да стене. Той я накара да тръпне, когато проникна в нея...

Всичко свърши със същата скорост, с която започна – рязко и бързо, като взрив. Съзнанието на Розалин я върна на земята, но имаше усещането, че е оцеляла след ураган. Засмя се. Веднъж се бе учудила на нечовешката способност на викинга да съдържа емоциите си. Е, достави й удоволствие да научи, че не винаги се справя.

– Това означава ли, че ми прощаваш за лошото според теб поведение?

Тя отвори очи и откри, че се е надвесил над нея и я гледа. По лицето му бе изписано мъжко задоволство, знаеше, че я побърква от възбуда. Тя нарочно каза:

– Не съвсем. Пак ще обсъдим странния начин да изразиш... е, това което каза. Просто в този момент страшно ми се иска да те докосвам.

Той се разсмя:

– Тогава да продължавам?

– Ами... – усмихна му се в отговор тя. – Опитай, пък ще видим какво ще се получи.

Послуша я и изтече много, много време преди тя да помисли за нещо друго, освен за насладата да е с него.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

– Често ми се е струвало, че харесваш тази част от историята.

Откровението на Торн веднага привлече вниманието ѝ. Тъкмо бяха приключили с набързо приготвената храна и Розалин се чувстваше заситена във всяко едно отношение. Дори си мислеше да подремне, преди корабите отново да вдигнат котва.

– „Очарована“ е по-точно – рече тя. И се пошегува – Но да си призна, липсват ми модерните водопроводни инсталации.

Той се усмихна, въпреки че не беше сигурна дали е разбрал думите ѝ. Не си спомняше да му е обяснявала каква роля играе канализацията и че съвременните тоалетни са пример за ползата от нея. Но бе любопитна какво е предизвикало забележката му.

– Какво те накара да го споменеш? – попита тя.

– Ами, не е нужно да се връщаме в твоето време. Нищо не ни пречи да останем тук... ако искаш.

Сърцето ѝ подскочи от радост по няколко причини. Наистина можеше да останат в Средновековието. Не се бе замисляла върху това преди. Но бе възможно.

Ако го направеха, тя щеше да продължи изследванията си и да черпи информация от извора. Щяха да отскочат до осемнайсети век например, за да публикуват книгата ѝ. И понеже до деветнайсети век рядко са издавали сериозни трудове на жени, щеше да излезе под друго име. Но поне щяха да я публикуват, без да се налага да доказва истинността на посочените факти. В онези дни адвокатите не са си пъхали носа в книгоиздаването.

Не виждаше пречки. Но най-вълнуващото беше, че щеше да задържи любимия си.

Той щеше да е доволен в този древен свят, а тя щеше да е щастлива покрай него. От какво точно щеше да се лиши? Можеше да посещава приятелите си чрез меча. Кариерата ѝ... е, в това бе трудността. Цял живот бе работила, за да достигне този пост, преподаването щеше да ѝ липсва. Но ако на взните сложеше живота си с Торн, те натежаваха твърдо в негова полза.

– Ще си построим хубав дом – добави последният, когато не получи отговор. – Уилям ще раздава земя, когато завладее Англия.

– Да, така е, ще бъде много щедър с поддръжниците си – разсмя се

от удоволствие тя. – Чудно как не съм...

Спря и изстена. Сети се за единственото, което нарушаваше идиличната ѝ представа. Нали винаги бе считала, че пътуването във времето е прекалено опасно и предизвиква промени в нормалния ход на историята, без дори да разбере човек?

Ето, сега пробваха да оправят нещо, което се бе объркало. Но с всеки изминал ден рискуваха да променят нещо друго. Постоянният им престой със сигурност щеше да повлияе на историята по неизвестен за тях начин. Не би поела такава отговорност, дори за да запази Торн.

– Какво има – попита той, протегна ръка и я погали по бузата.

Розалин едва не се разплака, но не искаше да го обременява с грижите си. Вместо това хвана пръстите му, целуна ги и някак си успя да му се усмихне.

– Нищо – излъга тя. – Идеята е чудесна, но нереална, няма как да се осъществи, разбира се. Ще изменим още повече неща и ще унищожим хиляди живота. Съвестта ми не би го понесла.

Той въздъхна:

– Да, знаех си, че ще кажеш точно това. Но не мислиш ли, че така трябва да стане?

– Какво имаш предвид? – смръщи чело тя.

– Тук си заради меча. Кой ти каза, че това не е нормалното положение на нещата?

Тя поклати глава:

– Дойдох тук по свръхестествен начин, значи не така трябва да бъде. Освен това, ако останем, ще се наложи често да прескачам до моя век, за да проверя не сме ли предизвикали някоя бъркотия. И ако сме... Цял живот ли да прекарам в оправяне на историята?

– А ако не забележиш промени, когато се върнеш? – изтъкна той. – Ще се съгласиш ли, че си родена, за да се установиш тук?

Сега тя въздъхна. Упорството му показваше, че силно го желае, но как да се съгласи?

– Нека ти обясня с пример какво ми предлагаш. Да речем, че се заселим в Средновековието за година и периодично проверяваме дали не сме променили нещо. Откриваме, че всичко е наред и решаваме, че е безопасно да я караме така. Проверяваме след една година, и още след една – светът си е здрав и читав. Но изведнъж след десет или двайсет години всичко се проваля.

Тогава ще е съвсем невероятно да открием причината, тя може да е възникнала в който и да е отрязък от време. Открием ли тогава, че не

бива повече да живеем в миналото, как ще се върна в моето столетие? Как ще продължа живота си, когато ще съм остаряла с десет или двадесет години? Не си в състояние да ни прехвърлиш толкова напред, в бъдещето на меча, където да измисля някоя амнезия като извинение за дългото си отсъствие. Разбираш ли ме?

– Да, въпреки че щях да се радвам, ако не се беше сетила за този проблем.

Честно казано, тя споделяше мнението му.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Отхвърлянето на такава хубава идея ги обезсърчи и развали настроението им за няколко дена напред. После дойде и срещата със сър Джон Дьо Приел, която подсили убеждението на Розалин, че човек не бива да се връща в миналото освен с нормални средства – чрез книги и филми.

Бяха приели, тоест тя бе стигнала до извода, че Торн е виновен за промяната, довела до победата на викингите над Харолд Годуайнсън, вместо до победа на Уилям. Любимият ѝ бе напил сър Джон достатъчно, за да пропусне повторния разпит на шпионина преди да го убият на следващата сутрин. А той е щял да измъкне истината от англичанина, възможността да оправят тази част от историята го доказваше. Но все пак грешаха. Причината не беше викингът. Идеше ѝ да се цапне, че не се бе сетила по-рано. Торн бе част от нормалното стечение на обстоятелствата, формирало нейното време, деветдесетте години на дваисети век. Следователно не би могъл да създаде споменатото противоречие. Пътуването във времето наистина я объркваше. Закле се да положи повече усилия и да разсъди трезво и логично, като запази спокойствие и присъствие на духа.

Един ден сър Джон се качи на кораба „Мора“ за съвещание с Уилям. На тръгване забеляза застаналите на палубата Торн и Розалин и дойде да попита викинга:

– Ти си тръгна, преди крадците да се появят в хана онази сутрин в Дайвз, нали? Сещам се, че те видях там предната вечер.

– Значи така е било – отвърна Торн предпазливо. – Имало е грабеж ли?

– Да, макар че в моя случай оплескаха работата. Очистих двамата нехранимайковци, които смутиха съня ми. Не бяха равностойни противници за един рицар.

Розалин се почуди дали първоначално и любимият ѝ не е бил атакуван рано сутринта, докато е бил със сър Джон. Нищо не ѝ бе споменава. Но не би задала въпроса пред друг човек.

– Какво щастие за вас, че не сте прекалил предната нощ в удоволствия – отбеляза тя и отправи към Торн многозначителен поглед. – Можеха да ви наранят и ограбят, ако ви бяха изненадали долу в салона.

Но сър Джон бързо я извади от това заблуждение:

– Не, лейди, късметът ми се дължи на доброто военно обучение –

вдигам се само при звука на въоръжено стълкновение, независимо дали съм се унесъл в сън или не. А в салона не е имало безредие, нападнати и ограбени са били спящите горе. Но един от двамата разбойници, които убих, разкри първоначалните им намерения.

– Друго ли са възнамерявали да правят? – намръщи се тя.

Събеседникът ѝ кимна.

– Явно дълго са го подготвяли. Цяла банда щяла да нахлуе в хана, но рано същата сутрин предводителят им бил ранен. Някакъв рицар добре го подредил, когато заедно със съучастниците си опитал да тормози една дама. Без водач разбойниците решили да избегнат схватката в салона и събраните там не били обезпокоени.

Розалин застина. С две думи, Торн нищо не бе променил. Ако сутринта бе протекла както трябва, заговорниците са щели да нахлуят и в помещението долу, а сър Джон е щял да бъде предизвикан да се защитава. Навярно е щял да изтрезнее достатъчно, за да проведе планирания разпит.

Когато викингът заведе сър Джон да си легне, нещата щяха да бъдат оправени. Но не Торн, а тя бе причинила разбъркването, след като бе напуснала палатката и попаднала в ръцете на тези грубиянини крадци, които щяха да я изнасят. Заради нея водачът им е бил ранен и първоначалният им замисъл – изоставен. Затова и блаженият пиански сън на рицаря не е бил прекъснат до обяд и той е пропуснал възможността да измъкне истината от английския шпионин.

Явно не бяха върнали събитията в обичайното им състояние, но поне отмененото надпиване бе довело до желаните крайни резултати. И слава Богу.

Торн и сър Джон размениха още няколко реплики относно произшествието и грабежите като цяло. Но в момента, в който рицарят ги остави сами, от погледа на викинга пролича, че е схванал ситуацията. Розалин реши да не му даде шанс да я обвини и го изпревари:

– Добре, значи проблемите с историята не са по твоя, а по моя вина. Това не променя факта, че мнението ми е правилно – нашето присъствие тук, най-вече моето, влияе на собственото ми настояще. Трябва да си тръгнем веднага, щом намерим начин да справим със сегашното положение... ако съумеем да го намерим. Все още не се сещам какво и защо се е объркало този път. Да се надяваме, че в деня на битката ти ще успееш.

– Между другото, първоначално беше ли нападнат от крадците? – попита го по-късно тя.

– Да, и най-вероятно от същите двама, които са досаждали на сър Джон.

– Защо не си ми споменал нещо толкова важно, когато за първи път обсъждахме случая?

– Важно ли? Не, за тези времена е нещо твърде обикновено, за да му обърна повече внимание. Дори не си го спомнях, преди сър Джон да отвори дума.

– Предполагам и ти си убил двамата си нападатели?

– Естествено – отвърна той. Изражението и тонът му подсказваха, че няма място за съмнения.

Тя въздъхна:

– Май е по-добре, че не съм го научила. Можеше да и извадя погрешно заключение и да не променим нещата толкова лесно. Благодарна съм, че донякъде успяхме. С малко късмет, който би трябвало да ни сполети, ще разрешим и въпроса със стрелите.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Четиринайсети октомври настъпи след две дълги седмици. Розалин прекара по-голямата част от тях на борда на „Мора“ – обикновено по нареждане на Торн, но понякога и по свой избор – например когато наоколо миришеше на изгорени колиби.

Норманите не се нуждаеха от много време, за да завладеят пристанището и близката околност на Хейстингс. Да опустошат би било поточното описание. Дори прочутият гоблен от Байо, който увековечава битката на Уилям за жадувания английски трон, показва как Завоевателя празнува в Хейстингс с братята си Одо и Робер, докато жена с дете бяга от пламналата си къщурка.

Това е война, все пак, напомняше си Розалин. Понеже предварително знаеше изхода и всички тактически ходове, тя не възприемаше събитията твърде сериозно. Но истината беше, че умираха хора, и че до края на деня същата участ щеше да сполети и други англичани.

Розалин схвана връзката между този факт и собствената си съдба доста след заминаването на Уилям и войската му. Тя беше в безопасност на кораба, но Торн напредваше с бойците по пътя, свързващ Хейстингс с град Батъл. Не можеха да го убият, но можеха да го ранят, понеже той щеше да се стреми само да защити херцога, а не да се бие до смърт.

Тя знаеше, че посред нощ съгледвачите на Завоевателя са докладвали за пристигането на Харолд и армията му, че норманите са разтурили лагера и че сраженията ще започнат в девет часа сутринта, тоест след час. Знаеше също така, че англичаните ще бъдат задържани на хълма, където са заели позиции, и че всички атаки на норманите ще бъдат съредоточени там.

Щом си помисли, че викингът е в опасност, а тя не е до него, едва не полудя от безпокойство. Трябваше да отиде на бойното поле. Лесно щеше да го намери. Битката нямаше да се разпростре дотолкова, че да се изложи на опасност, ако се промъкне наблизко. И щеше да наблюдава Торн.

Да вземе решението беше по-лесно, отколкото да го осъществи. Гай Дьо Анжу бе получил заповед да я охранява и я следваше по петите. И на него това не му харесваше, но се стараше да не я изпуска от поглед. Приемаше задълженията си много отговорно, откакто миналия път по

негова вина едва не пострада.

Розалин не се съмняваше, че момчето предпочита да е в разгара на битката и да пази гърба на Торн съгласно дълга на всеки оръженосец... какъвто той още не бе станал. А ето го тук като неин пазач. Подопечната му не виждаше начин да избяга от него, значи се налагаше да го убеди да тръгне с нея.

Момчето прояви неимоверно упорство и... снизходителност. Естествено, засмя се, когато тя му подхвърли идеята. Най-твърдоглаво отказа да напусне кораба за цял час, дори когато тя го убеди, че е сънувала, че битката ще се състои точно днес. Хората от Средновековието бяха достатъчно суеверни, за да повярват на сън или поличба.

Най-сетне го склони, като погъделичка честолюбието му.

– Ако Англия бъде покорена, тук ще се заселят и други нормани – напомни му тя, – нетърпеливи да чуят за славната битка, с която е спечелена тази земя. Това ще бъде една от най-известните битки в историята, Гай. Не би ли желал да станеш неин свидетел и да разказваш за нея като очевиден? Или ще се наложи да признаеш, че си събирал вестите оттук-оттам?

Той не промени мнението си на секундата, но се беше хванал на вдицата на собствената си суетност. Не след дълго с мрънкане се съгласи да доведе коня си, сигурно единствения останал край корабите. Строго я предупреди, че ще я придружи, но без да се приближават до сражението прекалено много – само колкото да помогнат, когато то свърши.

„Как пък не!“ щеше да му отвърне тя, но се въздържа. Ясно ѝ беше, че момчето няма да устои на изкушението да хвърли един поглед, ако до тях долита звън на оръжия. Права беше. Той се престори на глупав и сякаш не долавяше грохота на стълкновението, чак докато не стигнаха нормандските флангове.

Едва тогава възкликна с преувеличена изненада:

– Ау, колко сме се доближили!

Но не обърна коня си, за да поправят грешката. Седна и зачака тя да започне да го убеждава, че мястото е безопасно. Бедата беше в това, че оттук Розалин не виждаше нищо, освен гърбовете на високите нормани пред себе си, въпреки че битката се водеше по хребета на хълма на който Харолд се бе укрепил. Но на запад се издигаше втори хълм и може би от него Уилям бе зърнал англичаните за първи път.

Така че се обади:

– Прав си. Не мислиш ли, че ей там ще бъдем по-прикрити и ще наблюдаваме, без да ни пречи нещо?

Не се наложи да го увещава повече, за да подкара животното в тази посока. Скоро слязоха и залегнаха в храсталака. Виждаха знамената на Харолд, забучени до самотното ябълково дърво на върха на възвишението – бойния дракон на Уесекс и личния му флаг с изображение на сражаващ се мъж.

Както твърдяха историците, англичаните образуваха непревземаема стена и имаха много силна защитна позиция. Харолд би спечелил войната, ако хората му не бяха разкъсали редиците си, за да преследват отстъпващия враг, загубил надежда да направи пробив. Розалин не знаеше в кой точно етап на битката са пристигнали, но скоро разбра.

– Нашите се оттеглят – измънка Гай обезсърчено.

Така беше, но за нея това беше началото на техния триумф.

– Да, научили са, че Уилям е убит, след като цяла сутрин безуспешно са се опитвали да пробият преградата от английски щитове. Но я погледни там – развълнувано прошепна тя. – Онзи, който размахва боздугана си, е епископ Одо. Той повдига духа на мъжете и ги уверява, че предводителят им е жив и здрав.

– Но англичаните нападат! – изкрещя той, когато те наистина се спуснаха по склона след норманите.

Тя се усмихна:

– Не се тревожи, Гай, в това им е грешката. Ще видиш как рицарите на Уилям се обръщат и ги правят на кайма.

Той слисано я зяпна, когато предсказанието ѝ се сбъдна, но Розалин не забеляза. Беше изцяло съсредоточена да търси Торн и накрая го откри из подножието на хълма близо до Завоевателя. Все още никой от двамата не бе влизал в схватка.

Камък ѝ падна от сърцето. Със закъснение се сети, че съвсем логично викингът ще остане до Уилям и така ще бъде недосегаем за кавалерията. Нали затова бе тук, да открие защо лордът не бе дал прословутата заповед на стрелците си.

Доста щяха да почакаат и затова тя небрежно спомена:

– Това отстъпление беше истинско, но ще последват и привидни такива, с все същия изход.

– Откъде знаеш?

– А, нали ти казах, сънувах сражението.

Не беше сигурна, че момчето е повярвало на неубедителния отговор, но сега я гледаше с други очи, впечатлено от обширните ѝ познания върху днешната битка.

– Ще победим ли? – попита колебливо той.

Добър въпрос. Би трябвало да отвърне с „да“, стига само норманите да пуснеха стрелите си. Затова се обади:

– Събудих се, преди да узная, но взните май натежаваха в наша полза.

Гай кимна доволно и пак се втрени в касапницата. Тя извърна очи от нея и следеше единствено Торн. Много се изненада, когато го зърна да разговаря със сяр Рейнар, но не гневно или заплашително. Дори отметна глава назад и се разсмя, а това вече я изуми.

Учудването ѝ беше толкова голямо, че измина доста време преди пак да се съсредоточи върху обстановката. Изведнъж осъзна, че е късен следобед. Във въздуха политнаха стрели. Тя премигна и се взря в другия хълм. Една от тях със сигурност бе улучила Харолд Годуайнсън, както пишеше в хрониките. Розалин трепна. Нормандската конница атакуваше възвишението.

Войната скоро щеше да приключи. Харолд щеше да умре до залез слънце на мястото, което твърдо бе отбранявал от сутринта. На свечеряване нападателите щяха да се откажат да преследват оцелелите англичани и щяха да доведат Идит Лебедовата шия, любовницата на Харолд, да разпознае трупа му. По заповед на Уилям Годуайнсън щеше да бъде погребан на брега, който бе отбранявал. Чак след много години новият крал на Англия щеше да позволи тялото му да бъде пренесено в свещената земя на църквата в Уолтъм.

Историята отново следваше естествения си ход и бъдещето на Розалин щеше пак да си е същото. Не ѝ хрумна какво толкова се е променило, за да предизвика заповедта на Уилям. Но това нямаше значение, щом бяха постигнали желанието резултат.

Закле се повече да не прескачат през вековете. Беше много изнервящо, а и събитията твърде лесно се объркваха, без те изобщо да забележат. Ако не разполагаше с историческите книги, които да я насочат към причините за тези промени...

– Да, наистина, подозирах, че ще те открия наоколо.

Розалин и Гай се сепнаха и се обърнаха. Торн се извисяваше над тях и но лицето му се четеше не толкова неодобрение, колкото отчаяно примирение.

Розалин само се усмихна, но момчето започна да пелтечи:

– Господарю, аз... аз мога...

– Не се безпокой, Гай – прекъсна го той. – Не е трудно да се досети човек защо сте тук. Наясно съм как дамата умело се чумери и тормози хората до смърт, докато не получи каквото поиска.

– Тормозя ли? – изсумтя Розалин. – Този път ще направя изключение...

– Все едно, ще бъде безполезно. Как ще ми обясниш присъствието си тук, когато те оставих на кораба?

Тя пропусна въпроса му покрай ушите си.

– Бях сигурен, че ще го направиш – добави викингът. После рече на оръженосеца си: – Скоро ще започнат да издигат лагера, а трябва някой да се погрижи и за ранените. Отиди да помогнеш с каквото можеш. Аз ще остана с дамата.

Гай бързо се измъкна, преди да го сполети гнева на господаря му. Розалин се запита дали ще ѝ се скара сега, когато останаха сами. Но реши, че е малко вероятно. Изглеждаше поуморен, бяха го вдигнали в малките часове на нощта, когато съгледвачите на Уилям; докладваха какво са научили. Ядът му не бе преминал, но явно не се канеше да я грабне пак и здравата да я разтърси.

Торн само каза:

– Готова ли си да напуснеш това време?

Беше по-готова от всякога. Дори за всеки случай бе донесла калъфката от възглавница с принадлежностите си. Но изгаряше от любопитство и не се сдържа:

– Разбра ли какво е изменило нещата тук? Не че е важно, щом като...

– Твоят сър Рейнар предложи да се използват уменията на стрелците по този необичаен начин. Преди да му дам да разбере, че няма да те притежава, той мечтаел единствено за теб. Толкова бил заслепен от любов, че не го било грижа за изхода от битката. Но мислите му отново се прехвърлиха върху военната стратегия. Когато норманите едва не се предадоха, той спомена на Завоевателя за тази тактика, която веднъж видял да се прилага.

Незнайно защо бузите ѝ пламнаха:

– Значи пак аз съм причината... непряко.

– Да, така е.

– Не е необходимо да ми го натякваш. Не съм го насърчавала.

– Няма нужда да окуражаваш някого, Розалин. Трябва само да присъстваш и всеки мъж ще се влюби в теб.

Тя се изчерви още по-силно.

– Е, не е моя вината.

– Не е ли? Не би срещнала Рейнар Дьо Морвил, ако не...

– Добре де! Беше толкова невинна... и глупава грешка... която

подкрепя решението ми. По никакъв начин не бива да се намесваме в миналото. Затова ще си взема обратно разрешението да използваш Проклятието на Бладдринкър за пътуване във времето – след като ме върнеш къщи, разбира се.

Той въздъхна, взе ръката ѝ и я докосна с устни, преди да признае:

– Очаквах го. Един ме предупреди, че миналото може да не ми хареса.

Тя грубо му възрази:

– Ами, всяка минутка ти достави удоволствие...

– Не, Розалин. Не обичам, когато се тревожиш и ядосваш – отвърна той искрено. – Не бих ти причинил неудобство дори в името на най-доброто сражение.

С думи като тези я предизвикваше да го нацелува, докато започне да моли за милост, но той не ѝ предостави такава възможност. Тъкмо протегна към врата му свободната си ръка и навлязоха в тъмната пустош, която ги изпрати през владенията на времето.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

– Не ми се нрави, че ме караш да чакам, Бладдринкър.

Розалин чу дрезгавия глас и се обърна, за да открие собственика му. Бяха се прехвърлили в спалнята ѝ в Кавенуо Котидж. Не би трябвало да заварят друг човек, особено непознат.

Когато видя неканения гост, отпуснал се върху тесния стол пред бюрото ѝ, тя ококори очи и толкова рязко си пое въздух, че се задави и се закашля. За нещастие това накара Торн да я плесне по гърба, без дори да погледне дали не я е съборил. За малко да успее. Изгледа го свирепо, но той не забеляза.

Сините му очи бяха приковани върху фигурата в отсрещния край на стаята и устните му бавно се разтегнаха в усмивка.

– А имаш ли някаква друга работа? – попита той в отговор на репликата ѝ, сетне поразмисли и добави: – Привет, Волфстан. Трябва да се опиташ по-често да ми идваш на гости.

Вторият викинг тихо изръмжа. Той явно беше дух. Розалин бе посетена от призрак, този път истински. И все пак имаше много материален вид, толкова солиден, че краката на крехкия стол се огъваха под тежестта му.

Гъста руса коса падаше през раменете до средата на гърдите му. Очите му бяха толкова тъмни, че бе трудно да се определи цвета им. Беше огромен почти като Торн и мускулите на голите му, сега скръстени на гърдите ръце, изпъкваха. Носеше дреха без ръкави от нещавена черна кожа с дълъг косъм. Същата кожа със сплъстена козина покриваше ръбовете на ботушите. Проскубани ивици от нея опасваха на кръст гамашите му.

Върху писалището зад него лежеше най-огромната и най-грозна секира в света, предназначена да реже глави и крайници. Ако я използваше мъж с много голяма сила, би могла направо да разсече на две човек. А Волфстан Лудия изглежда притежаваше такава сила.

Но Торн се заяде с опасния предмет:

– Я, пак си с онова немощно оръжйице, което Гунхилда ти даде, като загуби своето. Трябваше да я сразиш на момента.

– Да не мислиш, че не съм опитвал? Пробвах всеки път, когато ме привикваше и насърчаваше да те унищожа, преди тя самата да пукне. Секирата е прокълнатата колкото и меча ти, Бладдринкър. Падаше от

ръката ми, щом я вдигнеш срещу нея.

– Жалко – въздъхна Торн. – Поне един от нас да бе отнел година две от презрения й живот и да я бе пратил при дяволите, където й е мястото. Щеше да е все някаква утеха.

Волфстан кимна в съгласие и се сопна:

– А ти защо не опита? Не беше под нейна власт като мен.

Другият изсумтя:

– Кой ти каза, че не съм я търсил точно с тази цел? Надявах се, че проклятието ще отпадне след смъртта ѝ, но вещицата бе твърде могъща. И добре се криеше от мен, преди да се отправя за Валхала.

Навярно темата за рая на викингите бе особено болезнена за събседника му. При споменаването на Валхала той изръмжа и стана, а нещастният стол изскърца при движението му. Волфстан наистина бе як като любимия ѝ и даже по-висок от него.

Протегна ръка към бойната секира – явен знак, че е много разгневен. Розалин се убеди в правотата на предположенията си, когато Торн изведнъж я избута зад гърба си. Тъй като току-що бяха пристигнали, дланта му още стискаше меча и само след секунди двамата мъже вече се сражаваха.

Розалин ги зяпна потресена. Биеха се люто, всеки се опитваше да убие противника си не другаде, а в нейната спалня. И тогава кръвта ѝ изстина. Думата „убие“ я накара да изтръпне, защото Волфстан бе единственото същество, способно не да рани, а направо да поразии Торн. И се стремеше да го умъртви с всяко замахване на оръжието си.

– Престанете! – изпищя тя. – Веднага престанете!

Не ѝ обърнаха никакво внимание. Все едно, че не се намираше в стаята. Но тя беше там и косата ѝ настръхваше.

Торн нямаше щит, за да го предпазва от опасните удари. Спираше ги с меча си, ако не успяваше навреме да се дръпне. „Господ да му е на помощ, уплаши се тя, ако се подхлъзне или се спъне!“ И Волфстан не носеше щит, но, за сметка на това, бе в атака от първия сблъсък на оръжието. Не се откриваше достатъчно и не даваше на Торн възможност да нападне на свой ред.

Без да мисли за последствията, Розалин реши да прекрати ужасния двубой. Предпазливо заобиколи викингите, докато не се оказа зад Волфстан Лудия. Вдигна стола, на който бе седял, и го трясна по гърба с все сила. Не я интересуваше, дали любимият ѝ ще се възпротиви на подобна намеса. Но бе забравила, че Волфстан е призрак. Беше безплътен за разлика от Торн. Столът премина през него и едва не удари Торн, а тя

изгуби равновесие и се озова на пода.

Остана там за малко, недоумявайки как Волфстан така е натежал на стола, та чак се бе огънал и изскърцал. Дали придобиваше телесна плътност по собствено желание? Дали можеше да променя гъстотата на тялото си? Секирата му със сигурност бе реална, чуваше я как дрънчи при удар с Проклятието на Бладдринкър. Но как щеше Торн да го унищожи, щом не е нищо повече от въздух и оптическа измама? Ще може ли мечът да го съсече?

Доближиха я и се наложи бързо да се отместа от пътя им. Но не беше достатъчно чевръста. Кракът на Волфстан пристъпи през нейните и тя изпита смразяващо усещане. Трепереше, когато се изправи. На всяка цена трябваше да прекрати боя. Не й хрумна нищо, освен да помоли селския свещеник да дойде спешно...

– Винаги си бил крехък, Вол, дори приживе. Хайде сега, няма ли да ми предложиш по-добро развлечение? И жена би устояла на слабите ти удари.

Розалин остро го изгледа. Викингът почти се усмихваше. Весело му беше. Тя примираше от страх, а той се забавляваше.

Заслужаваше сама да го нападне с някоя брадва за това му безразсъдство. Но все пак бе глупаво от нейна страна да не се сети, че ще се наслаждава на хубавата битка. Нали наскоро бе изразил съжаление, че Волфстан не се отбива много често?

– Ти си един високомерен самохвалко, Торн. Ако чрез мощта на Ирса семейството ти не получаваше допълнителна сила, щях да съм ти отсякъл главата много преди оная вещица да те прокълне.

О, щяха да си подхвърлят предизвикателства? Розалин замислено изправи стола, седна на него и през следващите двайсетина минути слушаше обидите им. Някои от тях я караха да се изчервява. Наблюдаваше ги, скръстила ръце, и вбесено потропваше с крак. Изглеждаха като деца, които си играят на стражари и апаши, е, в техния случай – на прокълнат и призрак. Явно се бяха познавали добре, преди Гунхилда да се намеси в живота им. Предположи, че и тогава са се държали така.

Когато отново се нахвърлиха един върху друг, тя само въздъхна. Вече не се опасяваше, че нейният викинг ще бъде наранен. Той очевидно бе по-добрият боец и си играеше с дългогодишния си враг, за да удължи удоволствието от двубоя. Но най-сетне й хвърли бегъл поглед, забеляза колко е изнервена и набързо приключи с противника си.

Отрази последвалото замахване на секирата, но този път изви китка и острието му разпра от край до край корема на духа.

Но Волфстан не реагира както при нейния опит да го цапне със стола. Изпусна оръжието си и се преви надве, сякаш бе получил смъртоносен удар. Изпари се за миг и след секунда секирата също изчезна.

– До следващия път, Волф – прошепна тихо Торн и прибра Проклятието на Бладдринкър в ножницата му.

Розалин чу слаб като ехо смях. Скръцна със зъби и едва се въздържа да не го изгледа кръвнишки.

– Това всяка седмица ли ще се повтаря? – попита иронично тя. – Или веднъж месечно? След колко време ще те намери отново?

– Появява се веднъж на всяко мое привикване – отвърна Торн, без да обръща внимание на сарказма ѝ. Всъщност няма да идва вече, понеже приключих с призоваванията.

Току-що го бе осъзнал и за себе си и в думите му се усети лека тъга. Розалин чу само края на изречението. Значи възнамеряваше да остане, както ѝ бе заявил.

Сега беше моментът да разбие на пух и прах намерението му, да го изпрати обратно във Валхала и да поднови нормалния си живот. Но като вдигна очи... Беше толкова красив с изписания по лицето му триумф от битката, та чак дъхът ѝ спря. Не, все още не можеше да му каже, не така внезапно.

Утре. Да, утре ще го направи. Дотогава...

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Отлага цяла седмица. Все си намираше извинения да задържи Торн още малко. Не се заблуждаваше, че протакането е от кой знае каква полза. Осъзнаваше, че иска да удължи престоя му от чист егоизъм, а така само ставаха по-близки и по-трудно щеше го отпрати.

Наложил си няколко дни да не мисли за това. Просто се наслаждаваше на мига и събирал спомени, които да й стигнат за цял живот.

Даде отпуска на Джон и Елизабет Хюмс. Предложи им за седмица две да посетят майката на Елизабет в Брайтън. Отложи гостуването на Дейвид, когато брат й се завърна в Англия. Не би допуснала никой да я безпокои в последните й часове с викинга.

Най-сетне настъпи мигът, в който не биваше повече да отлага. Сърцето я болеше, че след като го освободи повече никога няма да го види. Но точно това я караше да бърза.

Не и беше леко да събере кураж. Все му задаваше въпроси, от чиито отговори нищо не зависеше. Бяха прекарвали в спалнята й по-голямата част от времето. И сега бяха там, но не за да се любят, просто лежаха прегърнати. Такова удоволствие й доставяше да го усеща до себе си. Чувстваше топлината на тялото му и нежните милувки, с които не целеше да я възбуди, а да изрази колко обича да я докосва.

Розалин бавно прокарваше пръсти през косъмчетата на гърдите му.

– Може ли да се разруши Проклятието на Бладдринкър? – попита тя.

– Не, мечът беше изкован много добре, но след проклятието стана направо несъкрушим.

– А самата магия може ли да се разтури? – усмихна се тя.

Той изведнъж застина.

– Защо питаш, Розалин?

Тя вдигна рамене:

– Ами, любопитна съм. Вярно е, че трябваше да те попитам по-рано. Според законите на справедливостта, винаги съществува начин да се поправи някоя крещяща неправда. Чудех се дали и в твоя случай е така.

– Да, лесно се вдига клетвата.

– Лесно? – тя седна от възлнение, не бе очаквала подобен отговор. – Тогава защо не си го направил?

– Аз не притежавам такава сила – рече той огорчено. – Проклятието

дори ми забранява да споменавам тази възможност, ако не ме попитат.

– Че какво му е лесното, ако не си в състояние да я разрушиш?

– Притежателката на меча ми е способна да го стори – обясни той, – като безусловно ми върне оръжието и пълната собственост над него.

– Да не се шегуваш? Толкова просто ли се премахва едно хилядолетно проклятие?

Изпадна в умиление от познатото му рязко кимване.

– Да. И отново ще поема власт над съдбата си, а мечът ще стане съвсем обикновен и ще загуби своята мощ.

– Това ще е залог, че няма повече да прескачаш през времето, ако се изкушиш – замислено промълви тя.

Но вече знаеше, че е готова на такава саможертва, че ще му върне оръжието и бъдещето, колкото и трудно да ѝ бъде, без да отлага нито минута.

Антиката лежеше в кутията си под леглото ѝ, където преди го бе държала. Розалин измъкна кутията, отвори я и за последен път взе в ръце меча. Сякаш усети как силата в него въстава срещу намеренията ѝ да прекрати вековната му абсолютна, свръхестествена власт.

Не смяташе да каже истината на любимия си – че го отправя, понеже така ще е най-добре за него. Той щеше да започне да спори, а тя не би приела доводите му за сериозни, когато става въпрос за бъдещето. Тази бе причината да реши да излъже, да подходи по баналния начин с нещо като „Много приятно беше, но сега всичко свърши“. Предполагаше, че мъжете от който и да е век биха приели това за убедителен повод, поне в името на честолубието си.

Още под въздействието на проведения разговор, Торн седна и подозрително я изгледа.

– За какво ти е това, Розалин?

Тя едва му се усмихна. Седна на ръба на леглото, като здраво държеше меча. Почти го мразеше, прииска ѝ се никога да не бе чувала за него. Кой би си помислил, че нещо толкова старо и смъртоносно ще я дари с любовта на живота ѝ? И кой би си помислил, че съдбата ще е така неблагоприятна, че да не ѝ позволи завинаги да остане с мъжа, когото обича?

– Розалин?

Мъката я задави. Не успя да произнесе думите, не можеше, докато той се взираше в очите. Сведе поглед и се помоли да намери смелост да го направи заради него, ако не заради себе си.

Гласът ѝ все още трепереше, когато измъкна:

– А... време е да тръгваш, Торн.

– Къде да ходя?

– В твоята Валхала.

– Не!

– Да – прекъсна го тя и изстреля следващите си думи като скоропоговорка, преди силите ѝ да са я напуснали. – Не след дълго ще се върна в Америка, в старата мелница... тоест, пак ще тръгна на работа.

Дланта му докосна бузата ѝ – нежно както винаги.

– Съдбата ни е отредила да бъдем заедно Розалин. Нужни ми бяха хиляда години, за да те открия и сега няма да те напусна.

Тя затвори очи в отчаян опит да спре сълзите. Това щеше да е последният му допир, последната... О, Боже, защо ѝ противоречеше? Защо просто не приемеше решението ѝ?

– Нищо не разбираш – повиши глас тя. – Настоявам да си отидеш. Чудесно беше да сме заедно за малко, ти наистина си страхотен любовник. Но вече искам да продължа собствения си живот, а ти не можеш да си част от него.

– Ти ме обичаш, Розалин, както и аз...

– Не, не е вярно. Сега стана ли ти ясно? И... не желая нищо да ми напомня за теб, затова ще ти върна меча.

– Розалин, недей!

Но тя се бе навела, за да сложи меча в скута му и го изпусна, когато той извика. В следващия миг и Торн, и древното оръжие изчезнаха.

Тя се взря в мястото, където викингът бе седял. Изглеждаше толкова празно, дори с вдлъбнатинка върху дюшека, която да покаже, че преди секунди е бил при нея. Докосна го с длан и избухна в сълзи.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

След като изгони Торн, Розалин плака, докато заспа. Когато се събуди, не бе в състояние да каже дали е същият ден или следващият. Дълбоката болка беше все още тук – както и брат ѝ Дейвид.

Разтърка очи, за да се убеди, че не ѝ се привижда. Но той не изчезна. Седеше на стол, придърпан до леглото ѝ. Усмивваше ѝ се, всъщност направо грееше, като че ли щеше да сподели чудесни новини и вече трудно се сдържаше.

– Здравей, красавице – весело рече той, протегна ръка и леко стисна нейната. – Добре дошла в света на живите.

– Моля? – премигна срещу него тя. – Да не съм била умряла или нещо подобно?

Той се разся:

– Не, но се размина на косъм.

Тя реши, че това е някаква закачка, но не се досети каква може да бъде причината. Затова се престори, че се прозява, облегна се на възглавниците и с отегчен глас измърмори:

– Добре, предавам се. Вярно, уморена съм, но чак пък полумъртва от изтощение? Не, определено не – спомни си за пролетите сълзи и добави: – Но като размисля, сигурно изглеждам по-зле, отколкото се чувствам.

– Надявам се, че се чувстваш по-добре. А изглеждаш страхотно, като се вземат предвид обстоятелствата.

– Като се вземат предвид обстоятелствата ли? Хайде, Дейвид, обясни ми за какво загатваш. Никога не ме е бивало в разрешаването на ребуси, когато едва съм се събудила.

– Хм – замисли се той. – Лекарят каза, че може и да не си спомняш.

Тя присви очи при тази тайнствена забележка.

– Какво да си спомням? Какъв лекар?

– Виж сега, не се притеснявай...

– Дейвид!

– Ама ти наистина не си спомняш, а?

Тя въздъхна:

– Добре, какво е това нещо, което би трябвало да си спомням?

– Роузи, ти беше много, много болна. Госпожа Хюмс била толкова разтревожена, че не само повикала доктор, но ми се обади да дойда

веднага.

Тя се намръщи:

– Недей да говориш глупости. Елизабет и Джон Хюмс дори не бяха тук, а в Брайтън – започна тя, но се поправи. – Да не са се върнали?

– Не знам да са ходили някъде наскоро. Но е цяло щастие, че и двамата са били в Кавенуо Котидж. Без тяхната помощ можеше и да умреш.

Тя скръсти ръце на гърдите си и сърдито го изгледа:

– Така. Това е някаква шега, нали? С нетърпение очаквам да стигнем до смешното, така че давай накратко.

– Не е шега – поклати глава той. – И, честно да си призная, направо се побоях от тревога.

– Но защо?

– Прекара тежка пневмония. Беше в безсъзнание цели пет дена, през цялото време блънуваше и дори имаше халюцинации. Веднъж вдигна четиридесет и един градуса и ни уплаши до смърт. Не позволявах на лекаря да мръдне от леглото ти.

Розалин го зяпна в недоумение и след няколко секунди изтърси:

– Но аз не си спомням!

– Наистина ли?

– Не, изобщо.

– Това е добре за теб – усмихна се Дейвид. – Някои от халюцинациите ти приличаха по-скоро на кошмари.

– Но се чувствам прекрасно – увери го тя. – Съвсем малко съм уморена.

И то заради продължилия дълго плач. Но така ли беше в действителност? Колко време бе минало, откакто бе освободила Торн?

Но внезапно ѝ хрумна друга възможност. Изстина. А ако Торн и тя все пак не бяха успели да върнат точно нейното настояще? Ами ако нещо съвсем незначително трябва да се поправи в миналото? То не би променило живота ѝ драстично, просто би накарало нещата да изглеждат по-различни – достатъчно, за да не помни болестта на онази Розалин, която едва не умряла от пневмония. Както бяха съществували една Розалин, омъжена за Бари, една – с брат моралист, когото не можеше да понася...

Попита подозрително:

– Отговори ми на един тъп въпрос. Не съм омъжена за Бари Хортън, нали?

– Не ставай смешна. Ти не би му казала даже колко е часът. А даже

и да го направиш, аз ще го изритам, преди да си е сверил часовника.

Сестра му не съдържа усмивката си.

– Ясно. Вярвам ти. Само проверявах, докато още не сме изоставили темата за нещата, които съм забравила.

Дейвид се разсмя:

– Сигурно оздравяваш. Пак започна с остроумията.

Брат ѝ настоя да не става до края на деня и не прие никакви възражения от нейна страна. И когато докторът дойде да я прегледа, той прибави още две към нареждането на Дейвид. И въпреки че според всички, които се бяха грижили за нея, бе изкарала на легло почти седмица, не беше отпочинала.

Трудно ѝ беше да повярва, че е била толкова зле, а не си спомня дори началото на болестта. Нормално би било да си спомни поне за някакво главоболие, хрема или кашлица. Нищо подобно. Последното, което се въртеше в ума ѝ, бе отпращането на Торн. А този миг за нея щеше да бъде вечно жив.

Разбира се, не бе изключено да е била толкова потисната и унила, че да не помни една маловажната хрема. Според календара обаче, ѝ се губеха още няколко дни, освен боледуването от пневмония.

Да не би след изчезването на викинга да е изпаднала в такава депресия, че да не забелязва обикновените неща от живота? При всяка мисъл за любимия болката отново се връщаше и тя се опитваше да мисли за нещо друго.

В това отношение Дейвид бе незаменим. Помагаше ѝ да не полудее от мъка, като постоянно ѝ разказваше анекдоти или подробности от пътуването си до Франция и запълваше времето ѝ с игри на карти и табла.

Но накрая Розалин се върна към обичайните си занимания, а брат ѝ – в къщата си в Лондон. Сестра му побърза да си запише детайлите от миналото, докато още ги помни. Но искаше и да проучи няколко неща, преди да замине за Щатите. На първо място в списъка ѝ беше пътуване до Хейстингс.

Замина рано сутринта. Беше посещавала местността в миналото, но не и в настоящето и бе любопитна да види какво се е изменило от царуването на Уилям насам. Откри, че не е малко.

На мястото на мочурливата ливада имаше рибарници. Откритите преди пространства сега бяха гъсто залесени. Абатството на Ватъл бе построено върху земята, където беше паднал Харолд Годуайнсън.

Докато се разхождаше из Хейстингс, пред очите ѝ оживя битката, на която бе свидетелка. Много неща бяха повлияли на развоя на събитията и всяка от двете страни би могла да спечели сражението. Уилям Завоевателя е бил умен мъж, кален професионален боец и велик стратег, но дължеше английския трон на случайността и късмета си.

Както сама се бе убедила, ако военните действия не се бяха развили по този начин, норманите нямаше да победят по-многобройната армия на англичаните. А отбраната на Харолдовата войска щеше да си остане непристъпна, ако така безразсъдно не бяха разбъркали редиците си.

Розалин се радваше, че Уилям бе постигнал целта си – короната на Англия – и че тя бе очевидец на триумфа му. Това ѝ бе осигурило нейното настояще.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Дейвид закара Розалин на летището, за да хване полета за Щатите. Взе я от Кавеноу Котидж предния ден. Самолетът щеше да излети толкова рано сутринта, че решиха за удобство да прекара последната вечер в градската му къща в Лондон.

Лидия се бе върнала от Франция, за да се сбогуват. Снощи тримата вечеряха в малко ресторантче на една пряка от дома им, където сервираха топли и вкусни картопки с риба, а питиетата се поднасяха с лед само по молба на клиента.

Розалин никога не бе разбирала любовта на англичаните към неизстудените напитки и не се бе интересувала защо е така. Обичаше да си фантазира, че тази склонност датира от времената, в които топлата медовина се е точила направо от бъчвите. И сега хрумването я накара да се усмихне, а това рядко ѝ се случваше напоследък.

Дълго се бе двоумила дали да признае на Дейвид за историята с Торн. Не ѝ се налагаше, тъй като викингът бе изчезнал завинаги. Но тя имаше нужда да говори за него, да сподели спомените си с някого. А освен Гейл, Дейвид бе най-близкият ѝ човек.

Единствените ѝ опасения бяха, че ще я помисли за откачена. И кой би го обвинил? В края на краищата преживяванията ѝ бяха необичайни. Тя първа би го признала.

Пътуване през времето, вещици със свръхестествена мощ, проклятия. Хилядолетен викинг, който пребивава в митичен свят, където времето е спряло. Твърде, твърде невероятно. И все пак се бе случило и нещо я подтикваше да го обсъди с брат си.

На път за летището следващата сутрин, Розалин най-сетне се престраши да спомене Торн, и то по заобиколен начин, за да не смути брат си. Затова рече небрежно:

– Дейвид, върнах Проклятието на Бладдринкър на собственика му.

Той я изгледа с любопитство и попита:

– За какво говориш? Нали изобщо не успя да купиш меча?

Розалин се изненада на свой ред. Навярно не я бе разбрал.

– Ти за какво говориш? – отвърна объркано тя. – Нали ми го купи?

Той поклати глава и я увери:

– Не, не съм. Предложих ти, но ти беше толкова ядосана на сър Айзък Диърборн, който не искаше да преговаря направо с теб, че ми

нареди да изоставя идеята. Доколкото знам, Диърборн все още притежава оръжието. Но то е в много лошо състояние и трябва да се чувства щастлив, ако изобщо му намери купувач.

– Но антиката беше отлично поддържана.

Той вдигна вежди, искрено учуден:

– Роузи, какво те прихваща? Никога не си го виждала.

Тя въздъхна. Заклучи, че или е забравил и се налага да му припомни, или става дума за различни мечове.

– Дейвид, ти ми купи Проклятието на Бладдринкър. Изпрати ми го в Щатите, а аз го взех с мен, когато дойдох тук. А сънищата, за които ти разправях, се оказаха действителност. Оръжието наистина си е било прокълнато и с всяко докосване призовавах първоначалния собственик, Торн Бладдринкър. Така добре го опознах, че се... влюбих в него.

Втренчи се в нея така, сякаш ѝ бе израсла втора глава и след няколко минути промълви:

– Ама че сънища са те спохождали, Роузи.

– Това се опитвам да ти обясня, Дейвид. Не беше сън!

– Нека да повтора една твоя неотдавнашна фраза – с нетърпение очаквам да стигнем до смешното, така че давай накратко.

– Не бих се шегувала с такова нещо, Дейвид. Не ме ли чу? Влюбих се в този мъж. И адски ме боли, че го отпратих, като му върнах меч. Но щеше да се чувства много зле, ако му бях позволила да остане. Схващанията му бяха от друга епоха, а специалността му вече не е на мода. Беше най-щастлив, когато се сражава с някого.

– Роузи, спри и се съсредоточи за миг. Ако никога не си притежавала Проклятието на Бладдринкър, а аз те уверявам, че не си, тогава нищо подобно не може да ти се е случило, нали?

– Но...

– Помисли за минута и ще видиш, че съм прав. От силната треска по време на болестта сънищата ти са изглеждали реални като самата действителност. Сигурно затова си убедена, че това се е случило. След като изобщо не си притежавала меч, как би призовавала с него някого, когото после да отпратиш?

Дали сърцето ѝ би могло така да тръпне по един сън? Защо нищо не си спомняше за тежката болест, а всяка подробност, плод на подсъзнанието ѝ, бе ярко запечатана в паметта ѝ? Но щом не бе успяла да купи хилядолетната антика...

Значи не бе срещала и опознала Торн Бладдринкър, нито пък го бе обикнала. Той е бил въображаем като сънищата.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Розалин се измъчваше с този проблем през цялото време на полета. Беше се съгласила с Дейвид, че е прав, и го бе уверила, че ще преосмисли нещата и ще забрави натрапените от подсъзнанието ѝ спомени. Нямаше да е лесно, след като сънуваните събития ѝ се струваха твърде правдиви. А и чувствата ѝ не се поддаваха на натиска на разума.

Когато пристигна в Щатите, реши да наеме кола и първо да се види с Гейл. Готова бе да разкаже на приятелката си всяка подробност от странното изживяване – от появата на Торн в класната стая до момента, в който пусна оръжието в скута му. Докато говореше с нея, тя бе наясно, че не си спомня сън, а споделя ярки моменти от миналото си. Но и Гейл, както и брат ѝ, разпалено твърдеше, че Проклятието на Бладдринкър никога не е попадало в ръцете на Розалин и тя не го е носила при нея.

Изморена, но и облекчена, че се е доверила някому, гостенката промълви:

– Зная, че трябва да е било сън, Гейл, но защо си го спомням с такива подробности? Как Торн откри телевизията през последната ни седмица заедно. Нищо не ме размивало както реакциите му, когато му демонстрирах възможностите на дистанционното управление. Представи си само как някой се захласва по рекламите.

– О, стига! – изкиска се Гейл. – Какво да направя, за да сънувам като теб? Да хвана пневмония ли? Защо просто не се радваш, че имаш не-обичайни спомени, без да се тормозиш повече?

Да се радва на недействителните преживявания ли? Би могла, ако Торн не ѝ липсваше толкова. Що се отнася до този конкретен сън, той бе причинил ужасна бъркотия в емоционалния ѝ свят.

Преди да си тръгне, приятелката ѝ отбеляза:

– Твоята история ми звучи като един роман, който четох наскоро. Предполагам, че ти също си го прочела и от силната треска си повярвала, че си го изживяла. Леле, колко сладко! Притежавам цял шкаф с книги, в чийто сюжет бих искала да се включа. Май ще отида да си пхна главата във фризера. Според теб колко време ще ми е необходимо да хвана пневмония?

Гейл винаги бе в състояние да я разсмее. Розалин беше доволна, че първо се е отбила при нея. Сега поне се надяваше, че най-накрая ще преодолее любовта си към викинга. Но малко я смути скъпата стъклена

витрина, която бе поръчала за меча. Тя все още висеше празна, заела централно място в колекцията ѝ от старинни оръжия.

Стигна дома си късно следобед и щом погледна към нея, объркването ѝ се върна с пълна сила. Дали я бе поръчала, понеже се бе надявала да се спазари за меча? Не бе лекомислена по природа. Естествено това би обяснило защо се е разгневила на Диърборн, когато е отказал да ѝ продаде Проклятието на Бладдринкър, след като е похарчила пари за съхранението му. Но защо си спомняше случая по друг начин?

Докато умуваше над този парадокс, на вратата се позвъни. Тя отвори и една ръка тикна под носа ѝ празна чаша.

– Ще ми заемете ли малко захар, госпожо?

– Моля?

– Розалин Уайт, нали така? – попита мъжът, който държеше чашата. – Казвам се Торнтън Блубейкър. Съседката ви, Каръл... как ѝ беше името, ми разказа всичко за вас.

Тя вдигна очи и ги задържа върху лицето му. Едва не се строполи. Изумена се втренчи в него. Носеше светло кестенявата си коса модерно подстригана. Дрехите му бяха съвременни – тесни черни джинси, потник, военно кожено яке с шампи на американското знаме. Но лицето, тялото и прекрасните сини очи бяха досущ като тези на Торн. Даже името му звучеше прекалено познато.

Умът ѝ търсеше обяснение на приликата, преди да се разплаче от нервно напрежение. Искаше да се хвърли на врата му и да го обсипе с целувки... но той беше непознат. Явно това бе новият съсед, чието предстоящо настаняване преди време я бе притеснило.

– Срегнахме се преди да замина за Европа, нали? – попита с надежда тя. – Не мога да си спомня точно кога и как...

– Не, щях да запомня, ако се бяхме запознали, повярвайте ми – отвърна той. Погледът му предизвика сладостни тръпки в слабините ѝ. – Но е възможно да сте ме зърнали, докато се нанасях. Мисля, че това е било преди вашето пътуване.

Тя кимна. Сигурно бе така. Навярно го бе видяла и без да го осъзнае, образът му се бе запечатал в паметта ѝ. Тъй като ѝ се бе сторил красив, много, много красив, го бе пренесла в сънищата си. Значи, в края на краищата, не беше превъртля.

– Чух, че сте преподавателка в колеж. Аз почти си бях избрал същото поприще, докато някой не ме насочи към писането.

– Какво пишете?

– Приказна фантастика. Последната ми книга излезе преди два

месеца. Може би сте я видяла на летището преди последния си полет.

Спомняше си единствено как бе бързала да се върне и да вземе Проклятието на Бладдринкър, а после от една будка на летището бе грабнала някаква книга, без дори да погледне останалите. Естествено, това беше част от нейния сън. Истинското ѝ пътуване за Европа трябва да е било доста обикновено, след като изобщо не ѝ е направило впечатление. Така че вероятно е видяла книгата му.

– За какво се разправя? – поинтересува се тя от чиста любезност.

– За Торн, почти неизвестен брат на бога на викингите Тор. Любопитна история за един прокълнат меч и пътуване във времето... Лошо ли ви е?

Краката ѝ се подкосиха. Съзри премрежиха очите ѝ. Почти припадна, но той я прихвана, когато започна да се свлича надолу. Допирът и близостта му само влошиха нещата. Бе ужасно объркана, представяше си, че е Торн и желаше да... О, Боже, отново ли сънуваше?

– Добре съм – измънка тя. Но не беше. Усети, че полудява. – Малко ми прилоша. И аз... май съм чела книгата ви. Предполагам, че съм я купила на летището.

– Наистина ли? – усмихна се широко той. – Хареса ли ви?

– Беше доста... необикновена. В нея имаше и любовна история, нали?

– Да. По принцип не включвам любовни истории, не съм специалист по тях. Но този път подхождаше на сюжета.

– Не стигнах до края. Как завърши?

– Один каза на моя герой, че неговата дама е излъгала. Тя всъщност го е обичала, и то много, за да го отпрати. Убедена била, че знае какво е най-доброто за него. Опасявала се, че няма да бъде щастлив в нейния век.

Изражението му беше такова, че сякаш я обвиняваше...

– Чувам, че телефонът звъни – рече тя. – Защо не помолите Каръл да ви даде захар?

Затвори му вратата, преди да успее да ѝ отговори. Облегна се на нея, стисна очи и изстена. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Сетне се почувства страшно глулаво.

Разбира се, че не я бе гледал с укор. Само си въобразяваше, понеже го бе заслужила. А и трябва да е прочела романа му на път за Англия. Гейл бе подхвърлила подобно обяснение. По време на болестта, в трескавото си бълуване, тя някак бе изживяла историята. Била е толкова зле, че се бе поставила на мястото на героинята, а съзнанието ѝ бе

изтрило част от действителния ѝ живот и я бе заменило с кошмари.

На вратата отново се позвъни и тя се стресна. Той беше. Знаеше го. Разчиташе на това. Торн никога не би се отказал толкова лесно... О, Боже, какво ѝ минава през ума? Та той не е Торн, а съвсем непознат човек.

Но щом отвори, този съвсем непознат човек я взе в прегръдките си и я целуна, не бегло, а с дълбока страст, сякаш я бе чакал цели столетия.

Когато я пусна и краката ѝ отново докоснаха пода, тя копнееше пак да се озове в ръцете му. Така бе свикнала с тези ласки, че въобще не ѝ хрумна да го удари за дързостта.

– Няма да ти се извинявам за това – прокрадна се в гласа му нещо собственическо. – Надявам се да не го сметнеш за нахалство от моя страна, но по някакви неведоми причини ми се стори, че имам право да те целуна.

Розалин знаеше на какво основание *тя* би си присвоила такова право. Но той? По-добре да не обсъждат станалото. Затова тя кимна и смени темата:

– Забравих да попитам каква е развързката на любовната история в романа ти.

Торнтън се усмихна:

– Героят ми не можеше вечно да пребивава във Валхала, където беше гост благодарение ходатайството на брат си. Но райт на викингите е за мъртвите, а той си беше съвсем жив, въпреки че страдаше от ужасно дълбока сърдечна рана. Така че Один се смили над него и му позволи да си избере време, в което да прекара оставащите му години. Познай как-во си избра.

Тя се насили да се усмихне:

– Ами, как да кажа. Като се вземе предвид колко обичаше битките и войните...

– Но нея обичаше повече, Розалин – отвърна той и изведнъж се вгледа в очите ѝ така сериозно и напрегнато, че сърцето ѝ за миг спря да бие. – Беше готов на всичко, за да се върне при нея. Дори и да започне живота си отново в нейния век и да я изчака да достигне възрастта, на която го е срещнала, за да я открие и отново да я направи своя.

– Това... така ли е постъпил?

– О, да. И е убеден, че чакането си е заслужавало. Не си ли съгласна?

Устните ѝ бавно се разтегнаха в усмивка, но скоро цялото ѝ лице грейна. Нямаше да разпитва как се е случило. Предположи, че наистина бе преживяла сънищата си и че настоящето ѝ бе малко променено, за да

запази Торн в спомените си – а Один лесно би се погрижил за това. Или така се бе впечатлила от него и книгата му, че се бе влюбила насън, а заради болестта ѝ историята изглеждаше толкова убедителна.

Дали е съгласна ли?

– Всъщност мисля, че дълги години ще трябва да го обезщетява за наивността си да смята, че знае какво е най-доброто за него.

Рязкото му кимване ѝ бе до болка познато.

– Не е лошо да се вземе мнението на една жена. Ще се допитам до теб за края на следващата си книга.

В очите му проблесна надежда:

– Харесва ми идеята да го обезщети.

Тя повдигна вежди:

– Така ли приключи романът?

– Не, завърши доста внезапно. Намериха се повторно и тя го покани на вечеря.

Розалин схвана намека и се разсмя:

– Сега, като спомена... Какво ще кажеш да дойдеш на вечеря у дома и да обсъдим творбата ти по-задълбочено?

– Внимавай, Розалин – предупреди я той, а в гласа му се преплитаха сериозност и закачка. – Поканиш ли ме веднъж, после трудно ще се отървеш от мен.

Никога нямаше да поиска подобно нещо! Не би повторила същата грешка. Увери го в намеренията си с усмивка. Беше си върнала викинга и щеше да го задържи при себе си завинаги.

КРАЙ

© 1995 Джоана Линдзи
© 1996 Савина Марева-Илинова, превод от английски

Johanna Lindsey
Until Forever, 1995

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
Джоана Линдзи. Пленница на любовта
ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10601>]